

สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการศูนย์การจัดของนิติบุคคล กรณีศึกษา
ผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร

อุไร รักมาก

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ วิทยาลัยศิลปวิทยาและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
ปีการศึกษา 2568

หัวข้อการค้นคว้าอิสระ	สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคล กรณีศึกษาผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัด กรุงเทพมหานคร
โดย	อุไร รักมาก
ชื่อปริญญา (สาขาวิชา)	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.หาญณรงค์ นันททรัพย์
ปีการศึกษา	2568

วิทยาลัยศิลปวิทยาและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น อนุมัติให้นับสารนิพนธ์
(การค้นคว้าอิสระ) ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

.....คณบดีวิทยาลัยศิลปวิทยาและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี
(ผศ.ดร.กฤษวัฒน์ นพสันต์เถียะ)

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

.....ประธานกรรมการ
(ผศ.ดร.เบญจวรรณ บวรกุลภา)

.....กรรมการและเลขานุการ
(ผศ.ดร.ถนอมพงษ์ พานิช)

.....กรรมการ/อาจารย์ที่ปรึกษา
(ดร.หาญณรงค์ น้าทรัพย์)

หัวข้อการค้นคว้าอิสระ สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคล
กรณีศึกษาผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัด
กรุงเทพมหานคร
โดย อุไร รักมาก
อาจารย์ที่ปรึกษา ดร.หาญณรงค์ จันททรัพย์
ปีการศึกษา 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาสุนัขจรจัด และศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง จากผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 10 คน ได้แก่ กลุ่มผู้ให้บริการ จำนวน 4 คน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีบทบาทโดยตรงในการดูแล บริหารจัดการ และรักษาความเรียบร้อยภายในหมู่บ้าน มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับการเผชิญและจัดการปัญหาสุนัขจรจัด และกลุ่มผู้อยู่อาศัย จำนวน 6 คน ซึ่งเป็นบุคคลที่พักอาศัยจริงภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เคยประสบหรือรับรู้สภาพปัญหาและได้รับผลกระทบจากสุนัขจรจัดในชีวิตประจำวัน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้ให้บริการ ระบุว่าปัญหาสุนัขจรจัดเกิดจากการมีแหล่งอาหาร และลักษณะพื้นที่ที่เชื่อมต่อกับภายนอก ทำให้สุนัขเข้ามาอาศัยและรวมกลุ่มในพื้นที่ส่วนกลางอย่างต่อเนื่อง ส่งผลต่อความปลอดภัย ความเป็นระเบียบของหมู่บ้าน และทำให้การจัดการปัญหาต้องอาศัยการติดตาม ตรวจสอบพื้นที่ และประสานงานอย่างต่อเนื่อง ผู้ให้ข้อมูลเสนอว่าการแก้ไขปัญหาคควรมุ่งเน้นการควบคุมจำนวนสุนัขด้วยการทำหมันและฉีดวัคซีนอย่างต่อเนื่อง ควบคู่กับการกำหนดแนวปฏิบัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับการให้อาหารสัตว์จรจัด

กลุ่มผู้อยู่อาศัย สะท้อนว่าปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน จากพฤติกรรมเห่า วิ่งไล่ วิ่งตัดหน้ารถ และการรวมกลุ่มในพื้นที่ส่วนกลาง ทำให้เกิดความกังวล ด้านความปลอดภัยและหลีกเลี่ยงการใช้พื้นที่ส่วนกลาง พร้อมทั้งเสนอว่าควรควบคุมจำนวนสุนัข ด้วยการทำหมันและฉีดวัคซีนอย่างต่อเนื่อง ควบคู่กับการกำหนดมาตรการควบคุมการให้อาหาร สัตว์จรจัด เพื่อลดการรวมตัวของสุนัขและลดผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวัน

Master's Project Title	Problems and Management Strategies for Stray Dogs by a Housing Estate Juristic Person: A Case Study in Bangkok
By	Urai Rakmak
Degree Sought (Major)	Master of Business Administration
Advisors	Hannarong Shamsub, Ph.D.
Academic Year	2025

ABSTRACT

This research aimed to investigate problems associated with stray dogs and examine the stray dog management approaches adopted by the juristic person of a housing estate in Bangkok, Thailand. This qualitative study employed in-depth interviews with 10 key informants selected through purposive sampling, including 4 service providers with direct responsibilities for housing estate management and experience in handling stray dog issues, and 6 residents who had experienced or perceived the impacts of stray dogs in their daily lives. Data were analyzed using content analysis.

The findings revealed that the service provider group reported that stray dog problems were caused by the availability of food sources and the housing estate's connection to surrounding areas, which allowed stray dogs to gather continuously in common areas. This affected safety and the orderliness of the community and required continuous monitoring and coordination. The participants suggested continuous sterilization and vaccination, together with clear guidelines on feeding stray animals.

The resident group reported that stray dogs affected daily life through barking, chasing people or vehicles, running in front of vehicles, and gathering in common areas, causing safety concerns and discouraging residents from using common areas. They suggested continuous sterilization and vaccination, together with measures to regulate the feeding of stray animals in order to reduce the number of stray dogs and their impacts on daily life.

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยการค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาและการสนับสนุนอย่างดียิ่งจาก ดร.เทมสันที ชินะผา อธิการบดีมหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น ผศ.ดร.กฤษวัฒน์ นพสันทียะ คณบดีวิทยาลัยศิลปวิทยาและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และดร.หาญณรงค์ ฉ่ำทรัพย์ อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ และแนวทางในการดำเนินงานวิจัยอย่างใกล้ชิด ตลอดจนให้กำลังใจและชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ในทุกขั้นตอนของการศึกษา รวมทั้งขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เบญจวรรณ บวรกุลภา ผศ.ดร.ถนอมพงษ์ พานิช และอาจารย์ดารุณี เหลืองวรกิจ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ สนับสนุน และอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานวิจัย จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ด้วยดี

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่าน ครอบครัว เพื่อน และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่คอยมอบกำลังใจ ความห่วงใย และการสนับสนุนอันมีค่าเสมอมา ซึ่งเป็นแรงผลักดันสำคัญให้ผู้วิจัยสามารถก้าวผ่านอุปสรรคต่าง ๆ จนบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาในครั้งนี้ คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมมอบแด่บุพการี บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ด้วยความเคารพ กตัญญูกตเวที และสำนึกในพระคุณอย่างยิ่ง

อุไร รักมาก

9 กรกฎาคม 2569

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT	ข
ประกาศนุญการ	ค
สารบัญ	ง-จ
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามวิจัย	3
วัตถุประสงค์การวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเกี่ยวกับทัศนคติ	6
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับบ้านจัดสรร	8
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสุนัขจรจัด	9
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (หมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัด กรุงเทพมหานคร)	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	18
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	21
รูปแบบการวิจัย	21
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	22
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	23
การเก็บรวบรวมข้อมูล	24
ขั้นตอนการวิจัย	24
การวิเคราะห์ข้อมูล	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ 4 ผลการวิจัย	26
ผลการศึกษาโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้างจากผู้ให้บริการ	26
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	56
สรุปผลของการวิจัย	56
ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการบริหารจัดการศูนย์จัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรร	60
ข้อเสนอแนะวิจัยในครั้งถัดไป	61
บรรณานุกรม	62
ภาคผนวก	65
ประวัติผู้วิจัย	88

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	สรุปประเด็นคำตอบเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ให้บริการและผู้บริการ
------------	---

65

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันปัญหาสุขภาพจัดในสังคมไทยยังคงทวีความรุนแรงและ “ล้นเมือง” แม้จะถูกหยิบยกขึ้นมาพูดถึงและดำเนินมาตรการแก้ไขอย่างต่อเนื่อง แต่ยังคงก่อให้เกิดผลกระทบหลายมิติ ทั้งมลพิษทางเสียง ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อความสะอาดและสุขอนามัยของชุมชน ตลอดจนความเสี่ยงด้านสาธารณสุขจากโรคติดต่อระหว่างสัตว์กับคน โดยเฉพาะโรคพิษสุนัขบ้าและโรคติดต่ออื่น ๆ ที่ยากต่อการควบคุมในพื้นที่เปิด นอกจากนี้ สุขภาพยังก่อให้เกิดอันตรายและอุบัติเหตุบนท้องถนน รวมถึงเหตุการณ์ไล่กวดหรือข่มขู่ประชาชนรอบข้าง ซึ่งกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยในการใช้ชีวิตประจำวัน ตลอดจนก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างผู้ที่เห็นใจให้อาหารสุนัขจรจัดกับผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรง ภาพรวมของปัญหาจึงมิได้เป็นเพียงความเดือดร้อนระดับบุคคลหรือชุมชนย่อยเท่านั้น แต่สะท้อนถึงด้านสวัสดิภาพสัตว์ คุณภาพชีวิตของคนในสังคม และภาพลักษณ์ที่จำเป็นต้องได้รับการจัดการอย่างเป็นระบบและ (กองบริหารงานทั่วไป มหาวิทยาลัยมหิดล, 2565)

จากข้อมูลเชิงสถิติที่มีการสำรวจผ่านองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในปี 2562 พบว่าประเทศไทยมีสุนัขจรจัดจำนวน 109,123 ตัว แต่ข้อมูลล่าสุดจากศูนย์บัญชาการเพื่อเฝ้าระวังโรคพิษสุนัขบ้าระบุว่า ณ ปี 2568 (เคลินิวส์, 2567) มีสุนัขจรจัดเพิ่มขึ้นเป็น 198,380 ตัว หรือเพิ่มขึ้นถึง 89,257 ตัว คิดเป็นอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 81.79 ภายในระยะเวลาเพียงไม่กี่ปี สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาสุนัขจรจัดกำลังทวีความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้ จำนวนสุนัขจรจัดที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องก่อให้เกิดผลกระทบเป็นวงกว้าง ทั้งด้านเศรษฐกิจจากการงบประมาณในการทำหมัน ฉีดวัคซีน และดูแลในศูนย์พักพิง ด้านสังคมและความปลอดภัยจากพฤติกรรมดุร้าย การไล่กวด และอุบัติเหตุบนท้องถนน ตลอดจนด้านสาธารณสุขจากความเสี่ยงโรคพิษสุนัขบ้าและโรคติดต่ออื่น ๆ ที่แพร่ระบาดได้ง่ายในชุมชนเมือง (ประชาไท, 2568) นอกจากนี้ ยังมีข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างที่ทำให้ปัญหาดังกล่าวกลายเป็น “ปัญหาสะสม” คือ ความคลาดเคลื่อนของตัวเลขสุนัขจรจัดระหว่างหน่วยงานรัฐต่าง ๆ การขาดฐานข้อมูลที่ทันสมัยหลังช่วงสถานการณ์โควิด-19 ซึ่งเป็นช่วงที่มีการทอดทิ้งสุนัขเพิ่มขึ้นจากปัญหาเศรษฐกิจและความกลัวโรค การทำงานแบบ “ต่างคนต่างทำ” ของหน่วยงานรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และมูลนิธิเอกชน โดยไม่มีหน่วยงานกลางในการจัดสรรพื้นที่และวางแผนควบคุมประชากรสุนัขอย่างเป็นระบบร่วมกัน ตลอดจนข้อจำกัดด้านจำนวนศูนย์พักพิงที่ไม่สามารถรองรับได้ครบ และแนวปฏิบัติที่ไม่ใช้การการุณยฆาต ทำให้ต้องรับดูแลสุนัขจรจัดไปจนสิ้นอายุขัย ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้สุนัขจรจัดยังคงกระจายตัวอยู่ในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ชุมชนเมืองอย่าง

ต่อเนื่อง กระทบต่อภาพลักษณ์เมือง คุณภาพชีวิตของประชาชน และความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวต่างชาติ จนกลายเป็นประเด็นเชิงโครงสร้างที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังและต่อเนื่อง (ผู้จัดออนไลน์, 2566)

ในบริบทของเขตเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพมหานคร ผลกระทบดังกล่าวปรากฏชัดเจนมากยิ่งขึ้นในพื้นที่ “หมู่บ้านจัดสรร” ซึ่งถูกออกแบบให้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยที่ผู้อยู่อาศัยคาดหวังถึงความปลอดภัย ความเป็นระเบียบ และสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อคุณภาพชีวิต เมื่อมีสุนัขจรจัดหลุดเข้ามาอยู่อาศัยภายในโครงการ ไม่ว่าจะเป็นบริเวณชอยพักอาศัย พื้นที่สวนสาธารณะส่วนกลาง หรือบริเวณทางเข้าออกหมู่บ้าน มักก่อให้เกิดข้อร้องเรียนจากผู้อยู่อาศัยอย่างต่อเนื่อง ทั้งในประเด็นเสียงเห่า โดยเฉพาะในเวลากลางคืน ความสกปรกจากการขับถ่ายไม่เป็นที่ การคุ้ยเขี่ยถังขยะ รวมถึงพฤติกรรมวิ่งไล่หรือแสดงความก้าวร้าวต่อเด็ก ผู้สูงอายุ และผู้เฒ่าผู้แก่ ส่งผลให้ผู้อยู่อาศัยบางส่วนรู้สึกไม่ปลอดภัยในการสัญจรและใช้ประโยชน์จากพื้นที่ส่วนกลางของหมู่บ้าน กรณีดังกล่าวยังปรากฏบนแพลตฟอร์ม Reddit ซึ่งเป็นสื่อโซเชียลมีเดียและเว็บไซต์ออนไลน์ที่เปิดโอกาสให้ผู้ใช้งานเผยแพร่เนื้อหาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน ซึ่งมีผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งตั้งคำถามถึงแนวทางจัดการสุนัขจรจัดภายหลังเกิดเหตุผู้อยู่อาศัยสูงอายุถูกสุนัขจรจัดกัดอย่างรุนแรง พร้อมทั้งสะท้อนว่ามีกลุ่มผู้รักสุนัขไม่เห็นด้วยกับการนำสุนัขจรจัดออกจากพื้นที่หมู่บ้าน ยิ่งทำให้การจัดการปัญหาซับซ้อนมากยิ่งขึ้น (Reddit, 2567) นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในชุมชนระหว่างกลุ่มผู้อยู่อาศัยที่เห็นใจและให้อาหารสุนัขจรจัดกับกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรง ยังส่งผลให้นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรต้องเผชิญแรงกดดันจากหลายฝ่าย ทั้งในมิติด้านกฎหมาย ความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย การคำนึงถึงสวัสดิภาพสัตว์ และการรักษาภาพลักษณ์ของหมู่บ้าน ขณะที่ขอบเขตอำนาจหน้าที่ ทรัพยากร งบประมาณ และความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกยังมีข้อจำกัด สถานการณ์ดังกล่าวจึงมิได้เพียงสะท้อนบทบาทของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรเท่านั้น ยังชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่นิติบุคคลต้องเร่งกำหนดและดำเนินมาตรการบริหารจัดการสุนัขจรจัดให้มีความชัดเจนสอดคล้องกับบริบทของชุมชน และกรอบกฎหมายที่กำหนด โดยไม่ละเลยทั้งสิทธิในความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย และการปฏิบัติต่อสุนัขจรจัดตามหลักสวัสดิภาพสัตว์อย่างเหมาะสมและยั่งยืน

จากข้อมูลดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเรื่อง “สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร” เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคล และนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดมาตรการจัดการปัญหาได้อย่างเหมาะสมในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ต่อไป การแก้ปัญหาดังกล่าวจะเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับองค์กรได้

คำถามวิจัย

1. ผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานครมีการรับรู้และทัศนคติต่อปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านอย่างไร
2. ผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้มีความต้องการและความคาดหวังต่อการพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในอนาคตอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านนี้
2. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) จำนวน 10 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อให้ได้ผู้ให้ข้อมูลที่มีประสบการณ์ตรงและสามารถสะท้อนสภาพปัญหา ผลกระทบ และแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านจัดสรรได้อย่างครอบคลุม ประกอบด้วย

1. ผู้ให้บริการ คือ บุคคลที่มีบทบาทโดยตรงในการดูแล บริหารจัดการ และรักษาความเรียบร้อยภายในหมู่บ้านจัดสรร ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่นิติบุคคล เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และเจ้าหน้าที่ดูแลความสะอาด ที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับการเผชิญและจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน จำนวน 4 คน โดยเลือกกลุ่มดังกล่าวเนื่องจากเป็นผู้รับผิดชอบการดำเนินงาน การรับเรื่องร้องเรียน การประสานงาน และการแก้ไขปัญหาภายในพื้นที่ จึงสามารถสะท้อนข้อมูลด้านกระบวนการบริหารจัดการ มาตรการที่ดำเนินการ และข้อจำกัดในการปฏิบัติงานได้โดยตรง
2. ผู้อยู่อาศัย คือ บุคคลที่พักอาศัยจริงภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของการวิจัย เคยประสบหรือรับรู้สภาพปัญหาและได้รับผลกระทบจากสุนัขจรจัดในชีวิตประจำวัน จำนวน 6 คน โดยเลือกกลุ่มดังกล่าวเนื่องจากเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากปัญหาสุนัขจรจัด และสามารถสะท้อนความคิดเห็นต่อ

ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการ รวมถึงความต้องการและความคาดหวังต่อแนวทางการแก้ไข ปัญหาของนิติบุคคลได้อย่างชัดเจน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. ศึกษาสภาพปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ จากมุมมองของผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการภายในหมู่บ้าน
2. ศึกษาแนวทางและมาตรการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคล ตลอดจนความต้องการและความคาดหวังของผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดที่เหมาะสมกับบริบทของหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้

ขอบเขตด้านเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2568 ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2569

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบสภาพปัญหาและผลกระทบจากสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านจัดสรรจากมุมมองของผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ประกอบการปรับปรุงการดูแลและจัดการพื้นที่ให้มีความเหมาะสมและปลอดภัยยิ่งขึ้น
2. ได้ทราบถึงแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคล ตลอดจนความต้องการและความคาดหวังของผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการ ซึ่งจะช่วยให้นิติบุคคลสามารถออกแบบและปรับปรุงมาตรการจัดการสุนัขจรจัดให้สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของทุกฝ่าย พร้อมทั้งลดโอกาสการเกิดความขัดแย้งภายในหมู่บ้านจัดสรร
3. ข้อมูลความคิดเห็นและข้อค้นพบจากการวิจัยเป็นประโยชน์ต่อนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรและผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่อื่น ๆ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนหรือกำหนดมาตรการบริหารจัดการสุนัขจรจัดในหมู่บ้านจัดสรรแห่งอื่นที่มีบริบทใกล้เคียงกันได้ต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผู้ให้บริการ หมายถึง บุคคลที่มีหน้าที่ดูแล บริหารจัดการ และรักษาความเรียบร้อยภายในหมู่บ้านจัดสรรที่เป็นแหล่งศึกษาในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่นิติบุคคลหมู่บ้าน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และเจ้าหน้าที่ดูแลความสะอาดภายในหมู่บ้าน โดยบุคคลกลุ่มนี้มีบทบาทเกี่ยวข้องโดยตรงกับการรับรู้ปัญหาและการจัดการสุนัขจรจัดในชีวิตประจำวันภายในหมู่บ้านจัดสรรดังกล่าว

2. ผู้อยู่อาศัย หมายถึง บุคคลที่พักอาศัยอยู่ภายในหมู่บ้านจัดสรรที่เป็นแหล่งศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ โดยครอบคลุมเจ้าของบ้านและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ภายในหมู่บ้าน ซึ่งเป็นผู้ประสบหรือรับรู้สภาพปัญหาและได้รับผลกระทบจากสุนัขจรจัดในการดำเนินชีวิตและการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ส่วนกลางของหมู่บ้านจัดสรร

3. หมู่บ้านจัดสรร หมายถึง โครงการที่ดินที่ได้รับการพัฒนาและแบ่งแปลงเพื่อจำหน่ายเป็นที่อยู่อาศัย พร้อมบ้านที่ปลูกสร้างไว้แล้ว มีลักษณะโครงสร้างและการจัดผังโครงการอย่างเป็นระบบ มีรูปแบบและขนาดบ้านหลากหลายเพื่อรองรับผู้อยู่อาศัยที่มีกำลังซื้อแตกต่างกัน ประกอบด้วยสาธารณูปโภคพื้นฐาน และพื้นที่ส่วนกลางสำหรับใช้ประโยชน์ร่วมกันของผู้อยู่อาศัย โดยมีนิติบุคคลทำหน้าที่บริหารจัดการ ดูแลความเรียบร้อย ความปลอดภัย สภาพแวดล้อม และการจัดการปัญหาต่าง ๆ ภายในพื้นที่ดังกล่าว

4. สุนัขจรจัด หมายถึง สุนัขที่ไม่มีเจ้าของหรือไม่มีบุคคลผู้รับผิดชอบที่สามารถระบุตัวตนได้อย่างชัดเจน ถูกปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงโดยปราศจากการดูแลและการควบคุม ดำรงชีวิตด้วยตนเองโดยอาศัยและหากินในพื้นที่สาธารณะหรือพื้นที่ส่วนกลาง ทั้งในกรณีที่เคยมีเจ้าของมาก่อนแต่ถูกทอดทิ้ง และกรณีที่เติบโตโดยไม่มีเจ้าของตั้งแต่ต้น โดยในงานวิจัยครั้งนี้จะพิจารณาเฉพาะสุนัขจรจัดที่อาศัยอยู่ภายในพื้นที่หมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งที่เป็นแหล่งศึกษาวิจัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการศูนย์การจัดของนิติบุคคลกรณีศึกษาผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา รวบรวมเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นฐานแนวคิดทางการศึกษาดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับบ้านจัดสรร
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับศูนย์การจัด
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (หมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร)
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

ทัศนคติเป็นมโนทัศน์สำคัญในจิตวิทยาสังคม ใช้อธิบายและคาดการณ์พฤติกรรมมนุษย์อย่างแพร่หลาย Allport (1935) มองว่าทัศนคติเป็นมโนทัศน์ที่ขาดไม่ได้ ขณะที่ Berkowitz (1972) ระบุว่าเป็นหนึ่งในคำที่ใช้มากที่สุดในสังคมศาสตร์ สะท้อนความสำคัญในฐานะตัวแปรที่เชื่อมโยงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม

Lutz (1991) เห็นว่าทัศนคติคือความชอบหรือไม่ชอบที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ มีความคงตัวและบ่งชี้แนวโน้มพฤติกรรมได้ นักวิชาการส่วนใหญ่จึงเห็นพ้องว่าทัศนคติเป็นการประเมินเชิงบวก-ลบที่เกิดจากการเรียนรู้ มีความมั่นคงระดับหนึ่ง สังเกตได้ผ่านคำพูด การรับรู้ และพฤติกรรม และมีผลต่อการตอบสนองอย่างต่อเนื่อง Fishbein & Ajzen (1975) อธิบายว่าทัศนคติคือแนวโน้มที่เรียนรู้มาในการตอบสนองต่อวัตถุในทางเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เกิดจากการสะสมข้อมูลและประสบการณ์ และทำหน้าที่เชื่อมระหว่างความเชื่อ ความตั้งใจ และพฤติกรรมจริง

Schiffman & Kanuk (2010) มองว่าทัศนคติเป็นความโน้มเอียงที่เรียนรู้และสะท้อนผ่านคำพูดและการกระทำ ส่วน Munn (1971) เน้นมิติความรู้สึกและความคิดเห็นที่ทำให้บุคคลตอบสนองในแนวทางเดิม ในขณะที่ Ramachandran (2012) เห็นว่าทัศนคติคือการประเมินโดยรวม

ที่ประกอบด้วยความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มพฤติกรรม มีอิทธิพลต่อการแสดงออก แม้เปลี่ยนแปลงได้จากประสบการณ์ใหม่

Cherry (2025) เสนอองค์ประกอบ 3 มิติ ได้แก่ อารมณ์ พฤติกรรม และความคิด/ความเชื่อ ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ การเลี้ยงดู การศึกษา และอิทธิพลสังคม

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2533) อธิบายว่าทัศนคติเป็นดัชนีสะท้อนความคิดและความรู้สึก มีรากฐานจากความเชื่อและบ่งชี้พฤติกรรมในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับ รุ่งนภา บุญคุ้ม (2536) ที่มองว่าทัศนคติคือความรู้ ความเข้าใจ และความรู้สึกที่เกิดจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม และสังเกตได้ผ่านคำพูดหรือพฤติกรรม ขณะที่ อิศรา สมิตะพินทุ (2565) มองว่าทัศนคติคือนิสัยทางความคิดที่เกิดจากการตีความซ้ำ ๆ จนเป็นแบบแผน สามารถปรับเปลี่ยนได้ผ่านการฝึกคิดและประสบการณ์ใหม่

ในการเกิดทัศนคตินั้น Likert (1967) ระบุว่าทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้ผ่านแหล่งต่าง ๆ ได้แก่ (1) ประสบการณ์เฉพาะอย่าง ที่เกิดซ้ำจนสร้างแนวโน้มการตีความ (2) การสื่อสารจากผู้อื่น ที่เสริมหรือเปลี่ยนทัศนคติเดิม (3) แบบอย่าง ที่บุคคลเลียนแบบและซึมซับกรอบคิด (4) สถาบันทางสังคม ที่กำหนดค่านิยมและกรอบการประเมินเมื่อบุคคลสั่งสมความรู้และทัศนคติอย่างต่อเนื่อง สิ่งที่อยู่และรู้สึกมักสะท้อนออกเป็นพฤติกรรม ทำให้ทัศนคติเป็นฐานสำคัญของการตัดสินใจและการแสดงออกของบุคคล

การวัดทัศนคติ

การวัดทัศนคติเป็นการประเมิน “แนวโน้มภายใน” มากกว่าการวัดพฤติกรรมโดยตรง เพราะทัศนคติเป็นเรื่องอัตนัยและมักถูกกลั่นกรองตามค่านิยมสังคม ทำให้ไม่สามารถสร้างดัชนีที่วัดได้โดยตรง การวัดจึงต้องตีความจากคำพูดหรือคำตอบของบุคคล ซึ่งเป็นเพียงการคาดประมาณเท่านั้น (รุ่งนภา บุญคุ้ม, 2536)

วิธีวัดทัศนคติ (รุ่งนภา บุญคุ้ม, 2536) (1) การสังเกตพฤติกรรม ใช้อากัปกริยาเป็นตัวตีความ แต่ความถูกต้องจำกัดเพราะพฤติกรรมอาจไม่ตรงกับทัศนคติจริง (2) การรายงานด้วยคำพูด ผ่านแบบสอบถามหรือสัมภาษณ์ เป็นวิธีที่ใช้แพร่หลายและแปลผลได้เป็นระบบ (3) วิธีแปลความ ให้ผู้ตอบแสดงความคิดโดยไม่รู้วัตถุประสงค์จริง ทำให้ได้ข้อมูลละเอียด แต่ต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญและเวลามาก

ประเภทสเกลวัดทัศนคติ (Aaker & Day, 1990) Itemized–Category Scale เช่น Likert Scale ให้เลือกระดับความเห็นหลายช่วง (2) Comparative Scale เปรียบเทียบเป็นคู่เพื่อดูความแตกต่าง (3) Rank Order Scale ให้เรียงลำดับความชอบหรือความสำคัญ (4) Constant Sum Scale แบ่งคะแนนตามสัดส่วนความสำคัญของแต่ละปัจจัย

โดยสรุปทัศนคติคือแนวโน้มที่เรียนรู้มาในการประเมินสิ่งต่าง ๆ ในเชิงบวกและลบ มีมิตินึกคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม เกิดจากประสบการณ์ การสื่อสาร แบบอย่าง และบริบทสังคม ในงานวิจัยจึงต้องวัดผ่านการสังเกต การรายงานด้วยคำพูด และสเกลเชิงปริมาณเพื่อให้วิเคราะห์ได้อย่างเป็นระบบ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับบ้านจัดสรร

เบสท์ พร็อพเพอร์ตี้ (2565) กล่าวว่า บ้านจัดสรร หมายถึง โครงการพัฒนาที่ดินที่ผู้ประกอบการหรือนิติบุคคลด้านอสังหาริมทรัพย์เป็นผู้วางผัง แบ่งแปลงที่ดิน และก่อสร้างบ้านหรือที่อยู่อาศัยรูปแบบต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้า ไม่ว่าจะเป็นบ้านเดี่ยว ทาวน์โฮม หรือคอนโดมิเนียม โดยมีลักษณะโครงสร้างและรูปแบบบ้านค่อนข้างคล้ายคลึงกัน แบ่งขนาดที่ดินและขนาดบ้านตั้งแต่เล็ก กลาง ไปจนถึงขนาดใหญ่ เพื่อรองรับกำลังซื้อที่หลากหลายของผู้ซื้อ ภายในโครงการมักมีสาธารณูปโภคและพื้นที่ส่วนกลางสำหรับใช้ร่วมกัน เช่น ถนนภายในหมู่บ้าน สวนส่วนกลาง สโมสร หรือระบบรักษาความปลอดภัย และอยู่ภายใต้ระบบการบริหารจัดการของเจ้าของโครงการหรือนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร รวมทั้งได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543

เมื่อเปรียบเทียบกับบ้านทั่วไปที่เจ้าของสร้างหรือซื้อขายนอกโครงการ บ้านจัดสรรมีข้อจำกัดและกรอบการบริหารจัดการที่ชัดเจนกว่า โดยภายในโครงการบ้านจัดสรรมีกฎ ระเบียบ และนโยบายการพัฒนาที่เจ้าของร่วมทุกหลังต้องปฏิบัติตาม ทั้งด้านการใช้ประโยชน์ที่ดิน สาธารณูปโภค สภาพแวดล้อม และการใช้พื้นที่ส่วนกลาง ขณะที่เจ้าของบ้านทั่วไปสามารถกำหนดรูปแบบและปรับเปลี่ยนโครงสร้างอาคารของตนได้อย่างอิสระมากกว่า ภาษีและการผูกพันก็แตกต่างกัน โดยโครงการบ้านจัดสรรอยู่ภายใต้ภาระภาษีและการกำกับดูแลของรัฐในฐานะโครงการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ในขณะที่บ้านทั่วไปเจ้าของบ้านจะเสียภาษีในฐานะบุคคลธรรมดาตามปกติ นอกจากนี้ บ้านจัดสรรมักมีระบบรักษาความปลอดภัยและการจัดการส่วนกลางจากโครงการหรือนิติบุคคล ส่วนบ้านทั่วไปมักต้องดูแลจัดการเรื่องความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมกันเองในระดับครัวเรือนหรือชุมชนมากกว่า สอดคล้องกับ แลนด์ แอนด์ เฮาส์ (2568) ที่ระบุว่า หมู่บ้านจัดสรร คือ โครงการที่ดินที่ได้รับการพัฒนาและแบ่งแปลงเพื่อจำหน่ายพร้อมบ้านที่ปลูกสร้าง โดยผู้ประกอบการหรือบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์เป็นผู้รับผิดชอบออกแบบ วางผัง และก่อสร้างทั้งตัวบ้านและสาธารณูปโภคภายในโครงการ เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา ทางระบายน้ำ รวมถึงพื้นที่ส่วนกลางและสิ่งอำนวยความสะดวกรวมของผู้อยู่อาศัย เมื่อเปรียบเทียบกับบ้านทั่วไปหรือบ้านที่เจ้าของปลูกสร้างเองบนที่ดินของตน หมู่บ้านจัดสรรมีความแตกต่างสำคัญ ได้แก่

1. การออกแบบและผังโครงการ บ้านในหมู่บ้านจัดสรรมักมีรูปแบบและสไตล์ใกล้เคียงกัน เพื่อความเป็นระเบียบและภาพลักษณ์โครงการ ขณะที่บ้านทั่วไปมีรูปแบบหลากหลายตามรสนิยมเจ้าของบ้าน

2. สิ่งอำนวยความสะดวก หมู่บ้านจัดสรรมักมีส่วนกลาง สนามเด็กเล่น คลับเฮาส์ สระว่ายน้ำ หรือฟิตเนส ซึ่งจัดให้ใช้ร่วมกัน ในขณะที่บ้านทั่วไปมักไม่มีส่วนกลางลักษณะนี้ หากไม่ได้อยู่ในโครงการเฉพาะ

3. ระบบรักษาความปลอดภัย หมู่บ้านจัดสรรมักมีรั้วโครงการ ประตูทางเข้า-ออก จุดรักษาการณ์ เจ้าหน้าที่ รปภ. และกล้องวงจรปิด ในขณะที่บ้านทั่วไปอาจต้องจัดการระบบความปลอดภัยด้วยตนเองเป็นรายหลังมากกว่าในระดับชุมชนจัดการร่วมกันแบบหมู่บ้านจัดสรร

เอสซี แอสเสท คอร์ปอเรชั่น (2567) ระบุว่า บ้านจัดสรร เป็นโครงการที่ผู้ประกอบการยื่นขออนุญาตแบ่งแปลงที่ดินเพื่อพัฒนาสร้างที่อยู่อาศัย โดยส่วนใหญ่ดำเนินการโดยบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งออกแบบแปลนบ้านและพื้นที่ใช้สอยภายในให้มีรูปแบบใกล้เคียงกัน แต่มีขนาดแตกต่างกันเพื่อรองรับความต้องการของผู้ซื้อที่หลากหลาย ผู้ที่ซื้อบ้านจัดสรรจะมีสิทธิใช้พื้นที่และสิ่งอำนวยความสะดวกร่วมภายในโครงการ เช่น ถนนหลักภายในหมู่บ้าน สระว่ายน้ำ สวนสาธารณะ ห้องออกกำลังกาย รวมทั้งได้รับการดูแลด้านความปลอดภัยและการบริหารจัดการจากนิติบุคคลของหมู่บ้านอย่างเป็นระบบ

จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า บ้านจัดสรร หมายถึง โครงการพัฒนาที่ดินที่ผู้ประกอบการหรือนิติบุคคลด้านอสังหาริมทรัพย์ยื่นขออนุญาตแบ่งแปลงที่ดินและก่อสร้างที่อยู่อาศัยรูปแบบต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้า ภายใต้ผังโครงการและแบบบ้านที่มีโครงสร้างใกล้เคียงกันแต่มีขนาดและระดับราคาหลากหลายเพื่อรองรับกำลังซื้อของผู้ซื้อ ภายในโครงการมีการจัดให้มีสาธารณูปโภคและพื้นที่ส่วนกลางเพื่อใช้ประโยชน์ร่วมกันของผู้อยู่อาศัย และอยู่ภายใต้การบริหารจัดการของเจ้าของโครงการหรือนิติบุคคลหมู่บ้าน รวมทั้งได้รับการกำกับดูแลตามพระราชบัญญัติจัดสรรที่ดินที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสุนัขจรจัด

ธนพร ศรีหงษ์ (2565) กล่าวว่า สุนัขจรจัด หมายถึง สุนัขที่มีความอิสระตามธรรมชาติในการดำรงชีวิต ไม่ได้อยู่อาศัยภายในบ้านเรือนและไม่มีเจ้าของดูแลรับผิดชอบการดูแลทำความสะอาดจึงอยู่ตามสภาพซึ่งมีสภาพ เช่น ผอมโซ ไม่ได้รับอาหารเพียงพอหากินจากเศษอาหาร ขี้วันแห่งกร้านและเป็นโรคเรื้อน

คณะกรรมการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2566) ที่ได้กล่าวไว้ว่า สุนัขจรจัด หมายถึง สุนัขที่ไม่มีเจ้าของหรือผู้รับผิดชอบดูแลอย่างแท้จริง ต้องอาศัยอยู่ตามถนน พื้นที่สาธารณะ หรือภายในชุมชน โดยต้องหากินและเอาตัวรอดด้วยตนเอง เผชิญความเสี่ยงจากคน รถ สัตว์อื่น รวมถึงสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย สุนัขกลุ่มนี้ไม่ได้จำกัดเพียงสุนัขที่ไม่เคยมีเจ้าของมาก่อนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงสุนัขที่เคยอาศัยอยู่กับมนุษย์ เคยมีบ้าน มีคนคอยดูแลให้อาหารและรักษาพยาบาล แต่ภายหลังถูกทอดทิ้ง ถูกนำไปปล่อย หรือพลัดหลงจากเจ้าของ จนต้องใช้ชีวิตเร่ร่อนและขาดที่พึ่งพิงอย่างถาวร สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มหลัก ได้แก่

1. สุนัขที่ไม่มีเจ้าของ หากินตามพื้นที่สาธารณะโดยไม่มีใครดูแล
2. สุนัขที่ไม่มีเจ้าของที่อาศัยตามพื้นที่สาธารณะ มีคนให้อาหารบ้างเป็นครั้งคราวและมักไม่สามารถจับมาทำหมันได้
3. สุนัขจรจัดในชุมชนที่มีคนในพื้นที่ช่วยกันให้อาหารและพอดูแลได้บ้าง สามารถจับมาทำหมันได้ แต่ยังไม่มียาเจ้าของที่รับผิดชอบโดยตรง

ซึ่งสอดคล้องกับอภิวารัตน์ นิยมไทย (2565) ที่มองว่า สุนัขจรจัด หมายถึง สุนัขที่ไม่มีเจ้าของ ไม่ได้อยู่อาศัยภายในบ้านเรือนและไม่มีเจ้าของดูแลรับผิดชอบ มีความอิสระตามธรรมชาติในการดำรงชีวิต สามารถเคลื่อนย้ายและใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่สาธารณะได้อย่างเสรี แบ่งออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. สุนัขมีเจ้าของแต่เจ้าของสุนัขขาดความรับผิดชอบควบคุมดูแล ปล่อยให้อิสระเป็นอยู่อย่างอิสระในห้วงเวลาใดเวลาหนึ่ง และสามารถก่อให้เกิดปัญหาได้เช่นเดียวกับสุนัขที่ไม่มีเจ้าของ
2. สุนัขที่มีผู้ให้อาหาร แต่ไม่มีผู้รับผิดชอบควบคุมดูแลอย่างเป็นทางการ สามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระและเคลื่อนย้ายไปตามพื้นที่ต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ
3. สุนัขที่ไม่มีเจ้าของ ซึ่งไม่มีผู้ใดควบคุม ดูแล หรือรับผิดชอบ และสามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระในสิ่งแวดล้อมที่ตนอาศัยอยู่

โดยที่มาของสุนัขจรจัดอาจเกิดจากหลายปัจจัยร่วมกัน โดยเฉพาะการที่เจ้าของสุนัขขาดจิตสำนึกแห่งความรับผิดชอบ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัขที่ถูกต้อง ไม่มีการควบคุมการขยายพันธุ์ของสุนัข ไม่มีพื้นที่ที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการเลี้ยง หรือเห็นว่าสุนัขไม่สวยงามไม่น่ารัก รวมทั้งกรณีสุนัขเจ็บป่วยจนกลายเป็นภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลและรักษา หรือมีนิสัยดุร้ายจึงนำไปปล่อยหรือละทิ้งตามสถานที่ต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังเกิดจากสุนัขที่มีเจ้าของแต่ได้พลัดหลงออกจากบ้าน และไม่ได้รับการติดตามหรือนำกลับไปถึงผู้เลี้ยงดู รวมถึงกรณีที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าของสุนัขไม่มีการควบคุมและป้องกันการผสมพันธุ์ ทำให้เกิดการขยายจำนวนสุนัขเกินกว่าขีด

ความสามารถในการดูแล ตลอดจนการขาดความรับผิดชอบของผู้เพาะพันธุ์และสมาคมที่เกี่ยวข้องกับพันธุ์สัตว์ที่ไม่ควบคุมจำนวนหรือไม่ติดตามชะตากรรมของสุนัขที่ออกจากระบบการเพาะพันธุ์ ส่งผลให้สุนัขบางส่วนถูกทอดทิ้งและกลายเป็นสุนัขจรจัดในที่สุด

วิภากรณ์ แก้วศรี (2567) กล่าวว่า สุนัขจรจัด หมายถึง สุนัขที่เร่ร่อน ไม่มีเจ้าของแน่นอน พักอาศัยอยู่ตามที่กร้าง อาคารร้าง ตลาด ชุมชน วัด หรือสถานที่ราชการต่าง ๆ ใช้ชีวิตหาอาหารและอยู่รอดด้วยตนเอง สุนัขกลุ่มนี้มักสร้างความเดือดร้อนรำคาญให้กับคนในชุมชน เช่น เหา ส่งเสียงรบกวน ไล่กัด ทำร้ายผู้คน และเป็นแหล่งแพร่กระจายเชื้อโรคสำคัญ โดยเฉพาะโรคพิษสุนัขบ้า จึงถูกมองทั้งในมิติของปัญหาสาธารณสุขและปัญหาสังคมที่ต้องมีแนวทางจัดการอย่างเหมาะสมทั้งด้านสวัสดิภาพสัตว์และความปลอดภัยของประชาชนร่วมกัน

ณัฐกานต์ ชุรุพันธ์ (2567) กล่าวว่า สุนัขจรจัด หมายถึง สุนัขที่ไม่มีผู้ดูแลรับผิดชอบอย่างชัดเจน อาศัยอยู่ในพื้นที่สาธารณะหรือชุมชน และอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของประชาชนในหลายด้าน เช่น ความเดือดร้อนรำคาญ ความสกปรกจากปัสสาวะและอุจจาระ พฤติกรรมเห่า วิ่งไล่ หรือก้าวร้าว ตลอดจนเป็นพาหะนำโรคบางชนิด โดยเฉพาะโรคพิษสุนัขบ้า ซึ่งส่งผลกระทบต่อความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน

แนวทางการแก้ปัญหาและบริหารจัดการสุนัขจรจัด

นโยบายและมาตรการในการจัดการปัญหาสุนัขและแมวจรจัดของประเทศไทย มีการดำเนินการร่วมกันทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน โดยมีการกำหนดบทบาท ภารกิจ และแนวทางแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ เพื่อควบคุมจำนวนสัตว์จรจัด ป้องกันโรค และยกระดับสวัสดิภาพสัตว์ควบคู่กับความปลอดภัยของประชาชนในสังคม มีดังนี้

1. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย มีบทบาทสำคัญในการกำกับดูแลและสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศในการจัดการปัญหาสุนัขและแมวจรจัด โดยกำหนดให้เจ้าของสัตว์เลี้ยงต้องนำสัตว์ไปขึ้นทะเบียนและรับการฉีดวัคซีน รวมทั้งกำหนดให้เจ้าของมีหน้าที่แจ้งต่อราชการส่วนท้องถิ่นเมื่อพบสุนัขหรือแมวที่มีอาการต้องสงสัยโรคพิษสุนัขบ้า เพื่อป้องกันและควบคุมการระบาดของโรค นอกจากนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังมีหน้าที่จัดหาที่อยู่อาศัยหรือสถานรองรับสำหรับสุนัขและแมวจรจัดในพื้นที่รับผิดชอบด้วย

2. กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มีหน้าที่หลักในการควบคุมและกำกับดูแลด้านสุขภาพสัตว์ โดยเฉพาะการฉีดวัคซีนและการทำหมันสุนัขและแมว เพื่อควบคุมการเพิ่มจำนวนของสัตว์เลี้ยงและสัตว์จรจัด รวมทั้งมีบทบาทในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทารุณกรรมสัตว์ เมื่อได้รับแจ้งเหตุสามารถเรียกผู้เกี่ยวข้องมาสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการตรวจสอบเพื่อให้ความช่วยเหลือสัตว์ที่ได้รับผลกระทบ นอกจากนี้ ยังมีอำนาจในการสั่งการุณยฆาตสัตว์ในกรณีที่สัตว์

เจ็บป่วยหรือบาดเจ็บสาหัสและสัตว์แพทย์เห็นว่าการมีชีวิตอยู่ต่อไปจะก่อให้เกิดความทรมานมากกว่าเดิม (ในกรณีที่มีเจ้าของต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของก่อน) รวมทั้งมีส่วนร่วมในการจัดหาที่พักพิงหรือบ้านให้แก่สุนัขและสัตว์จรจัดประเภทอื่นด้วย

3. กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข มีภารกิจด้านการพัฒนาองค์ความรู้และงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ รวมถึงโรคที่แพร่ระบาดจากสัตว์สู่คน เช่น โรคพิษสุนัขบ้า โดยดำเนินการศึกษา วิจัย และพัฒนามาตรการเฝ้าระวัง ป้องกัน ควบคุม และรักษาโรค พร้อมทั้งเผยแพร่ข้อมูลและถ่ายทอดองค์ความรู้ให้ประชาชนเข้าใจวิธีการเลี้ยงสัตว์อย่างถูกต้องและปลอดภัย เพื่อลดความเสี่ยงจากโรคที่เกี่ยวข้องกับสุนัขและแมวจรจัด และส่งเสริมให้คนและสัตว์สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเหมาะสม

4. หน่วยงานภาคเอกชนและโครงการเพื่อสังคม นอกเหนือจากหน่วยงานภาครัฐ ยังมีองค์กรภาคเอกชน มูลนิธิ และโครงการเพื่อสังคมจำนวนมากที่เข้ามามีบทบาทสนับสนุนการจัดการปัญหาสุนัขและแมวจรจัด ทั้งในด้านการสนับสนุนการฉีดวัคซีน การทำหมัน การดูแลรักษาพยาบาล รวมถึงการหาที่พักพิงและหาบ้านใหม่ให้สัตว์จรจัด อาทิ มูลนิธิสงเคราะห์สัตว์พิการ มูลนิธิเพื่อสุนัขในซอย (Soi Dog Foundation) มูลนิธิ The Voice (เสียงจากเรา) สมาคมพิทักษ์สัตว์ไทย มูลนิธิสันติสุขเพื่อสุนัขและแมว และองค์กรการกุศลอื่น ๆ โดยการทำงานของภาคเอกชนเหล่านี้ช่วยเสริมและสนับสนุนบทบาทของภาครัฐ ทำให้การจัดการปัญหาสุนัขและแมวจรจัดมีความครอบคลุมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งในมิติของสวัสดิภาพสัตว์และความปลอดภัยของสังคมโดยรวม

สำหรับนโยบายในการจัดการสุนัขจรจัดในเขตกรุงเทพมหานคร ภายใต้การบริหารของชัชชาติ สิทธิพันธุ์ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ได้มีการกำหนดแนวทางระยะยาวใน 4 ด้านที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ เพื่อควบคุมจำนวนสุนัขจรจัดและยกระดับสวัสดิภาพสัตว์ควบคู่ไปกับความปลอดภัยของประชาชน มีดังนี้ (สิริธร หวันท้อ , 2568)

1. การจัดชุดออกปฏิบัติการทำหมันและฉีดวัคซีนเชิงรุกอย่างมียุทธศาสตร์ ผ่านความร่วมมือกับกรมปศุสัตว์ คลินิกเอกชน และคณะสัตวแพทย์ในระดับมหาวิทยาลัย เน้นการควบคุมการขยายพันธุ์และป้องกันโรคในพื้นที่เสี่ยงอย่างต่อเนื่อง

2. การเปลี่ยนสุนัขจรจัดเป็นสุนัขชุมชน โดยมีการขึ้นทะเบียนและติดสัญลักษณ์หลังจากทำหมันและฉีดวัคซีนแล้ว พร้อมทั้งอาศัยการมีส่วนร่วมของประชาชนหรือชุมชนในละแวกนั้นในการช่วยกันดูแล

3. การปรับปรุงศูนย์พักพิงของกรุงเทพมหานครและกำกับดูแลศูนย์ของเอกชนให้มีมาตรฐานที่เหมาะสม ทั้งในแง่สภาพแวดล้อม การดูแลสุขภาพ และสวัสดิภาพของสัตว์

4. การส่งสัตว์จรจัดกลับสู่สถานะสัตว์เลี้ยง (Adopt Not Shop) ผ่านการหาบ้านและเจ้าของใหม่ที่มีความพร้อม โดยใช้กระบวนการสมัคร การสัมภาษณ์ และการพิจารณาความพร้อมของเจ้าของอย่างรอบคอบ เพื่อให้การรับเลี้ยงเป็นไปอย่างมีความรับผิดชอบและยั่งยืน

สอดคล้องกับ สำนักข่าวแนวหน้า (2567) ที่ได้ระบุไว้ว่า กรุงเทพมหานครมีนโยบายแก้ไขปัญหาสัตว์จรจัดในพื้นที่กรุงเทพฯ โดยมุ่งเน้นการขึ้นทะเบียนสัตว์เลี้ยงตลอดช่วงชีวิต ควบคู่กับการจัดการสุนัขและแมวจรจัดอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ต้นทาง ระหว่างทาง จนถึงปลายทาง โดยอาศัยความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ สถาบันการศึกษา ภาคเอกชน และมูลนิธิด้านสัตว์ต่าง ๆ เพื่อให้การบริหารจัดการปัญหาสุนัขและแมวจรจัดเป็นไปอย่างครอบคลุมและยั่งยืน มีดังนี้

1. ในมิติการป้องกันสัตว์มีเจ้าของไม่ให้เกิดเป็นสัตว์จรจัด กรุงเทพมหานครขับเคลื่อนการจดทะเบียนสุนัขมีเจ้าของเลี้ยงในพื้นที่ ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 การขึ้นทะเบียนดังกล่าวช่วยให้สามารถติดตามหาเจ้าของเมื่อสัตว์พลัดหลง ลดโอกาสการทอดทิ้ง ตลอดจนใช้เป็นเครื่องมือกำกับความรับผิดชอบของเจ้าของสัตว์ไปพร้อมกัน นอกจากนี้ ยังมีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์ที่ถูกต้องและเหมาะสม โดยเน้นแนวคิด “คิดก่อนเลี้ยง เลี้ยงด้วยความรู้ ดูแลด้วยความรักและรับผิดชอบ และเลี้ยงดูแลตลอดจนสิ้นอายุขัย” เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกในการเลี้ยงสัตว์อย่างรับผิดชอบในระยะยาว

2. ด้านการควบคุมจำนวนและจัดการสัตว์จรจัดอย่างเป็นระบบ กรุงเทพมหานครจัดหน่วยสัตวแพทย์เคลื่อนที่ออกผ่าตัดทำหมันและฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าเชิงรุกครอบคลุมทั้ง 50 เขต รวมถึงให้บริการผ่านคลินิกสัตวแพทย์ของกรุงเทพมหานคร การดำเนินการดังกล่าวสอดคล้องกับแนวทาง TNVR (Trap-Neuter-Vaccinate-Return) คือ การดักสัตว์จรจัด นำมาผ่าตัดทำหมัน ฉีดวัคซีนป้องกันโรค แล้วปล่อยกลับคืนสู่พื้นที่เดิม พร้อมทั้งทำสัญลักษณ์กำกับ แนวทางนี้มุ่งหวังให้จำนวนสัตว์จรจัดลดลงอย่างเป็นธรรมชาติเมื่อเวลาผ่านไปจากการเสียชีวิตตามอายุขัย โดยไม่เพิ่มการเกิดใหม่ และเป็นการจัดการปัญหาสัตว์จรจัดบนฐานของหลักสวัสดิภาพสัตว์ อีกทั้งยังส่งเสริมแนวคิดสัตว์ชุมชน โดยอาศัยความร่วมมือกับผู้นำชุมชนและประชาชนในพื้นที่ในการนำสุนัขและแมวจรจัดเข้ารับการทำหมัน ฉีดวัคซีน และติดตามดูแลหลังปล่อยกลับชุมชน

3. ด้านการดูแลสัตว์จรจัดในศูนย์ควบคุมและพักพิง กรุงเทพมหานครดำเนินการบริหารจัดการศูนย์ควบคุมและพักพิงสุนัขให้เป็นไปตามหลักสวัสดิภาพสัตว์ ทั้งในเรื่องที่อยู่อาศัย การดูแลสุขภาพ และคุณภาพชีวิตของสัตว์จรจัดที่ถูกนำเข้าสู่ระบบ พร้อมทั้งส่งเสริมการนำสัตว์จรจัดไปอุปการะแทนการซื้อสัตว์เลี้ยงใหม่ ตามแนวคิด “Adopt Not Shop” โดยประสานความร่วมมือกับเครือข่ายมูลนิธิ สมาคม และชมรมต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมหาผู้อุปการะสุนัขและแมวจรจัดจาก

ศูนย์ควบคุมสุนัข กรุงเทพมหานคร เช่น แคมเปญ “OOH4Paws” ผ่านสื่อโฆษณาและช่องทางประชาสัมพันธ์ เพื่อเพิ่มโอกาสให้สัตว์จรจัดกลับคืนสู่สถานะสัตว์เลี้ยงในครัวเรือนอย่างเหมาะสม ทำได้ดี กรุงเทพมหานครยังจัดให้มีการออกหน่วยสัตวแพทย์เคลื่อนที่ท่าหมั่นและฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าอย่างต่อเนื่องทั้งในวันทำการและวันหยุดราชการ พร้อมประชาสัมพันธ์ กำหนดการออกหน่วยผ่านสื่อสังคมออนไลน์ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงประสานการทำงานร่วมกับสำนักงานเขตและชุมชน เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการได้สะดวก และมีส่วนร่วมในการนำสุนัขและแมวจรจัดเข้ารับการดูแลตามมาตรการดังกล่าวอย่างเป็นระบบ อันเป็นกลไกสำคัญในการลดจำนวนสัตว์จรจัดและยกระดับคุณภาพชีวิตของทั้งคนและสัตว์ในเมืองไปพร้อมกัน

ขณะที่ เกวลี ฉัตรตรงค์ (2561) มองว่า แนวทางการแก้ปัญหาสุนัขจรจัด มีแกนสำคัญอยู่ที่การจัดระเบียบสัตว์เลี้ยงผ่านการขึ้นทะเบียน ควบคู่กับการควบคุมจำนวนและการป้องกันโรค โดยเริ่มจากการชี้ให้เห็นว่า พ.ร.บ.ป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 แม้จะกำหนดให้สถานสงเคราะห์สัตว์และองค์กรสวัสดิภาพสัตว์ขึ้นทะเบียนกับกรมปศุสัตว์ แต่เนื้อหายังไม่ครอบคลุมประเด็นสัตว์จรจัด จึงมีการจัดทำร่างแก้ไขกฎหมาย เพื่อเพิ่มสาระสำคัญเรื่อง “การขึ้นทะเบียนสัตว์เลี้ยง” โดยเฉพาะสุนัขและแมว เพื่อแยกให้ชัดเจนระหว่างสัตว์ที่มีเจ้าของกับสัตว์จรจัด ภายใต้บริบทที่คนไทยมักเลี้ยงสุนัขแบบปล่อย ไม่จำกัดในรั้วบ้าน ทำให้เมื่อตรวจพบสุนัขบนถนน ยากต่อการระบุว่าเป็นสัตว์มีเจ้าของหรือไม่ แม้กฎหมายจะกำหนดเรื่องเครื่องหมายประจำตัวสัตว์เลี้ยง แต่การบังคับใช้ยังไม่เข้มงวด จึงส่งผลให้การจัดการโดยภาครัฐติดขัดทั้งในมิติการควบคุมดูแล และความรับผิดชอบของเจ้าของสัตว์ การขึ้นทะเบียนสัตว์เลี้ยงจึงถูกมองว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการจัดระเบียบและวางแผนแก้ปัญหาสุนัขจรจัดในระดับนโยบาย เพราะเมื่อทราบจำนวนสัตว์เลี้ยงที่มีเจ้าของและสัตว์จรจัดอย่างชัดเจน รัฐจะสามารถจัดสรรงบประมาณ วางมาตรการดูแลสุขภาพ ป้องกันโรค และควบคุมการเพิ่มจำนวนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า สุนัขจรจัด หมายถึง สุนัขที่ไม่มีเจ้าของหรือไม่มีผู้รับผิดชอบดูแลอย่างแท้จริง อาศัยอยู่ในพื้นที่สาธารณะหรือชุมชน ต้องหากินและเอาตัวรอดด้วยตนเอง รวมถึงสุนัขจรจัดที่ยังพึ่งพามนุษย์ด้านอาหารแต่ไม่มีเจ้าของที่ชัดเจนด้วย ที่มาของสุนัขจรจัดส่วนใหญ่เกิดจากการเลี้ยงสุนัขแบบขาดความรับผิดชอบ การทอดทิ้ง ปล่อยหลุด หรือการไม่ควบคุมการขยายพันธุ์ จนเกินขีดความสามารถในการดูแล แนวทางการแก้ปัญหาและบริหารจัดการจึงมุ่งเน้นการขึ้นทะเบียนสัตว์เลี้ยง การท่าหมั่นและฉีดวัคซีนควบคุมโรค การจัดการตามแนวทาง TNVR และการพัฒนารูปแบบสุนัขชุมชน ควบคู่กับการจัดศูนย์พักพิงตามหลักสวัสดิภาพสัตว์ การส่งเสริมการอุปการะแทนการซื้อ (Adopt Not Shop) และการบังคับใช้กฎหมายร่วมกับการสร้างจิตสำนึกการเลี้ยงสัตว์อย่างรับผิดชอบในสังคม

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการบริหารหมู่บ้านจัดสรร

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (ม.ป.ป.) กล่าวว่า ผู้มีส่วนได้เสีย หมายถึงบุคคล กลุ่มบุคคล องค์กร หรือหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานขององค์กร ทั้งในลักษณะที่ได้รับประโยชน์หรือได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานนั้น ไม่ว่าจะเป็นผลกระทบทางตรงหรือทางอ้อม โดยสามารถจำแนกผู้มีส่วนได้เสียออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1. ผู้มีส่วนได้เสียหลัก (Primary Stakeholders) หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับองค์กรโดยตรง และได้รับผลประโยชน์หรือผลกระทบจากการดำเนินงานขององค์กรโดยตรง เช่น พนักงาน ผู้บริหาร ผู้ถือหุ้น ลูกค้า คู่ค้า ผู้ส่งมอบ นักลงทุน เจ้าหนี้ ครอบครัวยของพนักงาน และชุมชนที่อยู่โดยรอบองค์กร

2. ผู้มีส่วนได้เสียรอง (Secondary Stakeholders) หมายถึง บุคคลหรือหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องโดยอ้อม และได้รับผลประโยชน์หรือผลกระทบจากการดำเนินงานขององค์กรในทางอ้อม เช่น หน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมาคมวิชาชีพ สมาคมการค้า องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ผู้ที่อาจเป็นลูกค้าหรือพนักงานในอนาคต รวมถึงชุมชนภายนอกพื้นที่ตั้งขององค์กร

สอดคล้องกับแสนสิริ (ม.ป.ป.) กล่าวว่า ผู้มีส่วนได้เสีย สามารถจำแนกออกเป็น 7 กลุ่ม ได้แก่ นักลงทุนและผู้ถือหุ้น พนักงาน ลูกค้า สังคมและชุมชน คู่ค้าและผู้รับเหมา หน่วยงานภาครัฐ และคู่แข่งทางการค้า โดยแต่ละกลุ่มมีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานขององค์กรทั้งทางตรงและทางอ้อม และเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดแนวทางการดำเนินงานเพื่อสร้างความยั่งยืนให้แก่องค์กร

จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ผู้มีส่วนได้เสีย หมายถึง บุคคล กลุ่มบุคคล องค์กร หรือหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานขององค์กร และได้รับผลประโยชน์หรือผลกระทบจากการดำเนินงานทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยผู้มีส่วนได้เสียอาจประกอบด้วยผู้บริหาร พนักงาน ผู้ถือหุ้น ลูกค้า ผู้อยู่อาศัย เจ้าของโครงการ คู่ค้า ผู้รับจ้าง ผู้ให้บริการ หน่วยงานภาครัฐ ชุมชน รวมถึงองค์กรหรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแต่ละฝ่ายมีบทบาทและความรับผิดชอบแตกต่างกัน และล้วนมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการดำเนินงาน การบริหารจัดการ และการพัฒนาองค์กรให้บรรลุเป้าหมายและเกิดความยั่งยืน

นิติบุคคล

นครินทร์ นันทฤทธิ (ม.ป.ป.) กล่าวว่า นิติบุคคล หมายถึงบุคคลตามกฎหมายที่กฎหมายสมมติขึ้น และรับรองให้มีสิทธิและหน้าที่เช่นเดียวกับบุคคลธรรมดา เว้นแต่ สิทธิและหน้าที่

บางอย่างซึ่งบุคคลธรรมดาผู้นั้น นิติบุคคลจะมีไม่ได้ เช่น สิทธิในด้านครอบครัว สิทธิในทางการเมือง เป็นต้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. นิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบด้วย ห้างหุ้นส่วนที่จดทะเบียน บริษัทจำกัด สมาคม และมูลนิธิ

2. นิติบุคคลตามกฎหมายอื่น ๆ คือนิติบุคคลนอกจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น จะต้องมีความหมายกำหนดไว้เป็นเรื่อง ๆ เช่น สหกรณ์เป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. 2471 ราชบัณฑิตสถานเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2485 กระทรวง ทบวง และกรมในรัฐบาล จังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล แต่ไม่รวมถึงสำนักสงฆ์ เป็นต้น

กนกวรรณ ทองตะโก (2563) กล่าวว่า นิติบุคคล หมายถึง กลุ่มบุคคล องค์การ หรือทรัพย์สินที่จัดสรรไว้เป็นกองทุนเพื่อดำเนินกิจการอันใดอันหนึ่ง ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้เป็นบุคคลอีกประเภทหนึ่งที่มีใช้บุคคลธรรมดา นิติบุคคลจะมีขึ้นได้ก็แต่ด้วยอาศัยอำนาจแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายอื่น นิติบุคคลย่อมมีสิทธิและหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายอื่น ภายในขอบแห่งอำนาจหน้าที่หรือวัตถุประสงค์ดังได้บัญญัติหรือกำหนดไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับ หรือตราสารจัดตั้ง นอกจากนั้น นิติบุคคลย่อมมีสิทธิและหน้าที่เช่นเดียวกับบุคคลธรรมดา เว้นแต่สิทธิและหน้าที่ซึ่งโดยสภาพจะพึงมีพึงเป็นได้เฉพาะแก่บุคคลธรรมดาเท่านั้น เช่น กระทรวง ทบวง กรม องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา บริษัทจำกัด สมาคม มูลนิธิ

Fraser's Property (2568) ที่กล่าวว่า นิติบุคคล (Legal Entity) คือ องค์การหรือกลุ่มบุคคลที่กฎหมายให้มีความเป็นบุคคลทางกฎหมาย มีสิทธิและหน้าที่ในการกระทำทางกฎหมายต่าง ๆ เช่นเดียวกับบุคคลธรรมดา แต่มีความแตกต่างในเรื่องของความรับผิดชอบและโครงสร้างองค์กร โดยในปัจจุบันนิติบุคคลมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการดูแลรักษาและบริหารจัดการทรัพย์สินส่วนกลางของชุมชน โดยนิติบุคคลจะมีการแบ่งประเภทออกเป็น 2 รูปแบบหลัก ดังนี้

1. นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร คือ นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย เพื่อทำหน้าที่ดูแล บำรุงรักษา และบริหารจัดการทรัพย์สินส่วนกลางของหมู่บ้านจัดสรร เช่น ถนน สวนสาธารณะ สระว่ายน้ำ และระบบรักษาความปลอดภัย เป็นต้น โดยสมาชิกของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร ได้แก่ เจ้าของบ้านภายในหมู่บ้านจัดสรรนั้น

2. นิติบุคคลอาคารชุด หรือ นิติบุคคลคอนโดมิเนียม มีลักษณะการดำเนินงานคล้ายกับนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร แต่เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นเพื่อดูแล บำรุงรักษา และบริหารจัดการทรัพย์สิน

ส่วนกลางของอาคารชุด เช่น โถงต้อนรับ (Lobby) สระว่ายน้ำ ห้องออกกำลังกาย และสวนหย่อม เป็นต้น โดยสมาชิกของนิติบุคคลอาคารชุด ได้แก่ เจ้าของห้องชุดภายในอาคารชุดนั้น

จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า นิติบุคคล หมายถึงบุคคลที่กฎหมายรับรองให้มีสถานะเป็นบุคคลทางกฎหมาย สามารถมีสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบในการดำเนินกิจการต่างๆ ภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนด เช่นเดียวกับบุคคลธรรมดา สำหรับ นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเพื่อทำหน้าที่บริหารจัดการ ดูแล และบำรุงรักษาทรัพย์สินส่วนกลาง ตลอดจนอำนวยความสะดวกและรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในโครงการ เพื่อส่งเสริมความปลอดภัย คุณภาพชีวิต และประโยชน์ส่วนรวมของผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านจัดสรร โดยการดำเนินงานของนิติบุคคลครอบคลุมการบริหารพื้นที่ส่วนกลาง การจัดการสาธารณูปโภค และการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการใช้อยู่อาศัย เช่น ปัญหาสุนัขจรจัด ซึ่งเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการพื้นที่และความเป็นอยู่ของคนในชุมชนโดยตรง

ผู้อยู่อาศัย

Freeze (2025) กล่าวว่า ผู้อยู่อาศัย หมายถึงบุคคลที่พักอาศัยอยู่ในที่พักอาศัยนั้นโดยได้รับอนุญาตจากผู้มีสิทธิในที่พักอาศัย แต่ไม่ได้เป็นคู่สัญญาในสัญญาเช่าโดยตรง จึงมีสิทธิและความคุ้มครองตามกฎหมายในขอบเขตที่จำกัดเมื่อเทียบกับผู้เช่าที่เป็นคู่สัญญา

สอดคล้องกับ Hatzenbihler (2025) กล่าวว่า ผู้อยู่อาศัย (Occupant) หมายถึงบุคคลที่พักอาศัยอยู่ในที่พักอาศัยโดยไม่ได้เป็นผู้เช่าหรือไม่มีชื่อเป็นคู่สัญญาในสัญญาเช่า ทั้งนี้ การเข้าพักอาศัยสามารถเกิดขึ้นได้โดยได้รับอนุญาตจากผู้เช่าหรือเจ้าของที่พัก อย่างไรก็ตาม ผู้อยู่อาศัยไม่มีภาระผูกพันทางการเงินตามสัญญาเช่า และโดยทั่วไปไม่มีสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายในฐานะคู่สัญญาเช่าเช่นเดียวกับผู้เช่าโดยตรง บุคคลที่อาจมีสถานะเป็นผู้อยู่อาศัย ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว คู่สมรส คู่รัก เพื่อน หรือบุคคลอื่นที่เข้าพักอาศัยอยู่ในที่พักดังกล่าว แต่ไม่มีชื่อระบุไว้ในสัญญาเช่า แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ผู้อยู่อาศัยที่ได้รับอนุญาต (Authorized Occupant) หมายถึง บุคคลที่เข้าพักอาศัยอยู่ในที่พัก โดยได้รับความยินยอมหรือได้รับอนุญาตจากเจ้าของที่พักหรือผู้ให้เช่า ซึ่งสถานะดังกล่าวอาจระบุไว้ในสัญญาเช่า หรือเป็นกรณีที่กฎหมายยกเว้นไม่จำเป็นต้องได้รับการอนุมัติจากเจ้าของที่พัก เช่น บุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของผู้เช่า

2. ผู้อยู่อาศัยที่ไม่ได้รับอนุญาต (Unauthorized Occupant) หมายถึง บุคคลที่เข้าพักอาศัยอยู่ในที่พักโดยไม่ได้รับความยินยอมหรือการอนุมัติจากเจ้าของที่พัก หรือพักอาศัยเกินกว่าระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตตามเงื่อนไขของสัญญาเช่า รวมถึงกรณีที่เข้าพักอาศัยร่วมกับผู้เช่าโดยไม่ได้รับอนุญาตอย่างถูกต้อง

จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ผู้อยู่อาศัย หมายถึง บุคคลที่พักอาศัยอยู่ภายในที่พักอาศัยหรือโครงการที่อยู่อาศัย ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของบ้าน สมาชิกในครัวเรือน หรือบุคคลที่ได้รับอนุญาตให้เข้าพักอาศัยโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นผู้ใช้ประโยชน์จากพื้นที่และทรัพย์สินส่วนกลางของโครงการ รวมทั้งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากสภาพแวดล้อมและการบริหารจัดการภายในหมู่บ้านจัดสรร เช่น ความปลอดภัย ความสะดวกในการใช้พื้นที่ส่วนกลาง และคุณภาพชีวิตในการอยู่อาศัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิรารัตน์ เอี่ยมสะอาด และคณะ (2561) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบจัดการสุนัขจรจัด ภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์และออกแบบระบบจัดการสุนัขจรจัด พัฒนาระบบจัดการสุนัขจรจัด และศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้ระบบจัดการสุนัขจรจัดในมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยใช้เฟรมเวิร์ก Laravel และฐานข้อมูล phpMyAdmin และขั้นตอนการประเมินความพึงพอใจของระบบจัดการสุนัขจรจัดโดยใช้แบบประเมินออนไลน์ จากการศึกษาพบว่า ระบบจัดการสุนัขจรจัดที่พัฒนาขึ้นสามารถรองรับการจัดเก็บและบริหารข้อมูลที่สำคัญ ได้แก่ ข้อมูลสุนัข ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลการติดต่อจากผู้ใช้งาน พร้อมทั้งมีฟังก์ชันแสดงตำแหน่งสุนัขบนแผนที่ Google Maps ทำให้การติดตามและจัดการเป็นระบบและตรวจสอบได้สะดวกมากยิ่งขึ้น ระบบดังกล่าวสามารถใช้งานผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์ สมาร์ทโฟน และแท็บเล็ต ช่วยอำนวยความสะดวกแก่ผู้ดูแลระบบและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการตรวจสอบและอัปเดตข้อมูลให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ ผลการประเมินความพึงพอใจใน 2 ด้าน คือ ด้านประสิทธิภาพและประโยชน์ของระบบ และด้านการออกแบบระบบ จากกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้งาน 20 คน พบว่าคะแนนความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.59) แสดงให้เห็นว่าระบบดังกล่าวมีประสิทธิภาพ เหมาะสมต่อการนำไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการปัญหาสุนัขจรจัดในพื้นที่มหาวิทยาลัยอย่างเป็นรูปธรรม

ยศนันท์ ปานาภรณ์ (2562) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดในประเทศไทย: ศึกษากรณีบทบาทของเจ้าของสุนัข ผู้ประกอบกิจการ เพื่อเจ้าหน้าที่สุนัข และหน่วยงานรัฐ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และหลักกฎหมาย เกี่ยวกับการแก้ปัญหา สุนัขจรจัด ศึกษากรณีบทบาทของเจ้าของสุนัข ผู้ประกอบกิจการเพื่อเจ้าหน้าที่สุนัขและหน่วยงานของรัฐ เป็นการศึกษาค้นคว้าแบบวิจัยเอกสาร และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา จากการศึกษาพบว่า ประเทศไทยพยายามแก้ปัญหาสุนัขจรจัดมาเป็นเวลานาน แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากเกี่ยวข้องกับหลายปัจจัย ทั้งพฤติกรรมและความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข มาตรฐานของ

ผู้ประกอบการจำหน่ายสุนัข รวมถึงประสิทธิภาพของมาตรการภาครัฐ ขณะเดียวกันกฎหมายที่มีอยู่ยังไม่ครอบคลุมเพียงพอในการจัดการปัญหาอย่างเป็นระบบ งานวิจัยฉบับนี้จึงมุ่งเสนอแนวทางและมาตรการแก้ไขปัญหานุ้สุนัขจรจัด โดยศึกษาเปรียบเทียบจากกฎหมายของญี่ปุ่นและนิวซีแลนด์ เพื่อนำมาประกอบการปรับปรุงพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 ของประเทศไทยต่อไป

ธนากร คำภีระบุตร (2565) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหานุ้สุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหานุ้สุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้าขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมือง สุพรรณบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ จากการศึกษาพบว่า แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหานุ้สุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอเมืองสุพรรณบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข และด้านที่ต่ำสุดคือความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข ทั้งนี้ แนวทางสำคัญประกอบด้วย การควบคุมการขยายพันธุ์โดยการทำหมัน การส่งเสริมให้เจ้าของมีความรู้และตระหนักก่อนนำสุนัขมาเลี้ยง และการจัดโครงการหรือกิจกรรมเพื่อสร้างจิตสำนึกและทัศนคติที่ถูกต้องในการเลี้ยงสุนัขและความรับผิดชอบต่อสัตว์เลี้ยง

วิหาภรณ์ แก้วศรี และ นววรรณ พูนวสุพลรัตน์ (2567) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการแก้ไขปัญหานุ้สุนัขจรจัดโดยพุทธสันติวิธีของวัดในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหานุ้สุนัขจรจัดและเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหานุ้สุนัขจรจัดโดยพุทธสันติวิธีของวัดในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ระเบียบวิธีวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก จากการศึกษาพบว่า ในกลุ่มตัวอย่าง 12 วัดจากทั้งหมด 32 วัด ปัจจุบันวัดส่วนใหญ่ไม่มีสุนัขจรจัดเร่ร่อนเข้ามาอาศัยแล้ว เนื่องจากชุมชนรอบวัดขยายตัวหนาแน่นขึ้นและมีสุนัขเลี้ยงของชาวบ้านหวงถิ่น หากสุนัขจากที่อื่นหลงเข้ามามักถูกรุมไล่จนออกไป ภายในวัดจึงเหลือเพียงสุนัขเลี้ยงจำนวนไม่มากเฉลี่ยวัดละประมาณ 4-5 ตัว มักเป็นสุนัขที่พระเลี้ยงไว้แต่ไม่ได้ควบคุมดูแลอย่างจริงจัง อย่างไรก็ตาม หลายวัดมีมาตรการควบคุมไม่ให้จำนวนสุนัขเพิ่มขึ้นจนทำให้บางวัดปลอดสุนัข แต่กลับพบปัญหาแมวจรจัดมากขึ้นเพราะกีดกันได้ยาก โดยเฉพาะช่วงฤดูผสมพันธุ์ที่เสี่ยงและก่อความรำคาญในเวลากลางคืน ทั้งนี้ การจัดการปัญหานุ้สุนัขของวัดเสนอได้ 2 แนวทาง คือการเลี้ยงดูภายใต้กรอบสวัสดิภาพสัตว์ตาม พ.ร.บ. ปี 2557 และการจัดให้วัดเป็นเขต

ปลดปล่อยด้วยวิธีละมุนละไมตามหลักพุทธสันติวิธีเพื่อลดความขัดแย้งและความรุนแรงระหว่างคนกับสัตว์และคนกับคน

สุทธิชัย รักจันทร์ และคณะ (2568) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ศูนย์ขจรจัดของเมือง เมื่อศูนย์ขจรจัดกลายเป็นโจทย์ ของการพัฒนาเมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืน มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและวิเคราะห์ ศูนย์ขจรจัดกับความสัมพันธ์เมือง และ แนวทางการจัดการปัญหาศูนย์ขจรจัดของเมือง จากการศึกษาพบว่า การพัฒนาเมืองน่าอยู่เพื่อให้เกิดความยั่งยืนนั้น ไม่ได้พัฒนาเพียงแค่โครงสร้างพื้นฐานและเศรษฐกิจ เพื่อคนเมืองเท่านั้น แต่รวมถึงการแก้ปัญหาศูนย์ขจรจัดซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่อยู่ร่วมกับเมือง ดังนั้น ศูนย์ขจรจัดกับเมืองจึงเป็นโจทย์ของการพัฒนาเมืองให้น่าอยู่ ซึ่งมีเป้าหมายเริ่มการพัฒนาอย่าง ยั่งยืนในพื้นที่เมือง (SDG Localization) ปัญหาศูนย์ขจรจัดมีความซับซ้อนทั้งในเชิงโครงสร้างระบบกลไก และส่งผลกระทบต่อสังคมในด้านต่างๆ ปัญหาการจัดการศูนย์ขจรจัดในเมือง จำเป็นต้องแก้ไขด้วยความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานรัฐ องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ภาคประชาสังคม ภาควิชาการ และมีผู้มีส่วนเสียที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาศูนย์ขจรจัด รวมทั้งผู้มีจิตเมตตาต่อศูนย์ขจรจัด อีกทั้งการแก้ปัญหาศูนย์ขจรจัดต้องมีแผนงานโดยนำต้นแบบการจัดการศูนย์ชุมชนที่เป็นเลิศมาปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของเมือง เพื่อให้การแก้ปัญหามีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จ และเกิดผลลัพธ์ที่ได้คือเมืองมีความน่าอยู่และยั่งยืน

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง “สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฯ ของนิติบุคคลกรณีศึกษาผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร” เป็นการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฯ ภายใต้มุมมอง ด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของทุกฝ่ายดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. ขั้นตอนการวิจัย
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงเอกสารและภาคสนามร่วมกัน เพื่อให้สามารถทำความเข้าใจสภาพปัญหา ทักษะ และแนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฯ ภายใต้มุมมองของหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานครได้อย่างรอบด้าน ในระยะเริ่มต้น ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research) ทั้งกฎหมาย มาตรการ ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศูนย์ฯ งานวิจัยและบทความวิชาการ ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับหมู่บ้านจัดสรรและบทบาทของนิติบุคคล เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดเบื้องต้นและกำหนดประเด็นในการเก็บข้อมูลภาคสนามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) กับให้ข้อมูลหลัก จำนวน 10 คน แบ่งเป็นผู้ให้บริการภายในหมู่บ้านจัดสรร ได้แก่ เจ้าหน้าที่นิติบุคคล เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และเจ้าหน้าที่ดูแลความสะอาด รวม 4 คน และผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านจัดสรรที่เคยประสบหรือรับรู้

ปัญหาสุนัขจรจัดและได้รับผลกระทบในชีวิตประจำวัน จำนวน 6 คน โดยผู้วิจัยติดต่อและนัดหมาย ผู้ให้ข้อมูลเป็นรายบุคคล ใช้แนวคำถามกึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) เน้นการซักถามเชิงลึก พุดคุยแลกเปลี่ยนมุมมอง ทักษะคิด ประสิทธิภาพ และความต้องการที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสุนัขจรจัดและการบริหารจัดการของนิติบุคคล พร้อมทั้งขออนุญาตบันทึกเสียงและจดบันทึกระหว่างการสัมภาษณ์ เพื่อนำมาถอดความ (transcription) และจัดระเบียบข้อมูลอย่างเป็นระบบ

ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการวิจัยเอกสารและการสัมภาษณ์ จะถูกนำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยจำแนกเป็นหมวดหมู่ประเด็นตามคำถามวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย ได้แก่ สภาพปัญหาและผลกระทบจากสุนัขจรจัด ทักษะคิดและการรับรู้ของผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการ ตลอดจนแนวทางและข้อเสนอเชิงมาตรการในการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรร จากนั้นจึงสังเคราะห์และนำเสนอผลการวิจัยในเชิงพรรณนา วิเคราะห์ และเชื่อมโยงกับกรอบแนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อค้นพบที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์เชิงปฏิบัติและเชิงนโยบายให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยต่อไป

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยกำหนดผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ให้บริการภายในหมู่บ้านจัดสรร และกลุ่มผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้นจำนวน 8 คน โดยใช้การคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามคุณสมบัติที่กำหนดอย่างชัดเจน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยว่าด้วยสภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรร

กลุ่มผู้ให้บริการ หมายถึง บุคคลที่มีบทบาทโดยตรงในการดูแล บริหารจัดการ และรักษาความเรียบร้อยภายในหมู่บ้านจัดสรร ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่นิติบุคคล เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และเจ้าหน้าที่ดูแลความสะอาด รวมทั้งสิ้น 4 คน ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้มีความสำคัญคือเป็นผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่กำลังศึกษา วิจัย นอกจากนี้ยังเป็นผู้ปฏิบัติงานในหมู่บ้านดังกล่าวมาแล้วต่อเนื่อง ไม่น้อยกว่า 1 ปี และเป็นผู้ที่มีการรับรู้และสามารถจัดการปัญหาสุนัขจรจัดในเบื้องต้น เช่น การพบเห็นสุนัขจรจัดในพื้นที่ส่วนกลาง การรับเรื่องร้องเรียนจากผู้อยู่อาศัย หรือการมีส่วนร่วมในมาตรการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสุนัขจรจัด เพื่อให้สามารถสะท้อนมุมมองในเชิงนโยบาย การปฏิบัติงานจริง และข้อจำกัดในการบริหารจัดการของนิติบุคคลได้อย่างรอบด้าน

กลุ่มผู้อยู่อาศัย หมายถึง บุคคลที่พักอาศัยจริงภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักที่ได้รับผลกระทบจากสุนัขจรจัดในชีวิตประจำวัน จำนวน 4 คน ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้มีความสำคัญคือ เคยประสบหรือรับรู้ปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน ไม่ว่าจะเป็นในเชิงความปลอดภัย ความสะอาด ความรบกวน หรือการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ส่วนกลาง ตลอดจนมีประสบการณ์ในการติดต่อหรือสื่อสารกับนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว เพื่อให้สามารถถ่ายทอดทัศนคติ ความรู้สึก ความต้องการ และความคาดหวังต่อแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลได้อย่างชัดเจน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเพศเป็นเกณฑ์หลักในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง แต่ให้ความสำคัญกับคุณสมบัติของผู้ให้บริการ และผู้อยู่อาศัย เพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับมีความหลากหลายทางมุมมอง ทั้งในมิติการบริหารจัดการเชิงระบบและในมิติประสบการณ์ของผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง ซึ่งจะช่วยเพิ่มความสมบูรณ์และความน่าเชื่อถือของผลการวิจัยในภาพรวมมากยิ่งขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview)

ใช้สำหรับสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการภายในหมู่บ้านจัดสรรโดยตรง โดยกำหนดประเด็นคำถามล่วงหน้าในลักษณะคำถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถเล่าประสบการณ์ ทัศนคติ ความรู้สึก สภาพปัญหา และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการสุนัขจรจัดได้อย่างละเอียด และเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้ โครงสร้างคำถามจะถูกออกแบบให้ยืดหยุ่น สามารถปรับถ้อยคำหรือลำดับคำถามให้สอดคล้องกับบริบทและประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน โดยแบ่งโครงสร้างแบบสัมภาษณ์ออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล ชื่อเล่น (นามสมมติ) อายุ เพศ อาชีพ บทบาทในหมู่บ้าน (ผู้อยู่อาศัย/ผู้ให้บริการ) ระยะเวลาการอยู่อาศัย/ระยะเวลาทำงาน เป็นต้น

ส่วนที่ 2 ประเด็นเกี่ยวกับสุนัขจรจัดและการบริหารจัดการ ครอบคลุมทัศนคติต่อสภาพปัญหาสุนัขจรจัด ผลกระทบที่ได้รับ ความต้องการและความคาดหวังต่อการพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดที่เหมาะสมในอนาคต

2. อุปกรณ์บันทึกเสียง (Voice Recorder) ใช้บันทึกเสียงการสัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย โดยได้รับความยินยอมก่อนทุกครั้ง เพื่อให้สามารถถอดความคำให้สัมภาษณ์ได้อย่างครบถ้วน ถูกต้อง และลดการสูญหายของข้อมูลสำคัญ จากนั้นจึงนำไปถอดความเป็นลายลักษณ์

อักษร เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ต่อไป ร่วมกับข้อมูลจากการสังเกตการณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากหนังสือ ตำรา เอกสาร งานวิจัย และแหล่งข้อมูลออนไลน์ที่เชื่อถือได้ เพื่อนำมาสังเคราะห์และใช้เป็นแนวทางในการสร้างแนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์การวิจัย

2. ผู้วิจัยติดต่อผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งกลุ่มผู้ให้บริการและผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย โดยยึดหลักความสมัครใจของผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญ พร้อมนัดหมายวัน เวลา และสถานที่สำหรับการสัมภาษณ์

3. ก่อนเริ่มการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยอธิบายเป้าหมายของการเก็บข้อมูลอีกครั้ง ชี้แจงเรื่องการปกปิดชื่อและไม่เปิดเผยตัวตนของผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งยืนยันว่าข้อคิดเห็นทุกประการจะถูกนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการเท่านั้น และจะไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูล โดยผู้ให้ข้อมูลมีสิทธิ์ปฏิเสธหรือยุติการให้ข้อมูลได้ทุกเมื่อ

4. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 8 คน ตามวันและเวลาที่นัดหมาย โดยใช้แนวคำถามปลายเปิดเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนประสบการณ์ ทศนคติ สภาพปัญหา ผลกระทบ และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านจัดสรร โดยขออนุญาตบันทึกเสียงและจดบันทึกรายละเอียดประกอบการสัมภาษณ์

5. หลังการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำไฟล์บันทึกเสียงมาถอดความเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างละเอียด จากนั้นทำการจัดหมวดหมู่ ประมวล และสังเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และคำถามวิจัย เพื่อนำไปวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่ออธิบายสภาพปัญหา และหาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรรอย่างเป็นระบบต่อไป

ขั้นตอนการวิจัย

1. ผู้วิจัยเริ่มจากการพิจารณาสภาพปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร กำหนดชื่อเรื่องให้สอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการศึกษา จากนั้นจึงกำหนดคำถามวิจัย วัตถุประสงค์ ขอบเขตการวิจัย ประชากรและกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ตลอดจน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้กรอบการวิจัยมีความชัดเจนเป็นระบบ และเชื่อมโยงกับบริบทของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรอย่างเหมาะสม

2. ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดประเด็นสัมภาษณ์ จากนั้นจึงจัดทำแนวคำถามสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ให้ครอบคลุมประเด็นสภาพปัญหา ผลกระทบ แนวทางการจัดการ และความต้องการของผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการ เมื่อร่างแนวคำถามเบื้องต้นแล้ว ผู้วิจัยนำเครื่องมือดังกล่าวเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณา ตรวจสอบความเหมาะสม ความชัดเจน และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย จากนั้นจึงปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา ก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจริง

3. ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อและขอความยินยอมจากผู้ให้ข้อมูลหลัก รวม 8 คน จากนั้นดำเนินการสัมภาษณ์ตามวันและเวลาที่นัดหมาย พร้อมทั้งบันทึกเสียงและจดบันทึกประกอบการสัมภาษณ์ หลังจากเสร็จสิ้นการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลเชิงมาถอดความเป็นลายลักษณ์อักษร จากนั้นจึงจัดหมวดหมู่ เปรียบเทียบ และวิเคราะห์เชิงเนื้อหา เพื่อสังเคราะห์ข้อค้นพบเกี่ยวกับสภาพปัญหา แนวทาง และข้อเสนอเชิงรูปธรรมในการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานครต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) จากกลุ่มผู้ให้บริการและผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เมื่อดำเนินการเก็บข้อมูลแล้ว นำเสียงบันทึกการสัมภาษณ์มาถอดความเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างละเอียด ควบคู่กับการรวบรวมบันทึกภาคสนาม จากนั้นจึงอ่านทบทวนซ้ำหลายรอบเพื่อทำความเข้าใจภาพรวมของข้อมูล แล้วแยกข้อความออกเป็นหน่วยความหมาย จัดหมวดหมู่และจัดกลุ่มประเด็นให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อค้นหารูปแบบ ความคล้ายคลึง และความแตกต่างของประเด็นที่เกิดขึ้นในข้อมูลแต่ละกลุ่ม รวมทั้งพิจารณาความเชื่อมโยงระหว่างมุมมองของผู้อยู่อาศัยและผู้ให้บริการ จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องหรือความแตกต่าง และสังเคราะห์ให้เป็นข้อค้นพบที่ตอบคำถามวิจัยและวัตถุประสงค์การศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานครอย่างเป็นระบบ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยหัวข้อเรื่อง “สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคล กรณีศึกษาผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยมีผลสรุปการสัมภาษณ์ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ให้บริการ จำนวน 4 คน และกลุ่มผู้อยู่อาศัยจำนวน 6 คน ดังต่อไปนี้

ผลการศึกษาโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้างจากผู้ให้บริการ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตการณ์และการสัมภาษณ์จากผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ให้บริการ จำนวน 4 คน โดยสามารถสรุปผลการศึกษาออกเป็นประเด็นสำคัญตามมุมมองของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

ลักษณะปัญหาและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า ปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านมีลักษณะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและพบได้ในหลายบริเวณของพื้นที่ โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ระดับความชุกและการกระจายตัวของสุนัขจรจัด ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่า จำนวนสุนัขจรจัดอยู่ในระดับ “ปานกลางถึงค่อนข้างมาก” และไม่ได้จำกัดอยู่เพียงจุดใดจุดหนึ่ง แต่มีการกระจายตัวอยู่ทั่วทั้งหมู่บ้าน โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความเงียบสงบหรือมีสิ่งแวดล้อมเอื้อต่อการอยู่อาศัย เช่น พื้นที่ว่าง ลานจอดรถ หรือบริเวณรอบบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัยตลอดเวลา ส่งผลให้สุนัขสามารถเข้ามาอาศัยและเคลื่อนที่ภายในหมู่บ้านได้อย่างอิสระ

2. การรวมกลุ่มและพฤติกรรมการยึดพื้นที่ (Territorial behavior) ลักษณะเด่นที่พบคือสุนัขจรจัดมักรวมกลุ่มกันอยู่ในจุดเดิมอย่างชัดเจน โดยเฉพาะบริเวณที่มีแหล่งอาหารจากผู้อยู่อาศัย เช่น การให้อาหารโดยตรง หรือเศษอาหารที่ถูกทิ้งไว้ สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้สุนัขเกิดความคุ้นเคยกับพื้นที่ (familiarity) และมีแนวโน้มยึดพื้นที่เป็นแหล่งอาศัยถาวร ไม่เคลื่อนย้ายไปยังบริเวณอื่นง่าย ๆ อีกทั้งการรวมกลุ่มยังทำให้เกิดความเข้มข้นของปัญหาในบางจุดมากกว่าพื้นที่อื่น

3. ลักษณะทางกายภาพของหมู่บ้านที่เอื้อต่อการอยู่อาศัยของสุนัข ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนว่า โครงสร้างของหมู่บ้านที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ เปิดกว้าง และอาจมีช่องทางเข้าออกหลายจุด ทำให้สุนัขจากภายนอกสามารถเข้ามาได้โดยง่าย รวมถึงการที่บางพื้นที่ขาดการควบคุมหรือไม่มีมาตรการป้องกันที่ชัดเจน ยิ่งส่งเสริมให้สุนัขเข้ามาอยู่อาศัยและเพิ่มจำนวนมากขึ้นในระยะยาว

4. พฤติกรรมของสุนัขที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัย ในด้านพฤติกรรม พบว่าสุนัขบางกลุ่มมีพฤติกรรมเห่า ไล่ หรือแสดงท่าทีดุร้ายเมื่อมีคนเดินผ่าน หรือเมื่อมีรถสัญจรเข้าใกล้ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวส่งผลโดยตรงต่อความรู้สึกไม่ปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย โดยเฉพาะในช่วงเวลากลางคืนหรือในพื้นที่ที่มีแสงสว่างน้อย แม้ว่าจะไม่ได้เกิดการทำร้ายร่างกายทุกครั้ง แต่ลักษณะพฤติกรรมเชิงคุกคาม (threatening behavior) ก็เพียงพอที่จะสร้างความกังวลและความไม่สบายใจให้กับคนในชุมชน

5. การรับรู้ปัญหาในระดับภาพรวมของชุมชน แม้ว่าผู้ให้ข้อมูลบางรายจะไม่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากสุนัขจรจัด เช่น ไม่เคยถูกไล่หรือไม่ได้อาศัยอยู่ในจุดเสี่ยง แต่ยังคงมีการรับรู้ร่วมกันว่าปัญหานี้ “มีอยู่จริง” และเป็นปัญหาในระดับภาพรวมของหมู่บ้าน (collective perception) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาดังกล่าวไม่ได้จำกัดอยู่เพียงประสบการณ์ส่วนบุคคล แต่เป็นประเด็นที่มีผลต่อภาพรวมของการอยู่อาศัยในชุมชน

6. เหตุการณ์ที่สะท้อนความเสี่ยงและอันตรายที่อาจเกิดขึ้น นอกจากผลกระทบด้านความรู้สึกแล้ว ยังพบเหตุการณ์ที่แสดงถึงความเสี่ยงเชิงกายภาพ เช่น สุนัขวิ่งตัดหน้ารถ ทำให้เกิดอุบัติเหตุหรือเกือบเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งเหตุการณ์ลักษณะนี้สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาสุนัขจรจัดไม่ได้เป็นเพียงเรื่องความรำคาญหรือความไม่เป็นระเบียบ แต่สามารถพัฒนาไปสู่ความเสี่ยงด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้อยู่อาศัยได้จริง

7. ผลกระทบเชิงโครงสร้างต่อความเป็นระเบียบของหมู่บ้าน ปัญหาสุนัขจรจัดยังเชื่อมโยงกับภาพลักษณ์และความเป็นระเบียบของพื้นที่ เช่น การรวมกลุ่มของสุนัขในจุดต่าง ๆ การส่งเสียงรบกวน หรือการเคลื่อนที่อย่างอิสระในพื้นที่สาธารณะ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัย รวมถึงความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมโดยรวมของหมู่บ้าน

8. แนวโน้มของปัญหาในระยะยาว จากข้อมูลที่ได้ สามารถสะท้อนแนวโน้มได้ว่า หากไม่มีการจัดการอย่างเป็นระบบ ปัญหาสุนัขจรจัดมีโอกาสคงอยู่และทวีความรุนแรงขึ้น เนื่องจากปัจจัยเอื้อหลายด้าน ทั้งแหล่งอาหาร สภาพพื้นที่ และการขาดมาตรการควบคุมที่ชัดเจน ซึ่งอาจนำไปสู่ผลกระทบที่เพิ่มขึ้นทั้งในด้านความปลอดภัย สุขอนามัย และคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัยในอนาคต

ความรุนแรงของปัญหามุขจรจัดในปัจจุบัน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า การประเมินระดับความรุนแรงของปัญหามุขจรจัดมีลักษณะแตกต่างกันตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในภาพรวมสามารถจัดอยู่ในระดับ “ปานกลางถึงค่อนข้างสูง” โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ความแตกต่างของการรับรู้ระดับความรุนแรง ผู้ให้ข้อมูลแต่ละรายมีการประเมินความรุนแรงของปัญหาแตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์ส่วนบุคคล เช่น ผู้ที่เคยเผชิญเหตุการณ์ใกล้ชิดหรือได้รับผลกระทบโดยตรงมักประเมินว่าปัญหามีความรุนแรงในระดับสูง ขณะที่ผู้ที่ไม่เคยได้รับผลกระทบโดยตรงจะมองว่าปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่าการรับรู้ความรุนแรงมีลักษณะเป็น “อัตวิสัย” (subjective perception)

2. ระดับความรุนแรงโดยภาพรวมของหมู่บ้าน แม้จะมีความแตกต่างในรายละเอียด แต่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ปัญหายังไม่ถึงขั้นรุนแรงที่สุด เนื่องจากยังไม่พบเหตุการณ์ที่สุนัขทำร้ายผู้อยู่อาศัยโดยตรงอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ปัญหาดังกล่าวก็ไม่ได้อยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากยังมีพฤติกรรมและสถานการณ์ที่สร้างความกังวลอย่างต่อเนื่อง

3. พฤติกรรมของสุนัขที่สะท้อนระดับความเสี่ยง พฤติกรรมของสุนัข เช่น การรวมกลุ่ม การเห่า หรือการแสดงท่าทีดุเมื่อมีคนหรือรถผ่าน เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลประเมินว่าปัญหามีความรุนแรงในระดับหนึ่ง แม้จะยังไม่เกิดการทำร้ายร่างกายโดยตรง แต่พฤติกรรมดังกล่าวมีลักษณะเชิงคุกคาม (threatening behavior) ซึ่งส่งผลกระทบต่อความรู้สึกไม่ปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยอย่างชัดเจน

4. จำนวนสุนัขและการรวมตัวเป็นปัจจัยเพิ่มความรุนแรง การที่จำนวนสุนัขมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น รวมถึงการรวมตัวกันในบางจุดของหมู่บ้าน เป็นอีกปัจจัยที่ทำให้ปัญหาถูกประเมินว่ามีความรุนแรงมากขึ้น เนื่องจากการรวมกลุ่มของสุนัขอาจเพิ่มโอกาสในการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว และทำให้สถานการณ์มีความเสี่ยงสูงขึ้นเมื่อเทียบกับสุนัขที่กระจายตัวเป็นรายตัว

5. เหตุการณ์ที่สะท้อนความรุนแรงเชิงกายภาพ ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนประเมินว่าปัญหามีความรุนแรงในระดับสูง โดยอ้างอิงจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เช่น สุนัขวิ่งตัดหน้ารถจนทำให้เกิดอุบัติเหตุ ซึ่งเป็นตัวอย่างของผลกระทบเชิงกายภาพที่สามารถเกิดขึ้นได้จริง และสะท้อนให้เห็นว่าปัญหานี้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงด้านความรู้สึกหรือความรำคาญเท่านั้น

6. ความเชื่อมโยงระหว่างความรู้สึกและความเสี่ยงจริง ปัญหาสุนัขจรจัดในบริบทนี้จึงมีลักษณะเป็นความเสี่ยงสองมิติได้แก่ ความรู้สึกไม่ปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย และความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุหรืออันตรายจริงในบางสถานการณ์ ซึ่งทั้งสองมิตินี้มีความสัมพันธ์กันและส่งผลต่อการประเมินระดับความรุนแรงโดยรวม

7. การประเมินตามบริบทของพื้นที่และประสบการณ์ ระดับความรุนแรงของปัญหาจึงไม่ได้เป็นค่าคงที่ แต่ขึ้นอยู่กับบริบทของพื้นที่ เช่น จุดที่มีสุนัขรวมกลุ่มหนาแน่น หรือช่วงเวลาที่มีการสัญจรน้อย รวมถึงประสบการณ์ของผู้ที่พบเจอสถานการณ์แตกต่างกัน ทำให้การประเมินมีความหลากหลาย

8. แนวโน้มความรุนแรงในอนาคต จากข้อมูลที่ได้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่า หากไม่มีการจัดการอย่างเหมาะสม ปัญหาจะมีแนวโน้ม “เพิ่มระดับความรุนแรงขึ้น” ทั้งในแง่จำนวนสุนัข ความถี่ของเหตุการณ์ และระดับความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตในระยะยาว

ผลกระทบต่อการปฏิบัติงานของผู้ให้บริการ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติงานในหลายด้าน โดยเฉพาะการดูแลความเรียบร้อยและความปลอดภัยภายในหมู่บ้าน โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ภาระงานเพิ่มขึ้นจากการตรวจสอบและติดตามสถานการณ์ เจ้าหน้าที่ต้องลงพื้นที่ตรวจสอบสถานการณ์อย่างสม่ำเสมอ รวมถึงสังเกตพฤติกรรมของสุนัขในแต่ละจุด เช่น จุดที่มีการรวมกลุ่มหรือมีความเสี่ยง ส่งผลให้ภาระงานเพิ่มขึ้นจากงานประจำที่ต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว และต้องใช้เวลาในการติดตามสถานการณ์อย่างต่อเนื่อง ทำให้การปฏิบัติงานมีความเข้มข้นมากขึ้น

2. การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่ต้องดำเนินการซ้ำ เมื่อพบสุนัขในพื้นที่ เจ้าหน้าที่ต้องดำเนินการแก้ไขในเบื้องต้น เช่น การไล่สุนัขออกจากจุดเสี่ยง หรือป้องกันไม่ให้เข้าไปในพื้นที่สำคัญ ซึ่งเป็นการแก้ไขเฉพาะหน้าและต้องดำเนินการซ้ำหลายครั้ง เนื่องจากสุนัขมักกลับเข้ามาในพื้นที่เดิม ส่งผลให้การทำงานมีลักษณะเป็นวงจรต่อเนื่องมากกว่าการแก้ไขแบบถาวร

3. การเพิ่มขึ้นของภาระงานด้านการรับเรื่องร้องเรียนและการสื่อสาร ปัญหาสุนัขจรจัดทำให้มีข้อร้องเรียนจากผู้อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น โดยส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยและความไม่สะดวกในการใช้พื้นที่ ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ต้องรับเรื่อง ชี้แจง และตอบสนองต่อข้อร้องเรียนอย่างต่อเนื่อง ทำให้ภาระงานด้านการสื่อสารและการประสานงานเพิ่มขึ้นควบคู่กับงานภาคสนาม

4. ความซับซ้อนของกระบวนการดำเนินงานและข้อจำกัดในการจัดการ การจัดการปัญหาต้องดำเนินการหลายขั้นตอน เช่น การตรวจสอบข้อเท็จจริง การประสานงาน และการติดตามผล อีกทั้งยังมีข้อจำกัดจากกฎหมายหรือระเบียบด้านการคุ้มครองสัตว์ ทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างรวดเร็วหรือเด็ดขาดในทุกกรณี ส่งผลให้กระบวนการทำงานมีความซับซ้อนและต้องใช้เวลาในการดำเนินการมากขึ้น

5. ผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานโดยรวม การที่เจ้าหน้าที่ต้องจัดสรรเวลาและทรัพยากรไปจัดการกับปัญหาสุนัขจรจัด ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการดำเนินงานด้านอื่นลดลง เนื่องจากต้องแบ่งกำลังคนและเวลาไปกับการแก้ไขปัญหาสุนัข ทำให้การทำงานโดยรวมมีความตึงตัวและอาจกระทบต่อการกิจหลักในด้านอื่น

ทัศนคติหรือมุมมองต่อการมีสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีทัศนคติไปในทิศทางเดียวกันว่า สุนัขจรจัดไม่ควรถูกปล่อยให้เป็นปัญหาโดยไม่มีการจัดการ แต่ควรได้รับการบริหารจัดการอย่างเหมาะสม เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยและความเป็นระเบียบของหมู่บ้าน โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. มุมมองต่อความจำเป็นในการจัดการปัญหา ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่า ปัญหาสุนัขจรจัดเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการจัดการ ไม่ควรถูกละเลยหรือปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ เนื่องจากมีผลกระทบต่อความปลอดภัยและความเป็นระเบียบของพื้นที่ ทั้งในเชิงกายภาพและความรู้สึก จึงสะท้อนถึงทัศนคติที่ให้ความสำคัญกับการควบคุมและดูแลสถานการณ์อย่างจริงจังในระดับชุมชน

2. การให้ความสำคัญกับการควบคุมจำนวนในระยะยาว ผู้ให้ข้อมูลมองว่าการควบคุมจำนวนสุนัข โดยเฉพาะการลดการขยายพันธุ์ เป็นหัวใจสำคัญของการแก้ไขปัญหา ซึ่งสะท้อนถึงการมองปัญหาในเชิงระบบและระยะยาว มากกว่าการแก้ไขเฉพาะหน้า โดยเชื่อว่าการควบคุมจำนวนจะช่วยลดความรุนแรงของปัญหาและทำให้การจัดการมีประสิทธิภาพมากขึ้นในอนาคต

3. มุมมองต่อการอยู่ร่วมกันระหว่างคนและสุนัข ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนมีทัศนคติในเชิงการอยู่ร่วมกัน โดยเห็นว่าสามารถอยู่ร่วมกันได้ หากมีการจัดการที่เหมาะสม เช่น การกำหนดขอบเขตพื้นที่หรือควบคุมพฤติกรรมของสุนัข แนวคิดนี้สะท้อนว่าผู้ให้บริการไม่ได้ปฏิเสธการมีอยู่ของสุนัขจรจัดทั้งหมด แต่เน้นการสร้างสมดุลในการอยู่ร่วมกันมากกว่า

4. การคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมและความร่วมมือของทุกฝ่าย ทัศนคติของผู้ให้บริการมุ่งเน้นผลกระทบต่อส่วนรวมมากกว่าส่วนบุคคล โดยเห็นว่าปัญหานี้ควรได้รับการจัดการเพื่อ

ป้องกันผลกระทบต่อชุมชนโดยรวม อีกทั้งยังมองว่าการแก้ไขปัญหาจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย ทั้งนิติบุคคล หน่วยงานภาครัฐ และผู้อยู่อาศัย ซึ่งสะท้อนถึงแนวทางการจัดการแบบบูรณาการ

5. มุมมองเชิงสมดุลระหว่างความปลอดภัยและสวัสดิภาพสัตว์ ผู้ให้ข้อมูลมีทัศนคติที่คำนึงถึงทั้งความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยและสวัสดิภาพของสัตว์ โดยเห็นว่าการจัดการควรไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสัตว์ และควรมีแนวทางดูแลที่เหมาะสมควบคู่กัน ลักษณะดังกล่าวสะท้อนถึงแนวทางการจัดการอย่างสมดุลและมุ่งสู่ความยั่งยืนในระยะยาว

ความคาดหวังเพื่อพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองกลุ่มเน้นการหาแนวทางการอยู่ร่วมกันระหว่างคนและสุนัข โดยแนวทางดังกล่าวควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของการบริหารจัดการที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงทั้งความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยและสวัสดิภาพของสัตว์ควบคู่กัน แนวทางดังกล่าวประกอบด้วยประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. แนวทางการควบคุมจำนวนและลดความเสี่ยงในระยะยาว ผู้ให้ข้อมูลเห็นตรงกันว่าการควบคุมจำนวนสุนัขเป็นปัจจัยสำคัญของการอยู่ร่วมกันอย่างปลอดภัย โดยเฉพาะการลดการขยายพันธุ์ผ่านการทำหมัน และการป้องกันโรคผ่านการฉีดวัคซีน ซึ่งเป็นแนวทางที่ช่วยลดทั้งจำนวนสุนัขและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นต่อผู้อยู่อาศัยในระยะยาว การดำเนินการในลักษณะนี้สะท้อนถึงการมองปัญหาในเชิงระบบและมุ่งแก้ไขที่ต้นเหตุ มากกว่าการจัดการเฉพาะหน้าที่อาจไม่สามารถลดปัญหาได้อย่างยั่งยืน

2. การกำหนดกติกาและการจัดการพฤติกรรมในพื้นที่ การอยู่ร่วมกันจำเป็นต้องมีแนวปฏิบัติหรือกติกาที่ชัดเจนภายในหมู่บ้าน เช่น การควบคุมการให้อาหาร การไม่ปล่อยสุนัขในพื้นที่ส่วนกลาง หรือการดูแลไม่ให้สุนัขรวมตัวในบางจุด เพื่อลดปัญหาการกระจุกตัวและพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยง แนวทางดังกล่าวสะท้อนถึงความสำคัญของการจัดการพฤติกรรมของคนในชุมชน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเกิดและการคงอยู่ของปัญหา หากไม่มีการกำหนดกติกาที่ชัดเจนและการปฏิบัติร่วมกัน ปัญหาก็ก็น่าจะเกิดขึ้นซ้ำอย่างต่อเนื่อง

3. การจัดสรรพื้นที่และควบคุมการกระจายตัวของสุนัข ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนเสนอว่าควรมีการกำหนดพื้นที่หรือแนวทางในการควบคุมการกระจายตัวของสุนัข เช่น การกำหนดจุดให้อาหารหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัข เพื่อให้สามารถดูแลได้ง่ายขึ้น ลดการรบกวนพื้นที่อยู่อาศัย และช่วยให้การจัดการมีความเป็นระบบมากขึ้น แนวทางดังกล่าวยังช่วยลดความขัดแย้งระหว่างผู้อยู่อาศัยที่มีมุมมองแตกต่างกัน และลดผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันของคนในหมู่บ้านโดยตรง

4. ความร่วมมือจากหลายฝ่ายในการดำเนินการ แนวทางการอยู่ร่วมกันไม่สามารถเกิดขึ้นได้จากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงลำพัง แต่ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย ทั้งนิติบุคคล หน่วยงานภาครัฐ และผู้อยู่อาศัย เพื่อให้การดำเนินงานมีความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ การประสานงานและการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการขับเคลื่อนมาตรการต่าง ๆ ให้สามารถดำเนินไปได้จริงในทางปฏิบัติ และช่วยให้การจัดการปัญหาเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

5. การสร้างสมดุลระหว่างความปลอดภัยของคนและสวัสดิภาพของสัตว์ ผู้ให้ข้อมูลมีมุมมองว่าการจัดการสุนัขจรจัดควรดำเนินการโดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสัตว์ และควรเปิดโอกาสให้มีการดูแลอย่างเหมาะสมควบคู่กับการควบคุมไม่ให้ส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัย แนวคิดดังกล่าวสะท้อนถึงการพยายามสร้างสมดุลระหว่างความเมตตาต่อสัตว์และความปลอดภัยของคนในชุมชน ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการอยู่ร่วมกันในระยะยาว โดยไม่มุ่งเน้นการกำจัดปัญหาเพียงด้านเดียว แต่คำนึงถึงความเหมาะสมในทุกมิติ

วิธีการหรือมาตรการการจัดการปัญหาสุนัขจรจัด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า ปัจจุบันหมู่บ้านมีการดำเนินมาตรการจัดการสุนัขจรจัดในหลายรูปแบบ โดยเน้นการควบคุมจำนวนและลดปัจจัยที่เอื้อต่อการอยู่อาศัยของสุนัข โดยมีประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การควบคุมจำนวนสุนัขผ่านการทำหมัน แนวทางหลักที่ใช้คือการควบคุมจำนวนสุนัขในระยะยาว โดยการทำหมันเพื่อลดการขยายพันธุ์ ซึ่งถือเป็นมาตรการสำคัญในการลดจำนวนสุนัขจรจัดอย่างยั่งยืน และช่วยป้องกันการเพิ่มจำนวนในอนาคต การดำเนินการดังกล่าวสะท้อนถึงการมุ่งเน้นแก้ไขปัญหามาในเชิงโครงสร้างของประชากรสัตว์ อย่างไรก็ตาม การทำหมันจำเป็นต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและครอบคลุมพื้นที่ที่จะเห็นผลในระยะยาว หากดำเนินการเพียงบางช่วงเวลาหรือบางพื้นที่ อาจไม่สามารถควบคุมจำนวนสุนัขได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

2. การประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานท้องถิ่น หมู่บ้านมีการประสานงานกับหน่วยงานภายนอก เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อเข้ามาดำเนินการจับสุนัขและนำไปทำหมัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการปัญหายังต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานที่มีอำนาจและทรัพยากรเฉพาะด้าน เนื่องจากนิติบุคคลไม่สามารถดำเนินการได้ด้วยตนเองในทุกขั้นตอน อย่างไรก็ตาม การพึ่งพาหน่วยงานภายนอกอาจส่งผลกระทบต่อความรวดเร็วและความต่อเนื่องของการดำเนินงาน ทำให้ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ทันทีในทุกกรณี

3. การกำหนดระเบียบและควบคุมพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย มีการกำหนดแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการให้อาหารสุนัข เพื่อควบคุมไม่ให้เกิดการรวมตัวของสุนัขในบางพื้นที่ และลดแรงจูงใจ

ที่ทำให้สุนัขเข้ามาอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน ซึ่งเป็นมาตรการที่มุ่งจัดการต้นเหตุทางพฤติกรรมของปัญหา อย่างไรก็ตาม การควบคุมพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัยเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความร่วมมือและความเข้าใจร่วมกันในชุมชน หากยังมีการให้อาหารอย่างต่อเนื่องในบางจุด ก็อาจทำให้มาตรการดังกล่าวไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างเต็มที่

4. การดำเนินมาตรการแบบต่อเนื่องแต่ยังไม่เป็นระบบครบวงจร แม้ว่าจะมีการดำเนินมาตรการต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องในบางช่วงเวลา แต่ลักษณะการดำเนินงานยังคงเป็นแบบเป็นช่วง ๆ และพึ่งพาหน่วยงานภายนอกเป็นหลัก ส่งผลให้การจัดการยังไม่ครอบคลุมหรือเป็นระบบครบวงจรในทุกมิติ ทั้งในด้านการวางแผน การดำเนินงาน และการติดตามผล ลักษณะดังกล่าวสะท้อนว่าการจัดการยังอยู่ในระดับการดำเนินงานเชิงปฏิบัติ มากกว่าการจัดการเชิงระบบที่มีการกำหนดแผนระยะยาวอย่างชัดเจน

5. ความจำเป็นในการพัฒนาแนวทางให้มีความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพมากขึ้น จากข้อจำกัดที่พบ สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดจำเป็นต้องมีความต่อเนื่อง และควรพัฒนาไปสู่ระบบที่มีความชัดเจนมากขึ้น ทั้งในด้านการวางแผน การกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้อง การดำเนินงานอย่างเป็นขั้นตอน และการติดตามประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในระยะยาว และสามารถลดปัญหาได้อย่างยั่งยืนมากกว่าการดำเนินการแบบเฉพาะหน้าหรือเป็นช่วงเวลา

ความเหมาะสมและข้อจำกัดของมาตรการในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า มาตรการในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดมีความเหมาะสมในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหาอย่างครอบคลุม โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ความเหมาะสมของมาตรการในปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่ามาตรการที่ดำเนินอยู่ เช่น การทำหมันและการประสานงานกับหน่วยงานภายนอก สามารถช่วยลดจำนวนสุนัขจรจัดได้ในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะในเชิงการควบคุมการขยายพันธุ์ในระยะยาว สะท้อนว่ามาตรการดังกล่าวมีความเหมาะสมในเชิงแนวทางและเป็นวิธีการที่สอดคล้องกับหลักการจัดการปัญหาสุนัขจรจัด อย่างไรก็ตาม แม้มาตรการเหล่านี้จะช่วยบรรเทาปัญหาได้บางส่วน แต่ยังไม่สามารถควบคุมปัญหาได้อย่างยั่งยืน เนื่องจากยังมีปัจจัยอื่นร่วมที่ส่งผลต่อการเพิ่มจำนวนและการคงอยู่ของสุนัขในพื้นที่

2. ข้อจำกัดด้านความล่าช้าในการดำเนินการ การพึ่งพาหน่วยงานภายนอกเป็นหลักในการดำเนินมาตรการสำคัญ เช่น การจับหรือการทำหมัน ส่งผลให้การดำเนินงานมีความล่าช้า และไม่สามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ได้อย่างทันท่วงทีในทุกกรณี โดยเฉพาะในเหตุการณ์ที่ต้องการ

การแก้ไขเฉพาะหน้า ความล่าช้าดังกล่าวอาจทำให้ปัญหาทวีความรุนแรงขึ้นในบางช่วงเวลา และลดประสิทธิภาพของการจัดการโดยรวม เนื่องจากไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ทันตามความต้องการของพื้นที่

3. ข้อจำกัดด้านความต่อเนื่องและความครอบคลุมของมาตรการ มาตรการที่ดำเนินการยังมีลักษณะเป็นช่วงเวลา และไม่ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องหรือครอบคลุมทุกพื้นที่ภายในหมู่บ้าน ส่งผลให้ยังคงพบสุนัขจรจัดในบางจุด และเกิดปัญหาซ้ำในพื้นที่เดิมอยู่เป็นระยะ ลักษณะดังกล่าวสะท้อนว่าการดำเนินงานยังขาดความเป็นระบบและการวางแผนระยะยาว ทำให้ไม่สามารถควบคุมปัญหาได้อย่างทั่วถึงและต่อเนื่องในทุกบริเวณของหมู่บ้าน

4. ข้อจำกัดจากพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย โดยเฉพาะการให้อาหารสุนัข มีผลต่อประสิทธิภาพของมาตรการอย่างชัดเจน เนื่องจากการให้อาหารเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้สุนัขเข้ามาอาศัยและรวมตัวในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง แม้จะมีการดำเนินมาตรการควบคุมจำนวนหรือจัดการในด้านอื่น แต่หากยังคงมีแหล่งอาหารอยู่ ก็จะทำให้สุนัขไม่ย้ายออกจากพื้นที่และยังคงกลับมาอยู่ซ้ำ ปัจจัยนี้จึงเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้มาตรการที่ดำเนินการอยู่ไม่สามารถควบคุมปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. ความจำเป็นในการพัฒนามาตรการเพิ่มเติม ผู้ให้ข้อมูลมีข้อเสนอให้มีมาตรการเสริม เช่น การกำหนดพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัข เพื่อให้สามารถควบคุมและดูแลได้ง่ายขึ้น รวมถึงช่วยลดการกระจายตัวของสุนัขในพื้นที่ส่วนกลางของหมู่บ้าน แนวทางดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่ามาตรการในปัจจุบันยังต้องได้รับการพัฒนาเพิ่มเติมทั้งในด้านความเป็นระบบ ความครอบคลุม และความต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถจัดการปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในระยะยาว และลดผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้อยู่อาศัยได้อย่างแท้จริง

ระดับความรวดเร็วและการตอบสนองของกระบวนการรับเรื่อง การประสานงาน และการแก้ไข ปัญหาต่อความต้องการของผู้อยู่อาศัย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า กระบวนการรับเรื่องและการแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัดสามารถดำเนินการได้ในระดับหนึ่ง โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ความรวดเร็วในการตอบสนองเบื้องต้น เมื่อมีการร้องเรียน เจ้าหน้าที่สามารถลงพื้นที่ตรวจสอบและดำเนินการแก้ไขเบื้องต้นได้ค่อนข้างรวดเร็ว เช่น การเข้าตรวจสอบพื้นที่ การประเมินสถานการณ์ หรือการจัดการสุนัขในจุดที่มีปัญหาในทันที ลักษณะดังกล่าวสะท้อนถึงความพร้อมของเจ้าหน้าที่ในการรับมือกับปัญหาในระยะสั้น และสามารถลดความรุนแรงของ

สถานการณ์เฉพาะหน้าได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การตอบสนองที่รวดเร็วในระยะต้นนี้มักเป็นเพียงการบรรเทาปัญหาในช่วงเวลานั้น มากกว่าการแก้ไขปัญหามาตรฐาน

2. การสื่อสารและการสร้างความเข้าใจกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เจ้าหน้าที่ที่มีการสื่อสารกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องผ่านการพูดคุย ชี้แจง และอธิบายแนวทางการดำเนินงานในแต่ละกรณี ซึ่งช่วยลดความกังวลและสร้างความเข้าใจต่อกระบวนการแก้ไขปัญหา ทำให้ผู้เกี่ยวข้องรับรู้ถึงปัญหาได้รับการดูแลและไม่ถูกละเลย นอกจากนี้ การสื่อสารยังมีบทบาทสำคัญในการจัดการความคาดหวังของผู้ร้องเรียน แม้ว่าจะยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างถาวรในทันที แต่ก็ช่วยให้เกิดความร่วมมือและลดความขัดแย้งภายในชุมชนในระดับหนึ่ง

3. ข้อจำกัดของการตอบสนองในระยะยาว แม้ว่าการดำเนินการในระยะสั้นจะมีความรวดเร็วและสามารถจัดการสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ แต่การแก้ไขส่วนใหญ่ยังคงเป็นลักษณะเฉพาะหน้า ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่องหรือเชื่อมโยงเป็นแผนระยะยาว ส่งผลให้ปัญหายังคงเกิดซ้ำในพื้นที่เดิม และไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เกี่ยวข้องได้อย่างเต็มที่ในระยะยาว สะท้อนให้เห็นว่าการตอบสนองยังเน้นการแก้ไขผลลัพธ์ของปัญหามากกว่าการจัดการที่ต้นเหตุ

4. ลักษณะการดำเนินงานที่ยังไม่เป็นเชิงระบบ กระบวนการดำเนินงานบางส่วนยังอยู่ในลักษณะของการประเมินสถานการณ์หรือแก้ไขเป็นรายกรณี มากกว่าการดำเนินงานตามระบบหรือแผนงานที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน ทำให้การตอบสนองในแต่ละครั้งอาจมีความแตกต่างกันตามสถานการณ์หรือผู้ปฏิบัติงาน อีกทั้งยังทำให้ยากต่อการติดตามผลและประเมินประสิทธิภาพของการดำเนินงานโดยรวม ส่งผลให้การตอบสนองต่อปัญหายังมีข้อจำกัดในด้านความต่อเนื่องและความสม่ำเสมอ

5. ข้อจำกัดด้านระยะเวลาและขั้นตอนการดำเนินงาน ในบางกรณี การดำเนินงานอาจเกิดความล่าช้า เนื่องจากข้อจำกัดด้านขั้นตอนการปฏิบัติงานหรือระยะเวลาในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะในกรณีที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากภายนอก เช่น การจับกุมหรือการดำเนินมาตรการเฉพาะด้าน ส่งผลให้ไม่สามารถตอบสนองต่อปัญหาได้อย่างทันท่วงทีในทุกสถานการณ์ และอาจทำให้ผู้เกี่ยวข้องรู้สึกว่าการแก้ไขปัญหายังไม่ทันต่อความต้องการในบางกรณี

ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อกระบวนการรับเรื่อง การประสานงาน และการแก้ไขปัญหา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า อุปสรรคในการรับเรื่อง การประสานงาน และการแก้ไขปัญหาส่วนใหญ่จะมีทั้งในเชิงระบบและการปฏิบัติงาน โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ข้อจำกัดในการควบคุมปัญหาในระยะยาว ปัญหาสำคัญคือการควบคุมสุนัขในระยะยาว เนื่องจากสุนัขมักกลับเข้ามาในพื้นที่เดิมหลังจากมีการจัดการแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการไล่ออกจากพื้นที่ หรือการดำเนินมาตรการในบางช่วงเวลา ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ต้องดำเนินการแก้ไขซ้ำอยู่เสมอ ลักษณะดังกล่าวทำให้การจัดการขาดความต่อเนื่องและไม่สามารถลดปัญหาได้อย่างถาวร อีกทั้งยังสะท้อนว่าการแก้ไขในปัจจุบันยังไม่สามารถตัดวงจรของปัญหาได้อย่างแท้จริง

2. การขาดแนวทางหรือมาตรการที่ชัดเจน ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนว่าการดำเนินงานยังขาดกรอบแนวทางที่ชัดเจน ทั้งในด้านวิธีปฏิบัติ ขั้นตอนการจัดการ และการกำหนดบทบาทของผู้เกี่ยวข้อง ทำให้การจัดการปัญหาเป็นไปในลักษณะเฉพาะหน้าและไม่เป็นระบบ เมื่อเกิดปัญหาในแต่ละครั้งจึงมักอาศัยการแก้ไขตามสถานการณ์มากกว่าการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาในระยะยาว และทำให้ยากต่อการติดตามผลหรือประเมินความสำเร็จของมาตรการที่ใช้

3. ข้อจำกัดด้านทรัพยากร (งบประมาณและกำลังคน) ข้อจำกัดด้านงบประมาณและกำลังคนส่งผลโดยตรงต่อการดำเนินมาตรการต่าง ๆ เช่น การทำหมันหรือการฉีดวัคซีน ซึ่งจำเป็นต้องใช้ทั้งทรัพยากรทางการเงิน เวลา และบุคลากรในการประสานงานและติดตามผล เมื่อทรัพยากรมีจำกัด จึงทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างครอบคลุมทุกพื้นที่ภายในหมู่บ้าน และไม่สามารถทำได้อย่างต่อเนื่องตามความจำเป็น ข้อจำกัดดังกล่าวจึงลดประสิทธิภาพของการจัดการโดยรวม และทำให้การแก้ไขปัญหาเป็นไปได้เพียงบางส่วน

4. ปัจจัยด้านพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย โดยเฉพาะการให้อาหารสุนัข เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้สุนัขยังคงอยู่ในพื้นที่และเกิดการรวมตัวในจุดเดิมอย่างต่อเนื่อง แม้จะมีการจัดการในบางด้าน แต่หากยังมีแหล่งอาหารอยู่ สุนัขก็ยังมีแรงจูงใจที่จะกลับเข้ามาอาศัยในพื้นที่เดิม ปัจจัยนี้จึงส่งผลให้มาตรการที่ดำเนินอยู่ไม่สามารถควบคุมปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสะท้อนว่าการจัดการปัญหาไม่อาจมุ่งที่ตัวสัตว์เพียงอย่างเดียว แต่ต้องคำนึงถึงพฤติกรรมของคนในชุมชนควบคู่กันไปด้วย

5. ลักษณะของปัญหาที่มีหลายปัจจัยเกี่ยวข้อง ปัญหาสุนัขจรจัดมีความซับซ้อนและเกิดจากหลายปัจจัยร่วมกัน ทั้งด้านพฤติกรรมของสัตว์ สิ่งแวดล้อม และการจัดการภายในพื้นที่ เช่น การกลับเข้ามาอยู่อาศัยของสุนัข ลักษณะพื้นที่ที่เอื้อต่อการอยู่อาศัย และข้อจำกัดของการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ ส่งผลให้การแก้ไขปัญหาไม่สามารถดำเนินการได้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเพียงอย่างเดียว และยังคงเป็นอุปสรรคต่อการจัดการอย่างยั่งยืนในระยะยาว เพราะจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือและการดำเนินการหลายด้านควบคู่กัน

ข้อเสนอแนะในการพัฒนาแนวทางและมาตรการบริหารจัดการสุนัขจรจัดในอนาคต

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า แนวทางในการพัฒนาการจัดการสุนัขจรจัดในอนาคต ควรมุ่งเน้นการปรับปรุงทั้งด้านพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย การกำหนดกฎระเบียบ และการจัดการพื้นที่อย่างเป็นระบบ โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. **การปรับพฤติกรรมและสร้างความเข้าใจของผู้อยู่อาศัย** ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าการปรับพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย โดยเฉพาะการให้อาหารสุนัข เป็นปัจจัยสำคัญในการลดปัญหาในระยะยาว เนื่องจากการให้อาหารเป็นแรงจูงใจหลักที่ทำให้สุนัขเข้ามารวมตัวและอาศัยอยู่ในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง หากไม่มีการปรับพฤติกรรมดังกล่าว ปัญหาจะยังคงเกิดขึ้นซ้ำแม้จะมีมาตรการอื่นรองรับ การสร้างความเข้าใจร่วมกันผ่านการให้ข้อมูล ความรู้ และการสื่อสารอย่างเหมาะสม จะช่วยให้ผู้อยู่อาศัยตระหนักถึงผลกระทบของพฤติกรรมตนเอง และมีส่วนร่วมในการลดปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. **การกำหนดกฎระเบียบและแนวปฏิบัติที่ชัดเจน** ควรกำหนดกฎระเบียบหรือแนวปฏิบัติที่ชัดเจนภายในหมู่บ้าน เช่น การควบคุมหรือจำกัดการให้อาหารในพื้นที่ส่วนกลาง และการไม่ปล่อยสุนัขในโครงการ เพื่อให้เกิดมาตรฐานในการปฏิบัติและลดความคลุมเครือในการจัดการ การมีแนวทางที่ชัดเจนจะช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเดียวกัน และช่วยให้ผู้อยู่อาศัยเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนเอง ส่งผลให้การควบคุมปัญหาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. **การสื่อสารและประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง** การดำเนินมาตรการควบคู่กับการสื่อสารและประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอ จะช่วยสร้างความเข้าใจและความร่วมมือจากผู้อยู่อาศัย ทำให้มาตรการต่าง ๆ สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงและเกิดผลอย่างต่อเนื่อง การสื่อสารไม่เพียงแต่เป็นการแจ้งข้อมูล แต่ยังเป็นเครื่องมือในการสร้างการมีส่วนร่วมและลดความขัดแย้งภายในชุมชน ซึ่งจะช่วยสนับสนุนให้การจัดการปัญหาสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่นมากขึ้น

4. **การจัดสรรพื้นที่เพื่อควบคุมและดูแลสุนัขอย่างเป็นระบบ** ผู้ให้ข้อมูลเสนอให้มีการกำหนดพื้นที่เฉพาะหรือจุดให้อาหารที่ชัดเจน เพื่อควบคุมการกระจายตัวของสุนัข ลดการรบกวนพื้นที่อยู่อาศัย และเอื้อต่อการดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพของสุนัขในลักษณะที่เป็นระบบมากขึ้น แนวทางดังกล่าวยังช่วยลดความขัดแย้งระหว่างผู้อยู่อาศัยที่มีมุมมองแตกต่างกัน และทำให้สามารถบริหารจัดการพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นในเชิงปฏิบัติ

5. **การพัฒนาแนวทางการจัดการแบบบูรณาการในระยะยาว** การจัดการในอนาคตควรเป็นการบูรณาการหลายด้านร่วมกัน ทั้งด้านพฤติกรรม กฎระเบียบ และการจัดการพื้นที่ รวมถึงการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถลดผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัย ควบคู่กับการดูแล

สวัสดิภาพของสัตว์ได้อย่างสมดุลและยั่งยืน แนวทางดังกล่าวสะท้อนถึงความจำเป็นในการพัฒนาระบบการจัดการที่มีความต่อเนื่อง ชัดเจน และสามารถดำเนินการได้จริงในระยะยาว

การกำหนดลำดับความสำคัญของมาตรการในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า แนวทางการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดควรมีการกำหนดลำดับความสำคัญของมาตรการอย่างชัดเจน เพื่อให้การดำเนินงานสามารถมุ่งแก้ไขปัญหาคิดตรงจุด และเกิดประสิทธิภาพในระยะยาว โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การปรับพฤติกรรมและสร้างความร่วมมือของผู้อยู่อาศัยเป็นลำดับแรก ผู้ให้ข้อมูลเห็นตรงกันว่า ควรเริ่มต้นจากการจัดการ “ต้นเหตุของปัญหา” ซึ่งอยู่ที่พฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย โดยเฉพาะการให้อาหารและการยอมให้สุนัขเข้ามาใช้พื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากปัจจัยดังกล่าวเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้สุนัขเลือกอาศัยอยู่ในพื้นที่ การปรับพฤติกรรมจึงไม่เพียงช่วยลดจำนวนสุนัขในระยะยาว แต่ยังช่วยลดการรวมตัวในจุดเสี่ยง ทำให้ปัญหาไม่ขยายตัวในอนาคต แนวทางนี้สะท้อนถึงการให้ความสำคัญกับการแก้ไขเชิงสาเหตุ มากกว่าการจัดการที่ปลายเหตุเพียงอย่างเดียว

2. การสร้างความรับผิดชอบร่วมกันและการกำกับดูแลอย่างต่อเนื่อง นอกจากการปรับพฤติกรรมแล้ว ผู้ให้ข้อมูลยังเน้นว่าการดำเนินมาตรการจะเกิดผลได้จริง จำเป็นต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันจากทุกฝ่าย ทั้งนิติบุคคล เจ้าหน้าที่ และผู้อยู่อาศัย โดยเจ้าหน้าที่มีบทบาทในการกำกับดูแล ตรวจสอบ และติดตามสถานการณ์อย่างต่อเนื่อง ขณะที่ผู้อยู่อาศัยต้องปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดอย่างสม่ำเสมอ การสร้างกลไกความร่วมมือเช่นนี้จะช่วยให้มาตรการไม่หยุดอยู่เพียงการกำหนดนโยบาย แต่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริงในระยะยาว

3. การควบคุมจำนวนสุนัขเพื่อลดความรุนแรงของปัญหาในระยะยาว เมื่อสามารถควบคุมพฤติกรรมของคนในระดับหนึ่งแล้ว แนวทางถัดมาคือการจัดการที่ตัวสุนัขโดยตรง เช่น การลดการขยายพันธุ์และการดูแลสุขภาพ ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการลดความรุนแรงของปัญหาในระยะยาว มาตรการลักษณะนี้จะช่วยลดความหนาแน่นของสุนัขในพื้นที่ และทำให้การควบคุมสถานการณ์โดยรวมเป็นไปได้ง่ายขึ้น โดยไม่ต้องพึ่งพาการแก้ไขเฉพาะหน้าในทุกครั้งที่เกิดปัญหา

4. การจัดการพื้นที่เพื่อลดผลกระทบต่อการอยู่อาศัย อีกแนวทางหนึ่ง ที่ควรให้ความสำคัญคือการจัดระเบียบพื้นที่ เพื่อควบคุมการกระจายตัวของสุนัขและลดผลกระทบต่อนักอยู่อาศัย เช่น การกำหนดจุดหรือขอบเขตที่ชัดเจนสำหรับการดูแลสุนัข แนวทางนี้ช่วยลดการรบกวนพื้นที่ส่วนกลางและเส้นทางสัญจร รวมถึงช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถติดตามและดูแลได้สะดวกขึ้น ซึ่งถือเป็นการจัดการเชิงพื้นที่ที่ช่วยเสริมประสิทธิภาพของมาตรการอื่น ๆ

5. การดำเนินการแบบควบคู่ระหว่างการแก้ที่ต้นเหตุและการควบคุมสถานการณ์ โดยภาพรวม ผู้ให้ข้อมูลมองว่าการจัดลำดับความสำคัญของมาตรการไม่ควรเป็นการเลือกดำเนินการเพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่ควรเป็นการดำเนินงานควบคู่กันระหว่างการแก้ที่ต้นเหตุ (พฤติกรรมของคน) และการควบคุมสถานการณ์ (จำนวนและการกระจายตัวของสุนัข) แนวทางดังกล่าวจะช่วยให้การจัดการมีความครอบคลุมมากขึ้น และสามารถลดปัญหาได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว มากกว่าการดำเนินมาตรการแบบแยกส่วนหรือเน้นเฉพาะจุดใดจุดหนึ่งเพียงอย่างเดียว

การกำหนดแนวทางและมาตรการที่เหมาะสมในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการพบว่า แนวทางและมาตรการที่เหมาะสมในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดควรเป็นการดำเนินการที่ครอบคลุมหลายมิติ ทั้งด้านการควบคุมจำนวน การจัดการเชิงระบบ และการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องในระยะยาว โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การควบคุมจำนวนสุนัขในระยะยาวเป็นมาตรการหลัก ผู้ให้ข้อมูลเห็นตรงกันว่า การควบคุมจำนวนสุนัข โดยเฉพาะการลดการขยายพันธุ์อย่างต่อเนื่อง เป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการลดปัญหาในระยะยาว เนื่องจากเป็นการจัดการที่ “ต้นเหตุเชิงโครงสร้าง” ของปัญหา มากกว่าการแก้ไขเฉพาะหน้า มาตรการดังกล่าวยังช่วยลดความหนาแน่นของสุนัขในพื้นที่ และลดโอกาสเกิดพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การรวมกลุ่มหรือการแย่งอาหาร ซึ่งส่งผลต่อความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยโดยตรง

2. การประสานงานกับหน่วยงานภายนอกเพื่อเพิ่มศักยภาพในการดำเนินงาน การจัดการปัญหาสุนัขจรจัดจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานท้องถิ่น เนื่องจากมีบทบาทด้านทรัพยากร อำนาจหน้าที่ และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น การจับสุนัข การทำหมัน หรือการดูแลสุขภาพสัตว์ การประสานงานดังกล่าวจึงช่วยเสริมศักยภาพให้การดำเนินงานของนิติบุคคลมีความเป็นระบบมากขึ้น และสามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่องมากกว่าการจัดการโดยลำพัง

3. การสร้างความร่วมมือของทุกฝ่ายในชุมชน ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายทั้งนิติบุคคล เจ้าหน้าที่ และผู้อยู่อาศัย เป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดความสำเร็จของมาตรการ เนื่องจากปัญหาสุนัขจรจัดมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของคนในพื้นที่โดยตรง การกำหนดแนวทางที่เหมาะสมจึงต้องอาศัยความเข้าใจร่วมและการปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้มาตรการที่กำหนดสามารถนำไปใช้ได้จริง ไม่ใช่เพียงแค่แนวคิดเชิงนโยบายเท่านั้น

4. การส่งเสริมการรับสุนัขไปเลี้ยงเป็นทางเลือกเสริมในการลดจำนวน นอกจากการควบคุมจำนวนในเชิงระบบ ผู้ให้ข้อมูลยังเสนอให้มีการประชาสัมพันธ์หรือส่งเสริมให้ผู้อยู่อาศัยรับสุนัขไปเลี้ยง ซึ่งเป็นแนวทางที่ช่วยลดจำนวนสุนัขจรจัดในพื้นที่ได้โดยตรง พร้อมทั้งเพิ่มโอกาสให้สัตว์ได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม แนวทางนี้ยังสะท้อนถึงการจัดการที่คำนึงถึงสวัสดิภาพสัตว์ควบคู่กับการลดปัญหาในชุมชน

5. การจัดการแบบผสมผสานเพื่อความยั่งยืนในระยะยาว โดยภาพรวม ผู้ให้ข้อมูลมองว่าไม่มีมาตรการใดเพียงมาตรการเดียวที่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างสมบูรณ์ แนวทางที่เหมาะสมจึงควรเป็นการผสมผสานหลายมาตรการร่วมกัน ทั้งการควบคุมจำนวน การจัดการพฤติกรรมของคน การประสานงาน และการจัดการพื้นที่ เพื่อให้การดำเนินงานมีความครอบคลุมในทุกมิติ แนวคิดดังกล่าวสะท้อนถึงการมองปัญหาในเชิงระบบ และเน้นการจัดการอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ยั่งยืนในระยะยาว

ผลการศึกษาโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้างจากผู้รับบริการ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตการณ์และการสัมภาษณ์จากผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ให้บริการ จำนวน 6 คน โดยสามารถสรุปผลการศึกษาออกเป็นประเด็นสำคัญตามมุมมองของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

ลักษณะปัญหาและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ผู้รับบริการ พบว่า ผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่เคยพบปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านในชีวิตประจำวัน โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การพบสุนัขจรจัดในพื้นที่ส่วนกลางอย่างต่อเนื่อง ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่สะท้อนว่าพบสุนัขจรจัดอยู่บ่อยครั้ง โดยมักพบตามถนนและพื้นที่ส่วนกลางของหมู่บ้าน เช่น บริเวณทางเดิน ถนนภายในโครงการ หรือจุดที่มีคนสัญจรเป็นประจำ ลักษณะดังกล่าวสะท้อนว่าปัญหาไม่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว แต่เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในชีวิตประจำวันของผู้อยู่อาศัย ทำให้ต้องเผชิญกับสุนัขจรจัดในบริบทการใช้ชีวิตปกติ และไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้โดยง่าย

2. แนวโน้มจำนวนสุนัขที่เพิ่มขึ้น ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่า “จำนวนสุนัขเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างชัดเจน” ซึ่งสะท้อนถึงแนวโน้มของปัญหาที่มีความรุนแรงเพิ่มขึ้นในเชิงปริมาณ การรับรู้ถึงจำนวนที่เพิ่มขึ้นนี้ทำให้ผู้อยู่อาศัยเกิดความกังวลมากขึ้น เนื่องจากจำนวนสุนัขที่มากขึ้นมักสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดปัญหาที่สูงขึ้น ทั้งในด้านความปลอดภัยและการใช้พื้นที่ส่วนกลางของหมู่บ้าน

3. การรวมกลุ่มของสุนัขและลักษณะการกระจายตัว พบว่าสุนัขมีการรวมกลุ่มกันหลายตัวในบางพื้นที่ โดยเฉพาะบริเวณที่มีแหล่งอาหารหรือพื้นที่ที่สุนัขคุ้นเคย ส่งผลให้เกิดการกระจุกตัวในบางจุด ขณะเดียวกันในบางช่วงเวลายังพบว่าสุนัขเข้ามาเป็นกลุ่มจำนวนมากโดยไม่ทราบแหล่งที่มา ลักษณะดังกล่าวทำให้บรรยากาศโดยรวมของหมู่บ้านดูไม่น่าไว้วางใจ และเพิ่มความเสี่ยงเมื่อผู้อยู่อาศัยต้องใช้พื้นที่ร่วมกันกับสุนัข

4. พฤติกรรมของสุนัขที่ส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวัน ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนพฤติกรรมของสุนัข เช่น การวิ่งตัดหน้ารถ ไล่ตามรถ หรือการนอนอยู่กลางถนน ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการสัญจรภายในหมู่บ้าน และเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ นอกจากนี้ พฤติกรรมดังกล่าวยังทำให้ผู้อยู่อาศัยต้องเพิ่มความเสี่ยงระมัดระวังในการใช้พื้นที่ เช่น การขับรถหรือการเดินผ่านบริเวณที่มีสุนัขอยู่ ซึ่งส่งผลต่อความสะดวกในการใช้ชีวิตประจำวัน

5. ผลกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย แม้ว่าผู้ให้ข้อมูลบางรายจะยังไม่เคยถูกสุนัขทำร้ายโดยตรง แต่ก็มีความรู้สึกกังวลจากพฤติกรรมของสุนัข เช่น การเห่าหรือแสดงท่าทีระแวง รวมถึงการรับรู้เหตุการณ์จากผู้อื่น เช่น “เคยได้ยินว่ามีคนถูกสุนัขกัด” ซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงและความรู้สึกไม่ปลอดภัยในพื้นที่ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้อยู่อาศัยบางส่วนปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เช่น ไม่กล้าออกมาเดินออกกำลังกายเหมือนในอดีต หรือหลีกเลี่ยงการใช้พื้นที่ส่วนกลางในบางช่วงเวลา สะท้อนว่าปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตในมิติของความรู้สึกปลอดภัยอย่างชัดเจน

ลักษณะและผลกระทบของปัญหาสุนัขจรจัดต่อผู้อยู่อาศัยและสมาชิกในครอบครัว

จากการสัมภาษณ์ผู้รับบริการ พบว่า ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยทั้งในด้านความรู้สึกปลอดภัยและการใช้ชีวิตประจำวัน โดยมีประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ผลกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยและครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่สะท้อนถึงความกังวลด้านความปลอดภัย โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและสมาชิกในครอบครัวที่มีความเปราะบาง เนื่องจากไม่มั่นใจว่าสุนัขได้รับวัคซีนหรือไม่ รวมถึงมีการรับรู้เหตุการณ์จากบุคคลใกล้ชิด เช่น “คนรู้จักเคยถูกสุนัขกัด” ซึ่งยิ่งเพิ่มระดับความกังวลในชีวิตประจำวัน ความรู้สึกไม่มั่นใจดังกล่าวส่งผลให้ผู้อยู่อาศัยต้องใช้ความระมัดระวังมากขึ้น และเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยแม้ในพื้นที่ที่ควรเป็นพื้นที่อยู่อาศัยที่ปลอดภัย

2. ผลกระทบต่อการใช้พื้นที่ส่วนกลางของหมู่บ้าน ปัญหาดังกล่าวส่งผลให้ผู้อยู่อาศัยบางส่วนไม่กล้าออกมาใช้พื้นที่ส่วนกลาง เช่น การเดิน ออกกำลังกาย หรือทำกิจกรรมกลางแจ้งภายในหมู่บ้าน โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่มีสุนัขปรากฏตัวเป็นกลุ่ม ลักษณะนี้สะท้อนถึงการลดลง

ของการใช้พื้นที่ร่วม ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของคุณภาพชีวิตในชุมชน และทำให้พื้นที่ส่วนกลางไม่สามารถถูกใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

3. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตประจำวัน พฤติกรรมของสุนัข เช่น การเห่า ไล่ หรือแสดงท่าทีจะกัด ส่งผลให้ผู้อยู่อาศัยต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการใช้ชีวิต เช่น การหลีกเลี่ยงเส้นทางเดิม การเลือกใช้เส้นทางที่ปลอดภัยกว่า หรือการเพิ่มความระมัดระวังในการเดิน และการจับขี้ภายในหมู่บ้าน ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่า “ต้องหลีกเลี่ยงการเข้าใกล้สุนัข” อยู่เสมอ ซึ่งสะท้อนถึงการปรับตัวเพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น

4. ความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุในชีวิตประจำวัน สถานการณ์ดังกล่าวยังเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ เช่น การสะดุดหรือล้มจากการพยายามหลีกเลี่ยงสุนัข หรือการเบรกกะทันหันเมื่อสุนัขวิ่งตัดหน้ารถ รวมถึงการเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังเกินปกติ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุโดยไม่ตั้งใจ ลักษณะนี้สะท้อนว่าปัญหาไม่ได้ส่งผลเพียงด้านความรู้สึก แต่ยังมีความเสี่ยงต่อความปลอดภัยทางกายภาพของผู้อยู่อาศัยโดยตรง

5. ผลกระทบในระดับการรับรู้ของชุมชน แม้ว่าผู้ให้ข้อมูลบางรายจะไม่ได้รับผลกระทบโดยตรงในลักษณะรุนแรง แต่ยังรับรู้ว่าคุณภาพชีวิตของคนอื่นมีความกังวล โดยเฉพาะผู้ที่ต้องใช้พื้นที่ส่วนกลางหรือมีสมาชิกในครอบครัวที่เสี่ยงมากกว่า ลักษณะดังกล่าวสะท้อนว่าปัญหานี้จะจัดไม่ได้เป็นเพียงประสบการณ์ส่วนบุคคล แต่เป็น “การรับรู้ร่วมของชุมชน” ที่ส่งผลต่อบรรยากาศและความรู้สึกโดยรวมของการอยู่อาศัย

ทัศนคติต่อปัญหานิสัขจรจัดของผู้รับบริการ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับบริการ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีทั้งมุมมองในเชิงไม่เห็นด้วยกับการมีสุนัขจรจัด และมุมมองเชิงการอยู่ร่วมกันภายใต้การจัดการที่เหมาะสม ซึ่งสะท้อนถึงความหลากหลายของทัศนคติที่เกิดจากประสบการณ์และการรับรู้ที่แตกต่างกัน

1. ทัศนคติในเชิงไม่เห็นด้วยต่อการมีสุนัขจรจัดในพื้นที่ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสุนัขจรจัดไม่ควรมีอยู่ภายในหมู่บ้าน เนื่องจากส่งผลต่อความปลอดภัย ความเป็นระเบียบ และความน่าอยู่อาศัยของพื้นที่ โดยสะท้อนความคิดเห็น เช่น “ควรจัดการให้ออกจากพื้นที่” หรือ “หากไม่มีเลยจะดีที่สุด” มุมมองดังกล่าวสะท้อนถึงการให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยเป็นหลัก และมองว่าสุนัขจรจัดเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ควรถูกควบคุมหรือจำกัดไม่ให้มีผลกระทบต่อการอยู่อาศัยในระยะยาว

2. การรับรู้สาเหตุของปัญหาจากพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย ผู้ให้ข้อมูลจำนวนมากมองว่าปัญหานิสัขจรจัดไม่ได้เกิดจากตัวสุนัขเพียงอย่างเดียว แต่มีความเชื่อมโยงกับพฤติกรรมของคนใน

ชุมชน โดยเฉพาะการให้อาหาร ซึ่งเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้สุนัขเข้ามารวมตัวและอาศัยอยู่ในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง การรับรู้ในลักษณะนี้สะท้อนถึงความเข้าใจในเชิงสาเหตุของปัญหา และนำไปสู่ข้อเสนอว่าควรกำหนดข้อห้ามหรือแนวปฏิบัติที่ชัดเจน เพื่อควบคุมพฤติกรรมดังกล่าวและลดการเกิดปัญหาในระยะยาว

3. มุมมองต่อการอยู่ร่วมกันภายใต้การจัดการที่เหมาะสม แม้ว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะไม่เห็นด้วยกับการมีสุนัขจรจัด แต่บางส่วนยังมีมุมมองในเชิงยึดหยุ่น โดยเห็นว่าสามารถอยู่ร่วมกันระหว่างคนและสุนัขได้ หากมีการจัดการที่เหมาะสม เช่น การควบคุมจำนวนสุนัข การดูแลด้านสุขภาพ หรือการจำกัดพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง มุมมองดังกล่าวสะท้อนถึงแนวคิดการอยู่ร่วมกัน (co-existence) ที่ไม่ปฏิเสธการมีอยู่ของสุนัขโดยสิ้นเชิง แต่เน้นการควบคุมให้อยู่ในระดับที่ไม่ส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัย

4. แนวทางการจัดการพื้นที่เพื่อรองรับการอยู่ร่วมกัน ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนเสนอว่าควรมีการจัดการเชิงพื้นที่ เช่น การกำหนดโซนหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัข รวมถึงการกำหนดจุดให้อาหารให้ชัดเจน เพื่อควบคุมการกระจายตัวของสุนัขและลดการรบกวนพื้นที่อยู่อาศัย แนวทางดังกล่าวช่วยให้สามารถจัดการสุนัขได้อย่างเป็นระบบมากขึ้น และลดโอกาสที่สุนัขจะเข้าไปในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อผู้อยู่อาศัย เช่น ถนนหรือพื้นที่ส่วนกลางที่มีการใช้งานร่วมกันสูง

5. ความต้องการการจัดการที่เป็นระบบและมีความร่วมมือจากหลายฝ่าย ผู้ให้ข้อมูลเห็นตรงกันว่าการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดควรดำเนินการอย่างเป็นระบบ และต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย ทั้งนิติบุคคล หน่วยงานท้องถิ่น และผู้อยู่อาศัย เพื่อให้มาตรการต่าง ๆ สามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังสะท้อนถึงความต้องการให้เกิดความสมดุลระหว่าง “ความเมตตาต่อสัตว์” และ “ความปลอดภัยของคน” ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการกำหนดแนวทางการอยู่ร่วมกันในบริบทของชุมชน

มุมมองต่อวิธีการและมาตรการในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดของนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ภายในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ผู้รับบริการ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีมุมมองว่านิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ที่มีการดำเนินการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดในระดับหนึ่ง แต่ยังมีข้อจำกัดในด้านความต่อเนื่อง ความชัดเจน และประสิทธิผลของมาตรการ

1. การตอบสนองต่อปัญหาในระยะสั้นมีความเหมาะสมในระดับหนึ่ง ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนว่าเมื่อมีการร้องเรียน เจ้าหน้าที่สามารถเข้ามาตรวจสอบพื้นที่หรือดำเนินการเบื้องต้นได้ค่อนข้างรวดเร็ว แสดงให้เห็นถึงความพร้อมในการรับมือสถานการณ์เฉพาะหน้า และความใส่ใจต่อข้อ

ร้องเรียนของผู้อยู่อาศัย อย่างไรก็ตาม การตอบสนองดังกล่าวมักจำกัดอยู่ในระดับการ “แก้ไขทันที” มากกว่าการจัดการเชิงระบบในระยะยาว

2. ลักษณะการดำเนินการยังเน้นการแก้ไขเฉพาะหน้าเป็นหลัก แม้ว่าจะมีการดำเนินการอย่างรวดเร็วในบางกรณี แต่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มองว่าการจัดการยังเป็นเพียงการแก้ไขในเบื้องต้น เช่น การไล่สุนัขออกจากพื้นที่ หรือการจัดการเฉพาะจุดที่มีปัญหา ทำให้ไม่สามารถป้องกันการกลับมาเกิดซ้ำได้ โดยมีการสะท้อนว่า “มีการแจ้งปัญหาไปยังนิติบุคคลอยู่เป็นระยะ” ซึ่งชี้ให้เห็นถึงลักษณะของปัญหาที่ยังคงเกิดขึ้นซ้ำและยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างยั่งยืน

3. การรับรู้ต่อความชัดเจนของมาตรการยังไม่เด่นชัด ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนเห็นว่ายังไม่เห็นแนวทางหรือมาตรการที่ชัดเจนในภาพรวม ทำให้ไม่สามารถเข้าใจได้ว่าการจัดการมีทิศทางอย่างไร หรือมีแผนดำเนินงานในระยะยาวหรือไม่ ลักษณะดังกล่าวส่งผลต่อความเชื่อมั่นของผู้อยู่อาศัยต่อระบบการจัดการ และทำให้การรับรู้ต่อมาตรการของชุมชนยังไม่เป็นเอกภาพ

4. ข้อจำกัดในการดำเนินการในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการจัดการสุนัขจรจัดมีข้อจำกัดหลายด้าน เช่น ไม่สามารถกำจัดหรือเคลื่อนย้ายสุนัขได้โดยตรงในบางกรณี และการจับสุนัขทำได้ยากเนื่องจากสุนัขมีพฤติกรรมหลบหนี ปัจจัยเหล่านี้ทำให้การดำเนินมาตรการไม่สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพในทุกสถานการณ์ และส่งผลให้ผู้อยู่อาศัยเข้าใจว่าการจัดการมีข้อจำกัดเชิงปฏิบัติจริง

5. การดำเนินมาตรการควบคุมจำนวนยังมีอยู่แต่ยังไม่ต่อเนื่องเพียงพอ ผู้ให้ข้อมูลบางรายรับรู้ว่าการดำเนินมาตรการควบคุมจำนวนสุนัข เช่น การทำหมันในบางช่วงเวลา ซึ่งสะท้อนว่ามีความพยายามในการจัดการเชิงระบบอยู่บ้าง อย่างไรก็ตาม การดำเนินการดังกล่าวยังไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่และขาดความต่อเนื่อง ทำให้ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นยังไม่ชัดเจนในมุมมองของผู้อยู่อาศัย

ระดับความเหมาะสมและความเพียงพอของมาตรการในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ผู้รับบริการ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีมุมมองว่าการดำเนินการของนิติบุคคลยังไม่เพียงพอและขาดประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาในระยะยาว

1. การรับรู้ว่ามาตรการยังไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหา ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามาตรการที่ดำเนินอยู่ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างครอบคลุมและเป็นรูปธรรม โดยสะท้อนว่า “มาตรการยังไม่ชัดเจน” และ “ยังไม่มีแนวทางที่เป็นระบบ” ทำให้ไม่สามารถควบคุมปัญหาได้อย่างแท้จริง ลักษณะการรับรู้ดังกล่าวสะท้อนช่องว่างระหว่าง “การดำเนินการของหน่วยงาน” กับ

“ความคาดหวังของผู้อยู่อาศัย” ซึ่งทำให้ผู้อยู่อาศัยรู้สึกว่าการจัดการยังไม่ตอบโจทย์ในภาพรวมของปัญหา

2. ลักษณะการดำเนินการที่ยังเป็นการแก้ไขเฉพาะหน้า ผู้ให้ข้อมูลมองว่าการดำเนินการในปัจจุบันยังคงอยู่ในลักษณะของการแก้ไขเฉพาะหน้า เช่น การไล่สุนัขออกจากพื้นที่ หรือการจัดการเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นแล้ว ซึ่งไม่สามารถป้องกันการกลับมาเกิดซ้ำได้ เนื่องจากสุนัขยังคงเข้ามาในพื้นที่เดิมอย่างต่อเนื่อง ลักษณะนี้สะท้อนว่ามาตรการยังไม่สามารถแก้ไข “โครงสร้างของปัญหา” ได้ และยังขาดความต่อเนื่องในเชิงระบบ

3. ข้อจำกัดด้านความเร็วและประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนเห็นว่า การดำเนินการมีความล่าช้าในบางกรณี หรือไม่สามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ได้ทันที ส่งผลให้ระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะเมื่อปัญหายังคงเกิดขึ้นซ้ำ แม้จะมีการแจ้งเรื่องไปแล้ว ความรู้สึกดังกล่าวสะท้อนถึงการประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการจาก “ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริง” มากกว่าความพยายามในการดำเนินงาน

4. ข้อจำกัดด้านทรัพยากรในการดำเนินการมาตรการ ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนรับรู้ว่าการดำเนินการมาตรการมีข้อจำกัดด้านทรัพยากร เช่น งบประมาณและกำลังคน ซึ่งส่งผลให้การจัดการไม่สามารถดำเนินการได้อย่างครอบคลุมทุกพื้นที่หรือทุกกรณี ลักษณะนี้ทำให้ผู้อยู่อาศัยเข้าใจว่าการจัดการอาจมีข้อจำกัดในเชิงระบบ แต่ในขณะเดียวกันก็ยังคงคาดหวังให้มีการพัฒนาแนวทางที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

5. ความจำเป็นในการมีมาตรการเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ผู้ให้ข้อมูลจำนวนหนึ่งเห็นว่า มาตรการที่มีอยู่ในปัจจุบัน เช่น การควบคุมจำนวนสุนัขเพียงอย่างเดียว ยังไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหาย่างยั่งยืน และควรมีมาตรการเพิ่มเติม เช่น การควบคุมพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย หรือการกำหนดแนวทางที่ชัดเจนในระดับชุมชน เพื่อเสริมให้การจัดการมีความครอบคลุมมากขึ้น มุมมองดังกล่าวสะท้อนถึงความต้องการ “การจัดการแบบบูรณาการ” ที่สามารถแก้ไขปัญหาได้ทั้งในด้านต้นเหตุและผลกระทบควบคู่กัน

ประสบการณ์ในการแจ้งปัญหาหรือร้องเรียนเกี่ยวกับสุนัขจรจัดต่อหน่วยงานภายในหมู่บ้าน

ผู้อยู่อาศัยมีประสบการณ์ในการแจ้งปัญหาสุนัขจรจัดในระดับหนึ่ง โดยสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัยในการสื่อสารปัญหากับหน่วยงานภายในหมู่บ้าน

1. การมีประสบการณ์ในการร้องเรียนของผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ในการแจ้งปัญหาสุนัขจรจัดไปยังนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ สะท้อนว่าการร้องเรียนเป็นช่องทางสำคัญที่ผู้อยู่อาศัยใช้ในการสื่อสารปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในพื้นที่ ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็น

เห็นถึงระดับการมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัยในฐานะผู้ได้รับผลกระทบ และความคาดหวังให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาจัดการปัญหาอย่างเหมาะสม

2. ลักษณะของปัญหาที่นำไปสู่การร้องเรียน การร้องเรียนส่วนใหญ่มักเกิดจากปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันโดยตรง เช่น เสี่ยงรบกวนจากสุนัขในช่วงเวลากลางคืน การรวมตัวของสุนัขในพื้นที่ส่วนกลาง หรือพฤติกรรมที่สร้างความหวาดกลัว ลักษณะของประเด็นที่ถูกร้องเรียนจึงมักเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยที่จับต้องได้ มากกว่าปัญหาในเชิงนามธรรม ซึ่งสะท้อนว่าผู้อยู่อาศัยจะเลือกแจ้งปัญหาเมื่อเกิดผลกระทบที่ชัดเจนต่อการใช้ชีวิต

3. ช่องทางการแจ้งปัญหาและการเข้าถึงเจ้าหน้าที่ ผู้ให้ข้อมูลระบุว่ามีการแจ้งปัญหาผ่านหลายช่องทาง เช่น การแจ้งโดยตรงกับนิติบุคคล หรือผ่านเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ซึ่งสะท้อนถึงการมีช่องทางการสื่อสารที่ค่อนข้างเข้าถึงได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ลักษณะของช่องทางดังกล่าวยังคงเป็นรูปแบบไม่เป็นทางการหรือขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ทำให้ประสบการณ์ในการแจ้งปัญหาอาจแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

4. การรับรู้ว่าเป็นประเด็นร่วมของชุมชน ผู้ให้ข้อมูลบางรายสะท้อนว่าผู้อยู่อาศัยรายอื่นก็มีการร้องเรียนในลักษณะเดียวกัน แสดงให้เห็นว่าปัญหาสุนัขจรจัดไม่ได้จำกัดอยู่เพียงบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับชุมชน การรับรู้ดังกล่าวส่งผลให้เกิดความเข้าใจร่วมกันว่าปัญหานี้ควรได้รับการจัดการในภาพรวม และไม่ใช่เพียงการแก้ไขเฉพาะกรณีรายบุคคล

5. กลุ่มผู้ที่ยังไม่มีประสบการณ์ร้องเรียนโดยตรง แม้ว่าผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่จะเคยมีประสบการณ์ร้องเรียน แต่ยังมีบางส่วนที่ยังไม่เคยแจ้งปัญหาโดยตรง โดยอาจเลือกใช้วิธีหลีกเลี่ยงสถานการณ์หรือรับรู้ปัญหาผ่านผู้อื่น ลักษณะดังกล่าวสะท้อนถึงความแตกต่างของระดับการมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัยในกระบวนการจัดการปัญหา และอาจบ่งชี้ว่ามีปัจจัยบางประการ เช่น ความสะดวกในการแจ้งปัญหา หรือความเชื่อมั่นต่อการแก้ไข ที่มีผลต่อการตัดสินใจร้องเรียน

ระดับความพึงพอใจต่อขั้นตอน วิธีการดำเนินการ และระยะเวลาในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัด

จากการสัมภาษณ์พบว่า ระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง โดยสะท้อนทั้งในด้านผลลัพธ์ของการดำเนินงาน ความต่อเนื่องของการแก้ไข และความสอดคล้องกับความคาดหวังของผู้อยู่อาศัย

1. ระดับความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่สะท้อนว่าการดำเนินงานยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการได้อย่างเพียงพอ โดยมีบางรายให้ความเห็นว่า “ให้คะแนน 0 จาก 10” เนื่องจากไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนหลังจากการแจ้งปัญหา ลักษณะ

ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกไม่พึงพอใจที่เกิดจาก “ช่องว่างระหว่างความคาดหวังกับผลลัพธ์จริง” ซึ่งส่งผลให้ผู้อยู่อาศัยประเมินภาพรวมของการจัดการในระดับค่อนข้างต่ำ

2. ความไม่พึงพอใจต่อผลลัพธ์ของการดำเนินการ ผู้ให้ข้อมูลจำนวนมากมองว่าการแก้ไขปัญหาในปัจจุบันยังไม่สามารถสร้างผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมในระยะยาวได้ โดยเฉพาะเมื่อการดำเนินการเป็นเพียงการจัดการเฉพาะหน้า เช่น การไล่สุนัขออกจากพื้นที่ ซึ่งไม่สามารถป้องกันการกลับมาเกิดซ้ำได้ ส่งผลให้ผู้อยู่อาศัยต้องเผชิญกับปัญหาเดิมอย่างต่อเนื่อง และเกิดความรู้สึกว่าการดำเนินการ “ไม่ตอบโจทย์ในเชิงผลลัพธ์”

3. ความพึงพอใจในด้านความรวดเร็วของการตอบสนองเบื้องต้น แม้ว่าภาพรวมของความพึงพอใจจะอยู่ในระดับต่ำ แต่ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนยังมีความเห็นในเชิงบวกต่อ “ความรวดเร็วในการตอบสนองเบื้องต้น” โดยเห็นว่าเจ้าหน้าที่สามารถเข้ามาตรวจสอบหรือดำเนินการได้ค่อนข้างเร็วในบางกรณี ซึ่งสะท้อนว่ากระบวนการในระยะสั้นยังสามารถตอบสนองต่อความต้องการได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ความพึงพอใจในส่วนนี้ยังไม่เพียงพอที่จะยกระดับภาพรวมของความพึงพอใจทั้งหมด

4. ความไม่ต่อเนื่องของผลลัพธ์ส่งผลต่อระดับความพึงพอใจ แม้ว่าจะมีการดำเนินการในบางช่วงเวลา แต่ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นยังขาดความต่อเนื่องและไม่สามารถรักษาสถานการณ์ให้ดีขึ้นในระยะยาวได้ ทำให้ผู้อยู่อาศัยรู้สึกว่าการจัดการยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างยั่งยืน ปัจจัยดังกล่าวมีผลโดยตรงต่อระดับความพึงพอใจ เนื่องจากผู้อยู่อาศัยมักประเมินการดำเนินงานจาก “ผลลัพธ์ระยะยาว” มากกว่าการตอบสนองเฉพาะหน้า

5. กลุ่มผู้ที่ไม่สามารถประเมินความพึงพอใจได้โดยตรง ผู้ให้ข้อมูลบางรายไม่สามารถประเมินความพึงพอใจได้โดยตรง เนื่องจากไม่มีประสบการณ์ในการแจ้งปัญหาด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม บุคคลกลุ่มนี้ยังรับรู้ว่าปัญหาสุนัขจรจัดยังคงเกิดขึ้นอยู่ในหมู่บ้านอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสะท้อนถึงการรับรู้ในระดับชุมชนที่มีผลต่อภาพลักษณ์ของการจัดการ แม้จะไม่ได้มีประสบการณ์ตรงก็ตาม

ความต้องการและความคาดหวังต่อแนวทางและมาตรการในการจัดการสุนัขจรจัดในอนาคต

จากการสัมภาษณ์ผู้รับบริการ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความคาดหวังให้มีการพัฒนาแนวทางและมาตรการในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดให้มีความชัดเจน เป็นระบบ และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยสะท้อนถึงความต้องการ “การเปลี่ยนแปลงเชิงรูปธรรม” มากกว่าการดำเนินการในลักษณะเดิม ซึ่งสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ความคาดหวังต่อมาตรการที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม ผู้ให้ข้อมูลต้องการให้มีมาตรการที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง และเห็นผลลัพธ์ที่ชัดเจนในทางปฏิบัติ โดยสะท้อนว่า “คาดหวังให้มี

การดำเนินการจริงจังกมากขึ้น” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความต้องการให้การจัดการไม่เป็นเพียงแนวทางเชิงนโยบาย แต่สามารถดำเนินการอย่างต่อเนื่องและตรวจสอบผลได้ ความคาดหวังในลักษณะนี้สะท้อนถึงความต้องการความโปร่งใสและความชัดเจนของระบบการจัดการในระดับชุมชน

2. ความคาดหวังต่อการควบคุมจำนวนสุนัขและการยกระดับความปลอดภัย ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการลดจำนวนสุนัขจรจัดควบคู่กับการเพิ่มความปลอดภัยในการอยู่อาศัย โดยมองว่าการควบคุมจำนวนสุนัขเป็นเป้าหมายหลักที่ควรเกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมในระยะยาว ขณะเดียวกันยังคาดหวังให้สภาพแวดล้อมภายในหมู่บ้านมีความปลอดภัยมากขึ้น ทั้งในด้านการสัญจรและการใช้พื้นที่ส่วนกลาง ซึ่งสะท้อนว่าความคาดหวังไม่ได้จำกัดอยู่ที่ “จำนวนสุนัข” เท่านั้น แต่รวมถึง “คุณภาพชีวิต” ของผู้อยู่อาศัยด้วย

3. ความคาดหวังต่อการแก้ไขที่สาเหตุของปัญหา (Root Cause) ผู้ให้ข้อมูลจำนวนมากมีความเข้าใจในเชิงสาเหตุของปัญหา และเห็นว่าควรให้ความสำคัญกับการจัดการที่ต้นเหตุ โดยเฉพาะพฤติกรรมกรให้อาหาร ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สุนัขเข้ามารวมตัวและอาศัยอยู่ในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง ความคาดหวังในส่วนนี้จึงมุ่งไปที่การปรับพฤติกรรมของคนในชุมชนควบคู่กับการกำหนดแนวทางหรือข้อปฏิบัติที่ชัดเจน เพื่อให้สามารถลดการเกิดปัญหาได้อย่างยั่งยืน

4. ความคาดหวังต่อการยกระดับการประสานงานกับหน่วยงานภายนอก ผู้ให้ข้อมูลเสนอให้มีการประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น องค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยงานด้านสาธารณสุข เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานให้มีความเป็นระบบและมีทรัพยากรเพียงพอ ความคาดหวังในประเด็นนี้สะท้อนว่าผู้อยู่อาศัยมองว่าการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดไม่สามารถดำเนินการได้โดยนิติบุคคลเพียงฝ่ายเดียว แต่ต้องอาศัยการสนับสนุนจากหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญและอำนาจหน้าที่เฉพาะด้าน

5. ความคาดหวังต่อการจัดการพื้นที่และการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างเป็นระบบ ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนเสนอให้มีการกำหนดพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัข หรือการจัดจุดให้อาหารที่ชัดเจน เพื่อควบคุมการกระจายตัวและลดผลกระทบต่อพื้นที่อยู่อาศัย ขณะเดียวกันยังเน้นความสำคัญของการมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัย เช่น การให้ความรู้ การสร้างความเข้าใจ และการปรับพฤติกรรมร่วมกันในชุมชน แนวทางดังกล่าวสะท้อนถึงความคาดหวังต่อ “การจัดการแบบมีส่วนร่วม” ที่ทุกฝ่ายมีบทบาทร่วมกันในการแก้ไขปัญหา

ลำดับความสำคัญของแนวทางในการปรับปรุงและจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ผู้รับบริการ พบว่า การจัดการปัญหาสุนัขจรจัดควรมีการกำหนดลำดับความสำคัญของแนวทางอย่างชัดเจน โดยเน้นการดำเนินการที่สามารถแก้ไขปัญหได้ทั้งในระยะ

สั้นและระยะยาวควบคู่กัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการมองปัญหาในเชิงระบบของผู้อยู่อาศัย โดยสามารถวิเคราะห์และอธิบายเชิงพรรณนาได้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การจัดการที่ต้นเหตุของปัญหาเป็นลำดับแรก ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่าควรให้ความสำคัญกับการแก้ไข “สาเหตุของปัญหา” เป็นอันดับแรก โดยเฉพาะพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัยในการให้อาหาร ซึ่งเป็นแรงจูงใจหลักที่ทำให้สุนัขยังคงอยู่และรวมตัวในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง การกำหนดมาตรการควบคุมหรือห้ามให้อาหารอย่างชัดเจนจึงเป็นแนวทางสำคัญที่จะช่วยลดการเกิดปัญหาในระยะยาว ลักษณะดังกล่าวสะท้อนถึงความเข้าใจของผู้อยู่อาศัยว่าการแก้ไขที่ต้นเหตุจะมีประสิทธิภาพมากกว่าการแก้ไขปลายเหตุเพียงอย่างเดียว

2. การควบคุมจำนวนสุนัขอย่างจริงจังเพื่อลดความรุนแรงของปัญหา ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนว่าจำนวนสุนัขจรจัดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและไม่เคยลดลงอย่างชัดเจน จึงมองว่าควรมีการดำเนินการควบคุมจำนวนอย่างจริงจังควบคู่ไปกับการแก้ไขต้นเหตุ การลดจำนวนสุนัขจะช่วยลดความเสี่ยงในการเกิดปัญหาต่าง ๆ ทั้งในด้านความปลอดภัยและการใช้พื้นที่ส่วนกลาง และช่วยให้การจัดการโดยรวมสามารถดำเนินการได้ง่ายขึ้นในระยะยาว

3. การดำเนินการมาตรการควบคุมการขยายพันธุ์อย่างเป็นระบบ ในเชิงวิธีการ ผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญกับการทำหมัน โดยเฉพาะสุนัขเพศเมีย ซึ่งเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการลดการเพิ่มจำนวนของสุนัขจรจัดในระยะยาว การดำเนินการดังกล่าวควรเป็นไปอย่างต่อเนื่องและครอบคลุม เพื่อให้สามารถเห็นผลลัพธ์ที่ชัดเจน ไม่ใช่เพียงการดำเนินการเป็นช่วงเวลา ซึ่งอาจไม่สามารถควบคุมจำนวนได้อย่างแท้จริง

4. บทบาทของนิติบุคคลในการเป็นหน่วยงานหลักในการขับเคลื่อน ผู้ให้ข้อมูลคาดหวังให้นิติบุคคลมีบทบาทเป็น “แกนกลาง” ในการบริหารจัดการปัญหา โดยเฉพาะการวางแผน ดำเนินการ และติดตามผลอย่างต่อเนื่อง เช่น การประสานงาน การจัดการสุนัข หรือการกำหนดแนวทางที่ชัดเจนในพื้นที่ การมีหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบจะช่วยให้การดำเนินงานมีทิศทางที่ชัดเจน ลดความซ้ำซ้อน และเพิ่มความเชื่อมั่นของผู้อาศัยต่อระบบการจัดการ

5. การจัดการพื้นที่และควบคุมพฤติกรรมในพื้นที่สาธารณะ นอกจากการจัดการในระดับนโยบายและจำนวนสุนัขแล้ว ผู้ให้ข้อมูลยังเสนอให้มีการจัดการเชิงพื้นที่ เช่น การกำหนดพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัข หรือการควบคุมพฤติกรรมในพื้นที่ส่วนกลาง เพื่อจำกัดการกระจายตัวของสุนัข และลดผลกระทบต่อการใช้ชีวิตของผู้อยู่อาศัย แนวทางดังกล่าวช่วยเสริมให้มาตรการอื่น ๆ มีประสิทธิภาพมากขึ้น และทำให้การอยู่ร่วมกันภายในหมู่บ้านเป็นไปอย่างเป็นระเบียบและปลอดภัย

สภาพปัญหาสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรร

เมื่อพิจารณาข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลทั้งสองกลุ่ม พบว่า สภาพปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีลักษณะเป็นปัญหาในระดับชุมชนที่เกี่ยวข้องกับทั้งด้านกายภาพ ความปลอดภัย การบริหารจัดการ และคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัย แม้ว่าจะยังไม่ปรากฏเหตุการณ์รุนแรงในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างกว้างขวางหรือส่งผลกระทบโดยตรงต่อการดำเนินงานของโครงการ แต่จากข้อมูลที่ได้รับสามารถสะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาดังกล่าวมีความซับซ้อนและมีแนวโน้มส่งผลกระทบในหลายมิติ หากไม่ได้รับการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

ในมุมมองของผู้ให้บริการ พบว่า สุนัขจรจัดกระจายตัวอยู่ในหลายพื้นที่ของหมู่บ้าน โดยเฉพาะบริเวณพื้นที่ว่าง จุดที่มีการให้อาหาร และพื้นที่ที่มีผู้อยู่อาศัยไม่หนาแน่น ทำให้สุนัขสามารถเข้ามาอาศัยและรวมกลุ่มได้อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ต้องเพิ่มภาระในการตรวจสอบพื้นที่ รับเรื่องร้องเรียน ประสานงานกับหน่วยงานภายนอก และแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอยู่เป็นประจำ แม้ว่าปัญหาจะยังไม่ส่งผลให้การดำเนินงานของนิติบุคคลหยุดชะงักหรือไม่สามารถปฏิบัติงานได้ แต่ก็ทำให้ต้องใช้ทรัพยากรด้านบุคลากร เวลา และงบประมาณเพิ่มขึ้นกว่าปกติ อีกทั้งยังทำให้การบริหารจัดการต้องเผชิญกับข้อจำกัดจากกฎหมายคุ้มครองสัตว์ การพึ่งพาหน่วยงานภายนอก และการขาดมาตรการที่สามารถควบคุมปัญหาได้อย่างถาวร ส่งผลให้การดำเนินงานส่วนใหญ่ยังคงเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า มากกว่าการจัดการเชิงระบบในระยะยาว

ขณะเดียวกัน ผู้ให้บริการยังสะท้อนตรงกันว่า ปัญหาสุนัขจรจัดมิได้เกิดจากจำนวนสุนัขเพียงอย่างเดียว แต่เกี่ยวข้องกับปัจจัยแวดล้อมหลายด้าน ทั้งลักษณะทางกายภาพของหมู่บ้านที่เอื้อต่อการเข้ามาอาศัยของสุนัข การให้อาหารของผู้อยู่อาศัย รวมถึงการที่สุนัขเกิดความคุ้นเคยกับพื้นที่และกลับมาอาศัยซ้ำในจุดเดิม ส่งผลให้แม้จะมีการดำเนินมาตรการบางประการ เช่น การทำหมันหรือการประสานหน่วยงานภายนอก ปัญหาก็คงเกิดขึ้นซ้ำอย่างต่อเนื่อง จึงสะท้อนว่าการบริหารจัดการในปัจจุบันยังไม่สามารถลดปัญหาได้อย่างยั่งยืน

ในส่วนของผู้อยู่อาศัย พบว่า ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบโดยตรงการใช้ชีวิตประจำวันมากกว่ามิดีอื่น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เคยพบสุนัขจรจัดเป็นประจำ โดยเฉพาะบริเวณถนนภายในหมู่บ้านและพื้นที่ส่วนกลาง พฤติกรรมของสุนัข เช่น การรวมกลุ่ม เห่า ไ่ล่รถ วิ่งตัดหน้ารถ หรือนอนอยู่บนถนน ส่งผลให้ผู้อยู่อาศัยรู้สึกไม่ปลอดภัย ต้องเพิ่มความระมัดระวังในการเดินหรือขับรถ และบางรายหลีกเลี่ยงการใช้พื้นที่ส่วนกลางหรือการออกกำลังกายในช่วงเวลาที่คาดว่าจะพบสุนัข แม้ว่าผู้ให้ข้อมูลจำนวนมากจะยังไม่เคยได้รับอันตรายจากการถูกสุนัขกัดโดยตรง แต่

การรับรู้จากเหตุการณ์ของผู้อื่น รวมถึงพฤติกรรมของสุนัขที่มีลักษณะคุกคาม ก็เพียงพอที่จะทำให้เกิดความวิตกกังวลและลดความมั่นใจในการใช้พื้นที่สาธารณะภายในหมู่บ้าน

เมื่อพิจารณาร่วมกันระหว่างข้อมูลของผู้ให้บริการและผู้อยู่อาศัย พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีมุมมองสอดคล้องกันในหลายประเด็น กล่าวคือ ต่างเห็นว่าปัญหาสุนัขจรจัดยังไม่ถึงขั้นวิกฤต แต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงและส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตอย่างต่อเนื่อง โดยผู้ให้บริการให้ความสำคัญกับผลกระทบต่อภาระการบริหารจัดการ การใช้ทรัพยากร และประสิทธิภาพการดำเนินงาน ขณะที่ผู้อยู่อาศัยให้ความสำคัญกับความปลอดภัย ความสะดวกในการใช้ชีวิต และคุณภาพชีวิตภายในหมู่บ้าน ทั้งสองมุมมองจึงสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาสุนัขจรจัดไม่ใช่เพียงปัญหาของสัตว์จรจัด แต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการพื้นที่ การมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัย และการจัดการชุมชนโดยรวม

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังสะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาสุนัขจรจัดไม่ได้ส่งผลกระทบเฉพาะต่อความปลอดภัยและคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัยเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อบริหารจัดการของนิติบุคคล ในฐานะผู้รับผิดชอบการดูแลพื้นที่ส่วนกลาง เนื่องจากเจ้าหน้าที่จำเป็นต้องจัดสรรเวลา บุคลากร และทรัพยากรเพิ่มเติมในการรับเรื่องร้องเรียน การตรวจสอบพื้นที่ การประสานงานกับหน่วยงานภายนอก และการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ภาระงานด้านการบริหารเพิ่มสูงขึ้น แม้ว่าจะไม่ได้กระทบต่อการดำเนินงานหลักของนิติบุคคลโดยตรง แต่ก็ทำให้ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการด้านอื่นลดลงในบางช่วงเวลา และสะท้อนถึงความจำเป็นในการพัฒนาระบบบริหารจัดการที่มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

ในด้านผลกระทบต่อโครงการ ปัญหาดังกล่าวมีผลต่อภาพลักษณ์และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของหมู่บ้านในสายตาของผู้อยู่อาศัย เนื่องจากการพบเห็นสุนัขรวมกลุ่ม การส่งเสียงรบกวน และการเคลื่อนที่ในพื้นที่ส่วนกลาง อาจทำให้บรรยากาศของหมู่บ้านลดความน่าอยู่อาศัยลง อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลการสัมภาษณ์ทั้งผู้ให้บริการและผู้อยู่อาศัย ไม่พบข้อบ่งชี้ว่าปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อยอดขายของโครงการ หรือมีผลโดยตรงต่อการตัดสินใจซื้อบ้านของผู้บริโภค ทั้งนี้ เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลไม่ได้สะท้อนถึงการสูญเสียโอกาสทางธุรกิจหรือผลกระทบด้านการตลาดอย่างชัดเจน จึงอาจกล่าวได้ว่าปัญหาในปัจจุบันยังอยู่ในระดับที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์และคุณภาพการอยู่อาศัยมากกว่าผลกระทบเชิงธุรกิจโดยตรง อย่างไรก็ตาม หากปล่อยให้ปัญหาดำเนินต่อไปโดยไม่มีการบริหารจัดการที่เหมาะสม ย่อมมีโอกาสส่งผลกระทบต่อรับรู้ของผู้ที่เข้ามาเยี่ยมชม โครงการ ความเชื่อมั่นต่อการบริหารจัดการของนิติบุคคล และภาพลักษณ์ของโครงการในระยะยาวได้

ดังนั้น สภาพปัญหาสุนัขจรจัดในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้เป็นปัญหาที่มีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายมิติ ทั้งด้านโครงสร้างพื้นที่ พฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย ระบบการบริหารจัดการ และการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แม้ว่าปัญหาจะยังไม่ส่งผลกระทบต่อยอดขายของโครงการจากข้อมูลที่ได้รับ แต่ได้ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัย การบริหารจัดการของนิติบุคคล และภาพลักษณ์ของโครงการในระดับหนึ่ง จึงมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่อง และอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน เพื่อป้องกันไม่ให้ปัญหาขยายตัวและส่งผลกระทบต่อการอยู่อาศัยและการบริหารโครงการในระยะยาว

แนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัด

เมื่อพิจารณาข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลทั้งสองกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ให้บริการและกลุ่มผู้อยู่อาศัย พบว่า แนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ควรดำเนินการอย่างเป็นระบบและครอบคลุมหลายด้าน เนื่องจากปัญหาสุนัขจรจัดไม่ได้เกิดจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่มีความเกี่ยวข้องทั้งกับจำนวนและพฤติกรรมของสุนัข ลักษณะพื้นที่ภายในหมู่บ้าน พฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย ตลอดจนข้อจำกัดในการดำเนินงานของนิติบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น การบริหารจัดการจึงไม่ควรเน้นเฉพาะการแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง แต่ควรมุ่งไปสู่การจัดการที่ต้นเหตุ ควบคู่กับการลดผลกระทบที่เกิดขึ้นในปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง

ในมุมมองของผู้ให้บริการ พบว่า แนวทางสำคัญในการบริหารจัดการควรเริ่มจากการควบคุมจำนวนสุนัขในระยะยาว โดยเฉพาะการทำหมันเพื่อลดการขยายพันธุ์ และการฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรคและลดความเสี่ยงต่อผู้อยู่อาศัย เนื่องจากการดำเนินการดังกล่าวเป็นการจัดการที่ตัวสุนัขโดยตรง และช่วยลดแนวโน้มการเพิ่มจำนวนของสุนัขในอนาคตได้ดีกว่าการไล่หรือเคลื่อนย้ายสุนัขออกจากพื้นที่เป็นครั้งคราว อย่างไรก็ตาม การควบคุมจำนวนจำเป็นต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและครอบคลุม ไม่ควรดำเนินการเฉพาะในช่วงที่มีข้อร้องเรียนหรือเมื่อปัญหามีความรุนแรงขึ้นเท่านั้น เพราะหากดำเนินการไม่ต่อเนื่อง สุนัขที่ยังไม่ได้รับการทำหมันอาจขยายพันธุ์เพิ่มเติม และทำให้ปัญหากลับมาเกิดซ้ำได้อีก

นอกจากการควบคุมจำนวนสุนัขแล้ว ผู้ให้บริการยังให้ความสำคัญกับการประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานท้องถิ่นที่มีหน้าที่และความเชี่ยวชาญในการจับสุนัข การทำหมัน การฉีดวัคซีน และการดูแลสุขภาพสัตว์ เนื่องจากนิติบุคคลมีข้อจำกัดทั้งด้านบุคลากร งบประมาณ อุปกรณ์ และอำนาจในการดำเนินการกับสัตว์โดยตรง การมีเครือข่ายความร่วมมือที่ชัดเจนจึงช่วยให้นิติบุคคลสามารถดำเนินการได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น รวมถึงลดความล่าช้าในการ

ประสานงานเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ต้องได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน ทั้งนี้ ควรมีการกำหนดขั้นตอนการประสานงาน หน่วยงานผู้รับผิดชอบ และระยะเวลาในการติดตามผลให้ชัดเจน เพื่อให้การดำเนินงานไม่ขึ้นอยู่กับแก้ไขเป็นรายกรณีเพียงอย่างเดียว

ผู้ให้บริการยังเสนอให้มีการกำหนดกฎระเบียบหรือแนวปฏิบัติภายในหมู่บ้านอย่างชัดเจน โดยเฉพาะเรื่องการให้อาหารสุนัขในพื้นที่ส่วนกลาง เนื่องจากการให้อาหารเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สุนัขเกิดความคุ้นเคยกับพื้นที่ เข้ามารวมกลุ่ม และกลับมาอาศัยอยู่ในจุดเดิมอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม การกำหนดข้อห้ามเพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถทำให้เกิดความร่วมมือได้ หากผู้อยู่อาศัยยังไม่เข้าใจเหตุผลและผลกระทบที่เกิดขึ้น จึงควรดำเนินการควบคู่กับการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้อยู่อาศัยรับรู้ว่าการให้อาหารโดยไม่มีการควบคุมอาจส่งผลกระทบต่อจำนวนสุนัข ความสะอาด ความปลอดภัย และการกระจายตัวของสุนัขภายในหมู่บ้าน การสร้างความเข้าใจร่วมกันจะช่วยลดความขัดแย้งระหว่างผู้ที่มีความเมตตาต่อสัตว์กับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสุนัขจรจัด และทำให้แนวทางที่กำหนดสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงมากขึ้น

ในส่วนของผู้อยู่อาศัย พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ต้องการให้มีการจัดการที่ชัดเจน ต่อเนื่อง และสามารถเห็นผลได้จริง มากกว่าการดำเนินการเฉพาะเมื่อมีผู้ร้องเรียน โดยมีข้อเสนอทั้งการควบคุมจำนวนสุนัข การกำหนดจุดหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับการดูแลสุนัข การจัดระเบียบการให้อาหาร และการป้องกันไม่ให้สุนัขเข้าไปอยู่ในบริเวณที่มีความเสี่ยง เช่น ถนนภายในหมู่บ้าน พื้นที่ออกกำลังกาย หรือบริเวณที่มีเด็กและผู้สูงอายุใช้งานเป็นประจำ แนวทางดังกล่าวสะท้อนว่าผู้อยู่อาศัยไม่ได้ต้องการเพียงให้สุนัขถูกนำออกจากพื้นที่ทั้งหมด แต่ต้องการให้มีระบบควบคุมที่ช่วยลดการรบกวนและลดความเสี่ยงต่อการใช้ชีวิตประจำวัน

ขณะเดียวกัน ผู้อยู่อาศัยบางส่วนยังมองว่าสามารถอยู่ร่วมกับสุนัขจรจัดได้ หากสุนัขได้รับการควบคุมจำนวน มีสุขภาพที่เหมาะสม ไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว และไม่กระจายตัวไปตามพื้นที่ส่วนกลางอย่างไม่มีการควบคุม สะท้อนถึงความต้องการสร้างสมดุลระหว่างความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยกับสวัสดิภาพของสัตว์ กล่าวคือ การบริหารจัดการไม่ควรมุ่งเน้นการกำจัดสุนัขออกจากพื้นที่เพียงอย่างเดียว แต่ควรคำนึงถึงแนวทางที่เหมาะสมตามสภาพปัญหา เช่น การทำหมัน การฉีดวัคซีน การหาผู้อุปการะ และการจัดพื้นที่ดูแลในกรณีที่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายสุนัขจากพื้นที่ได้ทันที

เมื่อพิจารณาข้อมูลของผู้ให้บริการและผู้อยู่อาศัยร่วมกัน พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีมุมมองสอดคล้องกันว่า การบริหารจัดการควรเริ่มจากการแก้ไขต้นเหตุของปัญหาควบคู่กับการควบคุมสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยการแก้ไขต้นเหตุประกอบด้วย การควบคุมการขยายพันธุ์ การลดแหล่งอาหารที่ไม่มีการจัดระเบียบ และการป้องกันไม่ให้สุนัขจากภายนอกเข้ามาอาศัยในพื้นที่ ส่วนการควบคุมสถานการณ์ในปัจจุบัน ได้แก่ การตรวจสอบจุดที่มีสุนัขรวมกลุ่ม การรับเรื่องร้องเรียน การ

ลงพื้นที่เมื่อเกิดเหตุ การฉีดวัคซีน และการจัดการสุนัขที่มีพฤติกรรมเสี่ยง แนวทางทั้งสองส่วนจำเป็นต้องดำเนินควบคู่กัน เพราะหากมุ่งแก้ไขเฉพาะปัญหาเฉพาะหน้า สุนัขก็อาจกลับเข้ามาในพื้นที่เดิม แต่หากเน้นเฉพาะมาตรการระยะยาวโดยไม่ดูแลความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ผู้อยู่อาศัยก็ยังคงได้รับผลกระทบและรู้สึกไม่ปลอดภัย

สำหรับแนวทางที่นิติบุคคลดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน พบว่า มีการรับเรื่องร้องเรียน การลงพื้นที่ตรวจสอบ การไล่สุนัขออกจากจุดเสี่ยง การประสานงานกับหน่วยงานภายนอก และการทำหมันในบางช่วงเวลา แนวทางเหล่านี้สามารถช่วยบรรเทาปัญหาได้ในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะการลดความรุนแรงของเหตุการณ์เฉพาะหน้าและทำให้ผู้อยู่อาศัยรับรู้ว่ามีนิติบุคคลมีการตอบสนองต่อปัญหา อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานยังมีลักษณะเป็นช่วง ๆ และขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ไม่สามารถควบคุมจำนวนและการกระจายตัวของสุนัขได้อย่างต่อเนื่อง สุนัขบางส่วนยังคงกลับเข้ามาในพื้นที่เดิม และปัญหายังคงเกิดขึ้นซ้ำในบางบริเวณ แนวทางที่ดำเนินการอยู่จึงสามารถช่วยลดผลกระทบเฉพาะหน้าได้ แต่ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างยั่งยืน

การพัฒนาแนวทางในระยะต่อไปจึงควรมีการจัดทำแผนบริหารจัดการที่ชัดเจน โดยกำหนดพื้นที่ที่พบสุนัข จำนวนสุนัขโดยประมาณ จุดเสี่ยง พฤติกรรมของสุนัข และมาตรการที่เหมาะสมสำหรับแต่ละพื้นที่ รวมถึงกำหนดผู้รับผิดชอบ ขั้นตอนการดำเนินงาน ระยะเวลาติดตามผล และช่องทางการรับเรื่องร้องเรียนอย่างเป็นระบบ การมีข้อมูลที่ชัดเจนจะช่วยให้นิติบุคคลสามารถวางแผนการทำงาน การฉีดวัคซีน การตรวจสอบพื้นที่ และการประสานหน่วยงานภายนอกได้ตรงกับสภาพปัญหามากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้สามารถประเมินได้ว่ามาตรการที่ดำเนินการไปแล้วช่วยลดจำนวนสุนัข ลดข้อร้องเรียน หรือเพิ่มความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยได้มากน้อยเพียงใด

นอกจากนี้ หากนิติบุคคลสามารถดำเนินการบริหารจัดการสุนัขจรจัดได้อย่างเป็นระบบชัดเจน และต่อเนื่อง จะก่อให้เกิดผลดีต่อผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย ในด้านผู้อยู่อาศัย จะช่วยลดความกังวลด้านความปลอดภัย ลดความเสี่ยงจากการถูกสุนัขไล่ การถูกกัด หรือการเกิดอุบัติเหตุจากสุนัขวิ่งตัดหน้ารถ ทำให้ผู้อยู่อาศัยสามารถใช้ถนน พื้นที่ส่วนกลาง และพื้นที่ออกกำลังกายได้อย่างมั่นใจมากขึ้น รวมถึงช่วยเพิ่มความพึงพอใจและคุณภาพชีวิตในการอยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน ส่วนในด้านนิติบุคคล จะช่วยลดจำนวนข้อร้องเรียน ลดภาระการลงพื้นที่และการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าซ้ำ ๆ ทำให้สามารถจัดสรรบุคลากร เวลา และงบประมาณได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้การปฏิบัติงานมีมาตรฐาน มีขั้นตอนที่ชัดเจน และสามารถติดตามประเมินผลได้อย่างต่อเนื่อง

สำหรับในระดับโครงการ การบริหารจัดการสุนัขจรจัดที่มีประสิทธิภาพจะช่วยรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความสะอาด ความปลอดภัย และความน่าอยู่อาศัยของหมู่บ้าน ซึ่งเป็น

องค์ประกอบสำคัญของภาพลักษณ์โครงการ แม้ว่าจากข้อมูลที่ได้รับจะไม่พบว่าปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อยอดขายของโครงการโดยตรง แต่การจัดการปัญหาอย่างเหมาะสมจะช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้อยู่อาศัย สะท้อนถึงความรับผิดชอบและประสิทธิภาพในการบริหารงานของนิติบุคคล ตลอดจนช่วยลดโอกาสที่ปัญหาจะขยายตัวจนส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงและภาพลักษณ์ของโครงการในอนาคต นอกจากนี้ ยังช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนิติบุคคลกับผู้อยู่อาศัย เนื่องจากผู้อยู่อาศัยสามารถรับรู้ได้ว่าข้อร้องเรียนและความกังวลของตนได้รับการดูแลอย่างจริงจัง

ดังนั้น แนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ ควรเป็นการดำเนินงานแบบบูรณาการที่ครอบคลุมทั้งการควบคุมจำนวนสุนัข การดูแลสุขภาพสัตว์ การจัดการพื้นที่ การกำหนดกฎระเบียบเกี่ยวกับการให้อาหาร การสร้างความเข้าใจและความร่วมมือจากผู้อยู่อาศัย ตลอดจนการประสานงานกับหน่วยงานภายนอกอย่างต่อเนื่อง โดยควรเปลี่ยนจากการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไปสู่การมีแผนงานและระบบติดตามที่ชัดเจน เพื่อให้สามารถลดจำนวนและการกระจายตัวของสุนัข ลดผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัย ลดภาระการบริหารงานของนิติบุคคล และรักษาภาพลักษณ์รวมถึงความน่าอยู่อาศัยของโครงการได้อย่างต่อเนื่องในระยะยาว

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยหัวข้อเรื่อง “สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคล กรณีศึกษาผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) จากผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 10 คน ได้แก่ ผู้ให้บริการ 4 คน และผู้อยู่อาศัย 6 คน ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อสังเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง เครื่องบันทึกเสียง และแบบบันทึกภาคสนาม ดังต่อไปนี้

สรุปผลของการวิจัย

ในด้านสภาพปัญหาสุนัขจรจัดของนิติบุคคล จากผลการศึกษาผ่านการสัมภาษณ์ทั้งในกลุ่มผู้ให้บริการและผู้รับบริการ พบว่า ปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้มีลักษณะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีความเชื่อมโยงกับปัจจัยหลายด้าน ทั้งด้านกายภาพของพื้นที่ พฤติกรรมของสุนัข และพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัยในชุมชน ซึ่งส่งผลให้ปัญหาดังกล่าวยังคงดำรงอยู่และยากต่อการจัดการให้หมดไปได้อย่างถาวร

ในมุมมองของผู้ให้บริการ พบว่าภายในหมู่บ้านมีสุนัขจรจัดอาศัยอยู่ในหลายบริเวณ โดยเฉพาะพื้นที่ส่วนกลางและบริเวณที่มีผู้อยู่อาศัยนำอาหารมาให้เป็นประจำ ส่งผลให้สุนัขเกิดความคุ้นเคยกับพื้นที่และกลับเข้ามาอาศัยอยู่ซ้ำในจุดเดิมอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งลักษณะของหมู่บ้านที่มีขนาดพื้นที่ค่อนข้างใหญ่และมีช่องทางเชื่อมต่อกับพื้นที่ภายนอก ยังเอื้อต่อการเข้ามาของสุนัขจากภายนอก ทำให้การควบคุมจำนวนสุนัขทำได้ค่อนข้างยาก และมีแนวโน้มที่ปัญหาจะคงอยู่ในระยะยาว โดยลักษณะของสภาพปัญหาสามารถแบ่งเป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การกระจายตัวและการรวมกลุ่มของสุนัขจรจัดในพื้นที่ พบว่าสุนัขจรจัดไม่ได้อยู่ในจุดใดจุดหนึ่งเท่านั้น แต่มีการกระจายตัวในหลายพื้นที่ของหมู่บ้าน โดยเฉพาะบริเวณถนนภายในโครงการและพื้นที่ส่วนกลาง อีกทั้งยังมีลักษณะการรวมกลุ่มในบางจุด ซึ่งเพิ่มระดับความเสี่ยงและสร้างความกังวลให้กับผู้อยู่อาศัยเมื่อจำเป็นต้องสัญจรผ่านบริเวณดังกล่าว

2. บทบาทของแหล่งอาหารในฐานะปัจจัยหลักของปัญหา การให้อาหารของผู้อยู่อาศัยบางส่วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สุนัขจรจัดยังคงอยู่ในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากแหล่งอาหารทำให้สุนัขเกิดความคุ้นเคยและเลือกอาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าว ส่งผลให้สุนัขกลับเข้ามาในพื้นที่เดิมซ้ำและยากต่อการควบคุมจำนวนในระยะยาว

3. ข้อจำกัดด้านโครงสร้างพื้นที่ในการควบคุมสุนัขจรจัด ลักษณะของหมู่บ้านที่มีพื้นที่เปิดและมีทางเชื่อมต่อกับภายนอก ทำให้ไม่สามารถจำกัดการเข้าออกของสุนัขได้อย่างสมบูรณ์ แม้จะมีการจัดการในบางช่วงเวลา แต่สุนัขยังสามารถกลับเข้ามาในพื้นที่ได้อีก ส่งผลให้ปัญหามีลักษณะเกิดซ้ำอย่างต่อเนื่อง

4. ความเสี่ยงต่อความปลอดภัยและความเป็นระเบียบของพื้นที่ แม้ว่าผู้ให้บริการจะประเมินว่าสภาพปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง แต่ยังพบเหตุการณ์ที่สะท้อนถึงความเสี่ยง เช่น สุนัขวิ่งตัดหน้ารถภายในหมู่บ้าน การเข้าไปในบริเวณบ้านของผู้อยู่อาศัย หรือการก่อความเสียหายต่อทรัพย์สิน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัญหานี้สามารถก่อให้เกิดอันตรายได้ในบางสถานการณ์

ในขณะเดียวกัน จากมุมมองของผู้รับบริการ พบว่าปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยและการใช้ชีวิตประจำวันอย่างชัดเจน โดยผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่เคยพบสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน และมีความกังวลเมื่อสุนัขมีพฤติกรรมเห่า วิ่งไล่ หรือรวมกลุ่มในพื้นที่ส่วนกลาง โดยผลกระทบที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นว่า

1. ผู้อยู่อาศัยบางส่วนหลีกเลี่ยงการใช้พื้นที่ส่วนกลาง เช่น การออกกำลังกายหรือทำกิจกรรมกลางแจ้ง
2. เกิดความกังวลต่อความปลอดภัยของสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะเด็กและผู้สูงอายุ
3. ต้องเพิ่มความระมัดระวังในการสัญจรภายในหมู่บ้านในชีวิตประจำวัน แม้ว่าผู้อยู่อาศัยบางรายจะไม่ได้รับผลกระทบโดยตรงในลักษณะรุนแรง แต่ยังคงรับรู้ว่าปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อชุมชนโดยรวม ซึ่งสะท้อนว่าปัญหานี้มีลักษณะเป็นปัญหาร่วมของชุมชน มากกว่าจะเป็นปัญหาของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

เมื่อพิจารณาข้อมูลจากทั้งผู้ให้บริการและผู้รับบริการร่วมกัน พบว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านมีอยู่จริงและเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในหลายพื้นที่ โดยมีสาเหตุสำคัญจากพฤติกรรมการให้อาหารของผู้อยู่อาศัย ซึ่งเป็นแรงจูงใจหลักที่ทำให้สุนัขยังคงอาศัยอยู่ในพื้นที่ นอกจากนี้ยังมีความเห็นตรงกันว่าปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อความรู้สึกด้านความปลอดภัยและความเป็นระเบียบของหมู่บ้าน แม้ว่าปัจจุบันจะยังไม่เกิดเหตุการณ์รุนแรงอย่างต่อเนื่องก็ตาม อย่างไรก็ตาม ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในเชิงมุมมอง โดยผู้ให้บริการมักมองปัญหาในเชิงการบริหารจัดการและข้อจำกัดในการปฏิบัติงาน เช่น กฎหมาย ทรัพยากร และ

กระบวนการดำเนินงาน ขณะที่ผู้รับบริการมักให้ความสำคัญกับผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวัน และความรู้สึกปลอดภัยภายในหมู่บ้าน

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังสะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาสุนัขจรจัดไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยและคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัยเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของนิติบุคคลในฐานะผู้รับผิดชอบการบริหารจัดการ และภาพลักษณ์ของหมู่บ้านจัดสรรในฐานะแหล่งที่อยู่อาศัยอีกด้วย เนื่องจากผู้อยู่อาศัยมักประเมินประสิทธิภาพของนิติบุคคลจากความสามารถในการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่ หากการดำเนินงานยังขาดความชัดเจน ความต่อเนื่อง และไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม อาจส่งผลให้เกิดการรับรู้ในเชิงลบต่อศักยภาพในการบริหารจัดการของนิติบุคคล และลดความเชื่อมั่นต่อคุณภาพการบริหารของหมู่บ้านในภาพรวม จึงสะท้อนให้เห็นว่าการบริหารจัดการปัญหาสุนัขจรจัดอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นและรักษาภาพลักษณ์ที่ดีของทั้งนิติบุคคลและหมู่บ้านจัดสรรในระยะยาว

ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า ปัญหาสุนัขจรจัดในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้เป็นปัญหาที่มีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายมิติ ทั้งด้านโครงสร้างพื้นที่ พฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย และระบบการบริหารจัดการ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน เพื่อให้สามารถลดปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาวควบคู่กับการเสริมสร้างความเชื่อมั่นต่อการบริหารจัดการ และรักษาภาพลักษณ์ที่ดีของนิติบุคคลและหมู่บ้านจัดสรรในภาพรวม

เกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคล ผลการศึกษพบว่า ในปัจจุบันนิติบุคคลมีการดำเนินมาตรการบางประการในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน โดยมีลักษณะเป็นการดำเนินการทั้งในเชิงป้องกันและการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า โดยมาตรการที่ดำเนินการอยู่สามารถสะท้อนภาพการจัดการได้ ดังนี้

1. การประสานงานกับหน่วยงานภายนอกเพื่อควบคุมจำนวนสุนัข นิติบุคคลมีการประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่นหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเข้ามาช่วยดำเนินการจับสุนัขไปทำหมัน ซึ่งเป็นมาตรการที่มุ่งเน้นการลดการขยายพันธุ์ของสุนัขในระยะยาว โดยผู้ให้บริการเห็นว่าการดำเนินการดังกล่าวสามารถช่วยควบคุมจำนวนสุนัขได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานยังขึ้นอยู่กับหน่วยงานภายนอกเป็นหลัก ทำให้ไม่สามารถควบคุมระยะเวลาและความต่อเนื่องของการดำเนินการได้อย่างเต็มที่

2. การกำหนดแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการให้อาหารสุนัขจรจัด มีความพยายามในการกำหนดแนวทางหรือข้อปฏิบัติเพื่อควบคุมการให้อาหารภายในหมู่บ้าน เนื่องจากผู้ให้บริการรับรู้ว่าการให้อาหารเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สุนัขยังคงอยู่ในพื้นที่ อย่างไรก็ตาม การดำเนินมาตรการดังกล่าวยัง

ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัยได้อย่างทั่วถึง ส่งผลให้ยังคงพบการให้อาหารและการรวมตัวของสุนัขในบางจุด

3. การจัดการปัญหาเฉพาะหน้าเมื่อเกิดการร้องเรียน ในกรณีที่มีการร้องเรียนจากผู้อยู่อาศัย เจ้าหน้าที่จะลงพื้นที่ตรวจสอบและดำเนินการแก้ไขเบื้องต้น เช่น การไล่สุนัขออกจากบริเวณที่มีปัญหา หรือการติดตามสถานการณ์ในพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งสะท้อนว่าการตอบสนองต่อเหตุการณ์สามารถดำเนินการได้ค่อนข้างรวดเร็วในระดับหนึ่ง แต่ยังคงเป็นการแก้ไขเฉพาะหน้าและไม่สามารถป้องกันการเกิดซ้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่าการดำเนินการในปัจจุบันยังมีลักษณะเป็นการจัดการเชิงรับมากกว่าการวางแผนเชิงระบบ กล่าวคือ การดำเนินงานส่วนใหญ่เกิดขึ้นเมื่อมีปัญหาหรือการร้องเรียน มากกว่าการป้องกันล่วงหน้า ส่งผลให้ปัญหายังคงเกิดขึ้นซ้ำและไม่สามารถควบคุมได้อย่างถาวร โดยเฉพาะในกรณีที่สุนัขจรจัดยังสามารถกลับเข้ามาในพื้นที่เดิมได้

อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้ให้บริการและผู้รับบริการมีความเห็นร่วมกันในหลายประเด็น กล่าวคือ ต่างรับรู้ว่ามีบุคคลมีการดำเนินมาตรการบางประการในการจัดการปัญหาอยู่แล้ว เช่น การประสานงานเพื่อทำหมัน การลงพื้นที่ตรวจสอบ และการพยายามควบคุมพฤติกรรมการให้อาหาร อย่างไรก็ตาม นอกจากนี้ ทั้งสองฝ่ายยังเห็นตรงกันว่ามาตรการดังกล่าวยังไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหในระยะยาว และยังมีลักษณะเป็นการแก้ไขเฉพาะหน้าเป็นส่วนใหญ่

ดังนั้นทั้งสองฝ่ายจึงกำหนดมาตรการร่วมกัน คือ ให้นิติบุคคลกำหนดแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดในลักษณะแผนการดำเนินงาน 3 ระยะ เพื่อให้การบริหารจัดการมีความต่อเนื่องและนำไปสู่การแก้ไขปัญหายั่งยืน โดยในแต่ละระยะควรมีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานที่แตกต่างกัน ดังนี้

ระยะสั้น (Operational Response) มุ่งเน้นการลดผลกระทบที่เกิดขึ้นในทันทีและสร้างความปลอดภัยให้แก่ผู้อยู่อาศัย โดยนิติบุคคลควรพัฒนาระบบรับเรื่องร้องเรียนและการลงพื้นที่ตรวจสอบให้มีความรวดเร็ว จัดการจุดเสี่ยงที่สุนัขมารวมตัว และกำหนดแนวปฏิบัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับการให้อาหารสัตว์จรจัด พร้อมทั้งสื่อสารข้อมูลให้ผู้อยู่อาศัยรับทราบอย่างทั่วถึง เพื่อลดความขัดแย้งและสร้างความเข้าใจร่วมกันในการจัดการปัญหา

ระยะกลาง (Process Improvement) มุ่งเน้นการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยดำเนินมาตรการทำหมันและฉีดวัคซีนอย่างต่อเนื่อง จัดทำฐานข้อมูลจำนวนและพื้นที่การกระจายตัวของสุนัขจรจัดเพื่อใช้ประกอบการวางแผน ตลอดจนกำหนดตัวชี้วัดในการติดตามผล เช่น จำนวนข้อร้องเรียน จำนวนสุนัขที่ได้รับการทำหมัน หรือพื้นที่เสี่ยงที่ลดลง

พร้อมพัฒนาความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานมีความต่อเนื่องและลดข้อจำกัดด้านงบประมาณและทรัพยากร

ระยะยาว (Sustainable Management) มุ่งเน้นการสร้างระบบบริหารจัดการที่ยั่งยืน โดยกำหนดนโยบายและมาตรการด้านการจัดการสุนัขจรจัดเป็นส่วนหนึ่งของแผนบริหารหมู่บ้าน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัยผ่านการสื่อสารและกิจกรรมสร้างจิตสำนึกในการอยู่ร่วมกับสัตว์เลี้ยงเหมาะสม รวมถึงสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างนิติบุคคล หน่วยงานภาครัฐ องค์กรด้านสวัสดิภาพสัตว์ และชุมชน เพื่อให้ทุกภาคส่วนมีบทบาทร่วมกันในการป้องกันและแก้ไขปัญหา อันจะนำไปสู่การบริหารจัดการที่สมดุลระหว่างความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย สวัสดิภาพของสัตว์ และคุณภาพชีวิตของชุมชนในระยะยาว

ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า แม้แนวทางการบริหารจัดการในปัจจุบันจะมีการดำเนินการในระดับหนึ่ง แต่ยังคงขาดความชัดเจน ความต่อเนื่อง และความเป็นระบบในการจัดการปัญหาอย่างครบวงจร ส่งผลให้ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว จึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการที่บูรณาการทั้งด้านการควบคุมจำนวน การปรับพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย และการสร้างความร่วมมือจากทุกภาคส่วน เพื่อให้การจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในหมู่บ้านจัดสรร

ข้อสรุปร่วมกันข้างต้นสามารถนำมาเป็นข้อเสนอแนะให้นิติบุคคลนำไปปฏิบัติได้ดังนี้

1. กำหนดมาตรการและกฎระเบียบเกี่ยวกับการให้อาหารสุนัขจรจัดอย่างชัดเจน กำหนดแนวปฏิบัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับการให้อาหารสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน เช่น การห้ามให้อาหารในพื้นที่ส่วนกลาง หรือกำหนดจุดให้อาหารเฉพาะที่สามารถควบคุมได้ พร้อมทั้งประชาสัมพันธ์และสร้างความเข้าใจกับผู้อยู่อาศัยอย่างต่อเนื่อง เพื่อป้องกันการรวมตัวของสุนัขจรจัดและลดการเพิ่มจำนวนของสุนัขภายในพื้นที่หมู่บ้าน

2. ดำเนินมาตรการควบคุมจำนวนสุนัขจรจัดอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่นหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการจับสุนัขไปทำหมันและฉีดวัคซีนอย่างต่อเนื่อง เพื่อควบคุมการขยายพันธุ์และลดความเสี่ยงด้านสุขอนามัย รวมทั้งควรมีการติดตามผลและวางแผนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การจัดการสุนัขจรจัดเกิดผลในระยะยาว

3. ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างนิติบุคคล ผู้อยู่อาศัย และหน่วยงานภายนอก การแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัดควรอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย โดยนิติบุคคลควรเปิดช่องทางการสื่อสารกับผู้

อยู่อาศัย เช่น การประชุมหรือการประชุมสัมพันธผ่านช่องทางต่าง ๆ เพื่อรับฟังความคิดเห็นและสร้างความเข้าใจร่วมกัน รวมทั้งประสานความร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่นหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการศูนย์การจัดที่เหมาะสมและยั่งยืนต่อไป

การปฏิบัติตามข้อเสนอแนะดังกล่าวจะส่งเสริมภาพลักษณ์ขององค์กร เนื่องจากการสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าเก่า ในขณะเดียวกันก็เป็นการสร้างภาพพจน์ที่ดีเมื่อลูกค้าใหม่ (potential customers) ไม่เห็นศูนย์การจัดในหมู่บ้านในขณะที่ติดต่อพนักงานขาย และระหว่างการเยี่ยมชมหมู่บ้าน

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งถัดไป

1. ควรขยายกลุ่มตัวอย่างและพื้นที่ศึกษาให้กว้างขึ้น ศึกษาหมู่บ้านจัดสรรหลายแห่ง หรือเพิ่มจำนวนผู้ให้ข้อมูลทั้งในกลุ่มผู้ให้บริการและผู้อยู่อาศัย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลาย และสามารถเปรียบเทียบแนวทางการบริหารจัดการศูนย์การจัดในบริบทที่แตกต่างกัน ซึ่งจะช่วยเพิ่มความครอบคลุมและความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย

2. ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดปัญหาศูนย์การจัดและแนวทางการจัดการที่มีประสิทธิภาพ อาจศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัย นโยบายของนิติบุคคล หรือบทบาทของหน่วยงานท้องถิ่นที่มีผลต่อการเกิดและการจัดการปัญหาศูนย์การจัด เพื่อพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการที่เหมาะสมและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในพื้นที่อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- Allport, G. W. (1935). Attitudes. In C. Murchison (Ed.), *Handbook of social psychology* (pp. 798–844). Clark University Press.
- Cherry, K. (2025). *Attitudes: How they form, change, and shape behavior*. Verywell Mind.
<https://www.verywellmind.com/attitudes-how-they-form-change-shape-behavior-2795897>
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (1975). *Belief, attitude, intention and behavior: An introduction to theory and research*. Addison-Wesley.
- Freeze, P. (2025). *Tenant vs. occupant: Key differences explained*. Bay Property Management Group.
<https://www.baymgmtgroup.com/blog/difference-between-a-tenant-and-an-occupant/>
- Frasers Property. (2568). *ไขข้อสงสัย! นิติบุคคลคืออะไร สำคัญต่อหมู่บ้านจัดสรรและคอนโดอย่างไร?*. Frasers Property Thailand. <https://home.frasersproperty.co.th/blog/living-ideas/legal-entity>
- Hatzenbihler, E. (2025). *Tenant vs. occupant: Key differences landlords should know*. RentSpree.
<https://www.rentspree.com/blog/what-is-the-difference-between-tenant-vs-occupant/>
- Likert, R. (1967). The method of constructing an attitude scale. In M. Fishbein (Ed.), *Attitude theory and measurement* (pp. 90–95). John Wiley & Sons.
- Lutz, R. J. (1991). The role of attitude theory in marketing. In H. H. Kassarian & T. S. Robertson (Eds.), *Perspectives in consumer behavior* (4th ed., pp. 317–339). Prentice Hall.
- Munn, N. L. (1971). *Introduction to psychology*. Houghton Mifflin.
- Ramachandran, V. S. (Ed.). (2012). *Encyclopedia of human behavior* (2nd ed.). Academic Press.
- Schiffman, L. G., Kanuk, L. L., & Kumar, S. R. (2010). *Consumer behavior* (10th ed.). Pearson Prentice Hall.

เกวลี นัตรรงค์. (2561). แนวปฏิบัติของการเลี้ยงสัตว์อย่างรับผิดชอบ. แนวหน้า.

<https://www.naewna.com/lady/341230>

กนกวรรณ ทองตะโก. (2563). บุคคล/บุคคลธรรมดา/นิติบุคคล. สำนักงานราชบัณฑิตยสภา.

<http://legacy.orst.go.th/>

คณะกรรมการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (2566). รับมือทุกปัญหา ‘สุนัขจรจัด’ ด้วย ‘พ.ร.บ.

คุ้มครองสัตว์’. <https://www.masscomm.cmu.ac.th/>

จิรารัตน์ เอี่ยมสะอาด และคณะ. (2561). การพัฒนาระบบจัดการสุนัขจรจัดภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. วารสารวิจัยและนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 73–84.

ณัฐกานต์ คุรุพันธ์. (2567). การศึกษาทัศนคติและปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการสุนัขจรจัดให้เป็นสุนัขชุมชนของคนในชุมชน จังหวัดนนทบุรี ผลงานประเมินเรื่องที่ 2, กรมปศุสัตว์.

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. (ม.ป.ป.). *Stakeholder engagement & materiality analysis*. SET Sustainability. <https://setsustainability.com/page/stakeholder-engagement>

ธนากร คำภิมาบุตร, และ อภิชาติ พานสุวรรณ. (2566). แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

ธนพร ศรีหยัง. (2565). วิถีหมาจร. วิทยานิพนธ์ศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

นครินทร์ นันทฤทธิ. (ม.ป.ป.). *สรุปสาระสำคัญกฎหมายแพ่ง*. กฎหมายกับวิชาชีพพยาบาล.

<http://base.bcnpy.ac.th/elearning/laws/D006.htm>

เบสท์ พร็อพเพอร์ตี้. (2565). บ้านจัดสรร คืออะไร? ต่างกับบ้านทั่วไปอย่างไร ข้อดี ข้อเสีย. The Best Property. <https://tb.co.th/article/home-knowledge/what-is-housing-estate>

รุ่งนภา บุญคุ้ม. (2536). ความพึงพอใจของผู้รับบริการงานบัตรประจำตัวประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.

- วิชาภรณ์ แก้วศรี. (2567). การแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัดโดยพุทธสันติวิธีของวัดในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร. วารสาร มจร บาลีศึกษายุทธศาสตร์, 10(2), 173–186. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/Palisueksabuddhaghosa/article/view/266050>
- สิริธร หวันทอก. (2568). หมาเมืองนอกได้บ้าน หมาเมืองไทยได้บุญ: สำรวจวิถีคิด ระบบจัดการหมาจรต่างประเทศ ที่ไม่จบแค่การให้อาหารแล้วนับเป็นกุศล. The Momentum. <https://themomentum.co/feature-world-stray-dog/>
- สำนักข่าวเนวหน้า. (2567). กทม.แก้ปัญหาหมา-แมวจรจัด รมว.รงค์ ‘คิดก่อนเลี้ยง-ดูแลจนตาย’. เนวหน้า. <https://www.naewna.com/local/839140>
- สุทธิชัย รักจันทร์, และคณะ. (2568). สุนัขจรจัดของเมือง: เมื่อสุนัขจรจัดกลายเป็นโจทย์ของการพัฒนาเมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืน. วารสารรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์, 16 (ฉบับเพิ่มเติม 1).
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. (2533). การสื่อสารกับสังคม. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสนสิริ. (ม.ป.ป.). ผู้มีส่วนได้เสียและประเด็นสำคัญด้านความยั่งยืน. บรรษัทภิบาล. <https://www.sansiri.com/thai/>
- อภิวรรตน์ นิยมไทย. (2565). แนวคิดและมาตรการแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัด. จุลนิติ. https://www.senate.go.th/assets/portals/93/fileups/272/files/Sub_Jun/3journal/b247.pdf
- อิสรา สมิตะพินทุ. (2565). ทักษะคิด คือนิสัยทางความคิด. InspiraNow. <https://www.inspiranow.com/>
- ยศนันท์ ปานาภรณ์. (2562). มาตรการทางกฎหมายในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดในประเทศไทย: ศึกษากรณีบทบาทของเจ้าของสุนัข ผู้ประกอบกิจการเพื่อจำหน่ายสุนัข และหน่วยงานรัฐ. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เอสซี แอสเสท คอร์ปอเรชั่น. (2567). บ้านจัดสรรคืออะไร เลือกบ้านอย่างไรให้ตอบโจทย์ทุกความต้องการ. SC Asset Corporation. <https://www.scasset.com/th/blog/research-and-knowledge/housing-development/>

ภาคผนวก

ตารางที่ 1 สรุปประเด็นคำตอบเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ให้บริการและผู้รับบริการ

ประเด็นคำถาม	ผู้ให้บริการ	ผู้รับบริการ	ความเหมือนและความแตกต่าง
ปัญหาหรือ ประสบการณ์ที่ พบเกี่ยวกับ ศูนย์ฯจัดใน หมู่บ้าน	1. เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ในหลายจุดของหมู่บ้าน 2. พบศูนย์รวมกลุ่มในจุด ที่มีอาหาร 3. เชื่อมโยงกับโครงสร้าง พื้นที่และการจัดการ	1. พบศูนย์ฯจัดบ่อย ในชีวิตประจำวัน 2. เห็นศูนย์รวมกลุ่ม เห่า หรือไล่ 3. รับรู้ว่ามีปัญหา แนวโน้มเพิ่มขึ้น	ทั้งสองฝ่ายรับรู้ตรงกันว่า ปัญหามีอยู่จริงและเกิดซ้ำ ในหลายพื้นที่ โดยมีปัจจัย จากการให้อาหารเป็น สำคัญ อย่างไรก็ตาม ผู้ ให้บริการจะมองภาพรวม ในเชิงระบบและสภาพ พื้นที่ ขณะที่ผู้รับบริการ สะท้อนจากประสบการณ์ ตรงที่พบในชีวิตประจำวัน
ผลกระทบของ ศูนย์ฯจัด	1. กระทบความปลอดภัย และความเป็นระเบียบ 2. เพิ่มภาระงานเจ้าหน้าที่ 3. ต้องจัดการเหตุการณ์ซ้ำ	1. รู้สึกไม่ปลอดภัย 2. กระทบการใช้ชีวิต และพื้นที่ส่วนกลาง 3. กังวลต่อครอบครัว	แม้ทั้งสองฝ่ายจะมองว่า ปัญหาส่งผลกระทบต่อความ ปลอดภัยเช่นเดียวกัน แต่ ผู้ให้บริการจะเชื่อมโยง ผลกระทบกับภาระงาน และการจัดการ ขณะที่ ผู้รับบริการให้ความสำคัญกับผลกระทบ ต่อชีวิตประจำวันและ ความรู้สึกของตนเอง มากกว่า
แนวทางการอยู่ ร่วมกัน	1. ควบคุมจำนวนและ พฤติกรรม 2. ต้องมีกฎระเบียบ 3. เน้นความร่วมมือหลาย ฝ่าย	1. ส่วนใหญ่ไม่เห็น ด้วยการมีสุนัข 2. บางส่วนยอมรับได้ หากมีการจัดการ 3. เสนอให้กำหนด	แนวคิดของทั้งสองฝ่ายมี จุดร่วมในเรื่องความ จำเป็นของการจัดการ แต่ ผู้ให้บริการมองในเชิง ระบบและการกำกับดูแล

ประเด็นคำถาม	ผู้ให้บริการ	ผู้รับบริการ	ความเหมือนและความแตกต่าง
		พื้นที่/จุดให้อาหาร	ขณะที่ผู้รับบริการมีมุมมองที่เน้นความปลอดภัยเป็นหลัก และยอมรับการอยู่ร่วมกันได้ภายใต้เงื่อนไขที่ควบคุมได้
มาตรการในการจัดการปัญหาในปัจจุบัน	1. มีการทำหมันและประสานงาน 2. ควบคุมการให้อาหาร 3. ดำเนินการเป็นช่วง ๆ	1. รับรู้ว่ามีการจัดการ 2. มองว่าแก้ได้แค่ระยะสั้น 3. ยังไม่เห็นผลชัด	แม้ทั้งสองฝ่ายจะรับรู้ว่ามี การดำเนินมาตรการอยู่แล้ว แต่ผู้ให้บริการมองว่า มาตรการมีข้อจำกัดในการดำเนินงาน ขณะที่ผู้รับบริการสะท้อนผลลัพธ์ที่ยังไม่ตอบโจทย์ในระยะยาว
การแก้ไขปัญหาเรื่องร้องเรียน	1. รับเรื่องและลงพื้นที่เร็ว 2. มีขั้นตอนประสานงาน 3. แก้ไขเฉพาะหน้า	1. เคยร้องเรียนหลายช่องทาง 2. ปัญหายังเกิดซ้ำ 3. มองว่ายังไม่ต่อเนื่อง	การดำเนินงานในระยะสั้นถูกมองว่าสามารถตอบสนองได้รวดเร็วจากทั้งสองฝ่าย แต่ในมุมมองของผู้รับบริการยังคงรู้สึกว่าคุณสมบัติไม่ต่อเนื่องและไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างถาวร
ความต้องการหรือความคาดหวังในการแก้ไขปัญหา	1. ต้องการมาตรการที่เป็นระบบ 2. เน้นความร่วมมือ 3. จัดการทั้งคนและสุนัข	1. ต้องการลดจำนวนสุนัข 2. ต้องการความปลอดภัย 3. ต้องการผลลัพธ์ที่ชัดเจน	ทั้งสองฝ่ายมีความต้องการไปในทิศทางเดียวกันคือการแก้ไขปัญหาอย่างจริงจัง แต่ผู้ให้บริการเน้นโครงสร้างและระบบการจัดการ

ประเด็นคำถาม	ผู้ให้บริการ	ผู้รับบริการ	ความเหมือนและความแตกต่าง
			ขณะที่ผู้รับบริการให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ที่จับต้องได้และความปลอดภัย
ลำดับ ความสำคัญใน การแก้ไขปัญหา	1. เริ่มจากปรับพฤติกรรม คน 2. ควบคุมจำนวนสุนัข 3. จัดการพื้นที่	1. แก้ที่ต้นเหตุ เช่น การให้อาหาร 2. ควบคุมจำนวน อย่างจริงจัง 3. ให้นิรนุคคลเป็น หลัก	แนวทางของทั้งสองฝ่ายมีความสอดคล้องกันในเรื่องการแก้ไขที่ต้นเหตุและการควบคุมจำนวนสุนัข แต่ผู้รับบริการมีแนวโน้มให้ความสำคัญกับความเร่งด่วนและผลลัพธ์มากกว่า ในขณะที่ผู้ให้บริการมองเป็นลำดับขั้นเชิงระบบ

แบบสอบถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

วิจัยเรื่อง “สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการศูนย์จรจัดของนิติบุคคล กรณีศึกษาผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร”

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล

ชื่อเล่น (นามสมมติ).....อายุ..... เพศ.....อาชีพ.....
เป็นผู้อยู่อาศัย/ผู้ให้บริการ.....ระยะเวลาการอยู่อาศัย/ระยะเวลาทำงาน.....

ส่วนที่ 2 ประเด็นคำถามเกี่ยวกับศูนย์จรจัดและการบริหารจัดการสำหรับผู้อยู่อาศัย

- (1) ท่านเคยพบเจอปัญหาหรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับศูนย์จรจัดภายในหมู่บ้านอย่างไร
- (2) ปัญหาศูนย์จรจัดภายในหมู่บ้านส่งผลกระทบต่อท่านหรือสมาชิกในครอบครัวของท่านในด้านใดบ้าง ขอให้ท่านยกตัวอย่างประกอบ
- (3) ท่านมีทัศนคติหรือความรู้สึกอย่างไรต่อการมีศูนย์จรจัดอยู่ภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ และในมุมมองของท่านคิดว่าควรมีการอยู่ร่วมกันระหว่างคนและศูนย์จรจัดในรูปแบบใดจึงจะเหมาะสม
- (4) นิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ภายในหมู่บ้านมีวิธีการหรือมาตรการในการจัดการปัญหาศูนย์จรจัดอย่างไรบ้าง และในมุมมองของท่านเห็นว่าการดำเนินการดังกล่าวมีความเหมาะสมและเพียงพอในการแก้ไขปัญหาหรือไม่ เพราะเหตุใด
- (5) ท่านเคยมีประสบการณ์ในการแจ้งปัญหาหรือร้องเรียนเรื่องศูนย์จรจัดกับนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ภายในหมู่บ้านหรือไม่ (หากเคย) ท่านมีความพึงพอใจต่อขั้นตอน วิธีการดำเนินการ และระยะเวลาในการจัดการปัญหาดังกล่าวมากน้อยเพียงใด เพราะเหตุใด
- (6) ท่านมีความต้องการหรือความคาดหวังต่อแนวทางและมาตรการในการบริหารจัดการศูนย์จรจัดของนิติบุคคลในอนาคตอย่างไรบ้าง ทั้งในด้านการป้องกัน การดูแลสวัสดิภาพสัตว์ และการรักษาความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย
- (7) ท่านเห็นว่าควรปรับปรุงหรือดำเนินการจัดการปัญหาศูนย์จรจัดในเรื่องใดเป็นลำดับแรก และเพราะเหตุใด

แบบสอบถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

วิจัยเรื่อง “สภาพปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฯ ของนิติบุคคล กรณีศึกษาผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร”

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล

ชื่อเล่น (นามสมมติ).....อายุ..... เพศ.....อาชีพ.....
 เป็นผู้อยู่อาศัย/ผู้ให้บริการ.....ระยะเวลาการอยู่อาศัย/ระยะเวลาทำงาน.....

ส่วนที่ 2 ประเด็นคำถามเกี่ยวกับศูนย์ฯ และการบริหารจัดการสำหรับผู้ให้บริการ

- (1) ท่านเคยพบเจอปัญหาหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับศูนย์ฯ ภายใตหมู่บ้านอย่างไรบ้าง และโดยภาพรวมท่านประเมินว่าปัญหาดังกล่าวในปัจจุบันมีความรุนแรงอยู่ในระดับใด เพราะเหตุใด
- (2) ปัญหาศูนย์ฯ ภายใตหมู่บ้านส่งผลกระทบต่อการทำงานของ ท่านท่านในด้านใดบ้าง ขอให้ท่านยกตัวอย่างประกอบ
- (3) ท่านมีทัศนคติหรือมุมมองอย่างไรต่อการมีศูนย์ฯ ภายใตหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ และในมุมมองเชิงการบริหารจัดการ ท่านคิดว่าการอยู่ร่วมกันระหว่างคนและศูนย์ฯ ควรเป็นไปในรูปแบบใดจึงจะเหมาะสม ทั้งในด้านสวัสดิภาพสัตว์และความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย
- (4) ปัจจุบันมีวิธีการหรือมาตรการใดบ้างในการจัดการปัญหาศูนย์ฯ ภายใตหมู่บ้าน และจากมุมมองของท่านเห็นว่ามาตรการเหล่านี้มีความเหมาะสม เพียงพอ หรือมีข้อจำกัดในประเด็นใดบ้าง
- (5) ท่านเห็นว่ากระบวนการรับเรื่อง การประสานงาน และการดำเนินการแก้ไขปัญหาในปัจจุบันมีความรวดเร็วและตอบสนองต่อความต้องการของผู้อยู่อาศัยมากน้อยเพียงใด และมีปัจจัยใดที่เป็นอุปสรรค
- (6) ท่านมีความต้องการหรือข้อเสนอแนะอย่างไรต่อการพัฒนาแนวทางและมาตรการบริหารจัดการศูนย์ฯ ของนิติบุคคลในอนาคต ทั้งในด้านการป้องกันปัญหา การดูแลสวัสดิภาพสัตว์ การรักษาความปลอดภัย และการสร้างความร่วมมือกับผู้อยู่อาศัย
- (7) หากต้องกำหนดลำดับความสำคัญในการปรับปรุงหรือดำเนินการจัดการปัญหาศูนย์ฯ ภายใตหมู่บ้าน ท่านเห็นว่าควรเริ่มดำเนินการในเรื่องใดก่อนเป็นลำดับแรก และเพราะเหตุใด
- (8) ท่านคิดว่าหมู่บ้านควรมีมาตรการหรือแนวทางการจัดการใด จึงจะเหมาะสมที่สุดในการจัดการปัญหาศูนย์ฯ

ถอดความประเด็นคำถามผู้ให้บริการ

คำถามที่ 1 ท่านเคยพบเจอปัญหาหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านอย่างไรบ้าง และโดยภาพรวมท่านประเมินว่าปัญหาดังกล่าวในปัจจุบันมีความรุนแรงอยู่ในระดับใด เพราะเหตุใด

คนตอบที่ 1 ภายในหมู่บ้านพบว่ามีสุนัขจรจัดอยู่หลายตัว และมักจะรวมตัวกันอยู่บริเวณเดิมเป็นประจำ โดยเฉพาะจุดที่มีผู้อยู่อาศัยนำอาหารมาให้ ทำให้สุนัขคุ้นเคยกับพื้นที่และไม่ย้ายไปที่อื่น บางครั้งเมื่อมีคนเดินผ่านหรือมีรถเข้าออกบริเวณนั้น สุนัขจะเห่าหรือแสดงท่าทีคุกคาม ทำให้ผู้อยู่อาศัยบางคนรู้สึกไม่ปลอดภัย โดยภาพรวมมองว่าปัญหานี้อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากยังไม่เกิดเหตุการณ์รุนแรงโดยตรง แต่พฤติกรรมของสุนัขที่เห่าและรวมกลุ่มกันในจุดเดิมก็สร้างความกังวลให้กับผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านอยู่พอสมควร

คนตอบที่ 2 เนื่องจากหมู่บ้านเป็นโครงการขนาดค่อนข้างใหญ่และมีพื้นที่กว้าง ทำให้มีสุนัขจรจัดเข้ามาอาศัยอยู่ในพื้นที่ได้ง่าย และบางครั้งก็พบว่าสุนัขเข้ามาอยู่รวมกันหลายตัวในบางบริเวณของหมู่บ้าน สถานการณ์ดังกล่าวจึงกลายเป็นปัญหาที่ต้องเฝ้าระวังและติดตามอย่างต่อเนื่อง โดยภาพรวมประเมินว่าปัญหานี้ค่อนข้างมีความสำคัญต่อการดูแลความเรียบร้อยของหมู่บ้าน เนื่องจากจำนวนสุนัขที่เข้ามาในพื้นที่มีอยู่พอสมควร และอาจส่งผลกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยบางส่วน

คนตอบที่ 3 โดยส่วนตัวไม่ได้พบปัญหาหรือเหตุการณ์ที่กระทบโดยตรงจากสุนัขจรจัด แต่เมื่อพิจารณาในภาพรวมของหมู่บ้านก็พบว่าสุนัขจรจัดมีจำนวนมากอยู่พอสมควร และสามารถพบเห็นได้ในหลายบริเวณของพื้นที่โครงการ อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ยังไม่ได้ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อการดำเนินงานหรือความปลอดภัยโดยตรง จึงประเมินว่าปัญหาดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง แต่ก็ยังควรมีการติดตามและจัดการอย่างเหมาะสมเพื่อไม่ให้จำนวนสุนัขเพิ่มขึ้นในอนาคต

คนตอบที่ 4 เคยพบเหตุการณ์ที่สุนัขจรจัดวิ่งตัดหน้ารถจักรยานยนต์ภายในหมู่บ้านจนทำให้เกิดอุบัติเหตุ และต้องเข้ารับการรักษาคือเป็นระยะเวลาประมาณสองเดือน เหตุการณ์ลักษณะนี้สะท้อนให้เห็นว่าสุนัขจรจัดอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของผู้ใช้ถนนภายในหมู่บ้านได้ค่อนข้างมาก โดยภาพรวมจึงประเมินว่าปัญหาดังกล่าวมีความรุนแรงอยู่ในระดับสูง ถึงแม้จะยังไม่เกิดเหตุการณ์สุนัขกัดคนโดยตรง แต่การที่สุนัขวิ่งตัดหน้ารถก็สามารถก่อให้เกิดอุบัติเหตุและอันตรายต่อผู้อยู่อาศัยได้อย่างชัดเจน

คำถามที่ 2 ปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านส่งผลกระทบต่อการทำงานของท่านท่านในด้านใดบ้าง ขอให้ท่านยกตัวอย่างประกอบ

คำตอบที่ 1 ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อการทำงานของในการดูแลความเรียบร้อยภายในหมู่บ้าน เนื่องจากเมื่อมีการแจ้งหรือพบว่าสุนัขเข้ามาอยู่ในพื้นที่ เจ้าหน้าที่ต้องลงพื้นที่ไปตรวจสอบสถานการณ์ สังเกตพฤติกรรมของสุนัข และดำเนินการไล่สุนัขออกจากบริเวณดังกล่าว นอกจากนี้ยังต้องพูดคุยหรือขอความร่วมมือกับผู้อยู่อาศัยที่นำอาหารมาให้สุนัข โดยแนะนำให้ไปให้อาหารบริเวณนอกโครงการแทน เพื่อป้องกันไม่ให้สุนัขจรจัดเข้ามารวมตัวอยู่ภายในหมู่บ้าน

คำตอบที่ 2 ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อการทำงานของในการดูแลความปลอดภัยและบรรยากาศภายในหมู่บ้าน เนื่องจากบางครั้งผู้อยู่อาศัยมีความรู้สึกหวาดกลัวเมื่อพบเห็นสุนัขจรจัดอยู่ตามพื้นที่ส่วนกลาง หรือบริเวณถนนภายในหมู่บ้าน โดยเฉพาะในกรณีที่สุนัขมีพฤติกรรมเห่าหรือแสดงท่าทีดุ ทำให้เกิดความกังวลว่าสุนัขอาจเข้ามาทำร้ายหรือกัดได้ สถานการณ์ดังกล่าวจึงทำให้เจ้าหน้าที่ต้องลงพื้นที่ตรวจสอบและดูแลความเรียบร้อยมากขึ้น เพื่อสร้างความมั่นใจและความปลอดภัยให้กับผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน

คำตอบที่ 3 ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อการทำงานของในลักษณะที่มีผู้อยู่อาศัยร้องเรียนเข้ามาเป็นจำนวนพอสมควรเกี่ยวกับความกังวลด้านความปลอดภัยหรือความไม่สะดวกในการใช้พื้นที่ภายในหมู่บ้าน อย่างไรก็ตาม ในการดำเนินการแก้ไขปัญหามักรังยังมีข้อจำกัด เนื่องจากต้องคำนึงถึงกฎหมายหรือระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสัตว์ ทำให้ไม่สามารถดำเนินการจัดการกับสุนัขจรจัดได้อย่างเต็มที่ในทันที ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ต้องใช้วิธีการประสานงานหรือหาทางแก้ไขในรูปแบบที่เหมาะสมภายใต้ข้อกำหนดดังกล่าว

คำตอบที่ 4 ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อการทำงานของในกรณีที่สุนัขเข้าไปภายในบริเวณบ้านของผู้อยู่อาศัย และบางครั้งมีการกัดหรือทำลายสิ่งของของลูกบ้าน ทำให้เกิดความเสียหายและสร้างความไม่สบายใจให้กับผู้อยู่อาศัย เมื่อเกิดเหตุการณ์ลักษณะดังกล่าว เจ้าหน้าที่จำเป็นต้องลงพื้นที่ตรวจสอบและช่วยดำเนินการจัดการกับสถานการณ์ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุซ้ำและลดผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของลูกบ้านภายในหมู่บ้าน

คำถามที่ 3 ท่านมีทัศนคติหรือมุมมองอย่างไรต่อการมีสุนัขจรจัดอยู่ภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ และในมุมมองเชิงการบริหารจัดการ ท่านคิดว่าการทำงานร่วมกันระหว่างคนและสุนัขจรจัดควรเป็นไปในรูปแบบใดจึงจะเหมาะสม ทั้งในด้านสวัสดิภาพสัตว์และความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย

คำตอบที่ 1 มองว่าการมีสุนัขจรจัดอยู่ภายในหมู่บ้านควรมีการบริหารจัดการอย่างเหมาะสม เพื่อไม่ให้จำนวนสุนัขเพิ่มขึ้นจนส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยและความเป็นระเบียบของพื้นที่ แนวทางที่เหมาะสมคือการดำเนินการจับสุนัขจรจัดไปทำหมัน เพื่อลดการขยายพันธุ์และควบคุมจำนวนสุนัขในระยะยาว ขณะเดียวกันก็ควรคำนึงถึงสวัสดิภาพของสัตว์ และดำเนินการจัดการในลักษณะที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุนัขหรือผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน

คำตอบที่ 2 มองว่าการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านควรอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย ทั้งทางนิติบุคคลของโครงการ หน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง รวมถึงความร่วมมือจากผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านเอง แนวทางที่เหมาะสมอาจเป็นการดำเนินการทำหมันเพื่อลดการขยายพันธุ์ของสุนัขจรจัด ควบคู่กับการกำหนดระเบียบหรือแนวปฏิบัติสำหรับผู้อยู่อาศัย เช่น การไม่ให้อาหารสุนัขจรจัดในพื้นที่ส่วนกลางหรือไม่ให้อาหารแบบไม่เป็นจุดที่ชัดเจน เพื่อป้องกันไม่ให้สุนัขเข้ามารวมตัวอยู่ภายในหมู่บ้านมากเกินไป และสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเหมาะสมทั้งในด้านสวัสดิภาพสัตว์และความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย

คำตอบที่ 3 มองว่าการอยู่ร่วมกันระหว่างคนและสุนัขจรจัดสามารถเกิดขึ้นได้ หากมีการบริหารจัดการที่เหมาะสม เช่น การจำกัดจำนวนสุนัขโดยการทำหมัน และการฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรค รวมทั้งกำหนดพื้นที่หรือควบคุมไม่ให้สุนัขกระจายตัวไปทั่วทั้งหมู่บ้าน หากสามารถดูแลและควบคุมให้อยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมได้ ก็จะช่วยลดความวุ่นวายและทำให้ผู้อยู่อาศัยกับสุนัขจรจัดสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสมดุล ทั้งในด้านสวัสดิภาพสัตว์และความปลอดภัยของคนในหมู่บ้าน

คำตอบที่ 4 มองว่าสุนัขจรจัดเป็นสัตว์ที่ไม่ได้มีเจตนาที่จะสร้างปัญหา ดังนั้น การจัดการควรคำนึงถึงสวัสดิภาพของสัตว์ควบคู่กับความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย แนวทางหนึ่งที่เหมาะสมคือการจัดสรรพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัขจรจัด เช่น การทำพื้นที่ล้อมหรือคอกสำหรับให้สุนัขอยู่รวมกันอย่างเป็นสัดส่วน เพื่อไม่ให้สุนัขเดินเฟ้นพ่วนทั่วทั้งหมู่บ้าน นอกจากนี้ยังสามารถกำหนดจุดให้อาหารที่ชัดเจนสำหรับผู้ที่ต้องการช่วยเหลือหรือให้อาหารสุนัข รวมถึงเปิดโอกาสให้ผู้รักสุนัขสามารถร่วมบริจาคอาหารหรือสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการดูแลสุนัขจรจัดได้ เพื่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันได้อย่างเหมาะสมทั้งในด้านสวัสดิภาพสัตว์และความเป็นระเบียบของหมู่บ้าน

คำถามที่ 4 ปัจจุบันมีวิธีการหรือมาตรการใดบ้างในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน และจากมุมมองของท่านเห็นว่ามาตรการเหล่านี้มีความเหมาะสม เพียงพอ หรือมีข้อจำกัดในประเด็นใดบ้าง

คำตอบที่ 1 ปัจจุบันมีการประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เข้ามาช่วยดำเนินการจับหรือจัดการกับสุนัขจรจัดภายในพื้นที่หมู่บ้าน เพื่อช่วยควบคุมจำนวนสุนัข และลดปัญหาที่อาจส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัย อย่างไรก็ตาม มาตรการดังกล่าวอาจยังมีข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาในการดำเนินการ หรือการเข้ามาดูแลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งไม่สามารถดำเนินการได้ทันทีทุกครั้ง จึงทำให้การจัดการปัญหาสุนัขจรจัดยังต้องอาศัยการติดตามและการประสานงานอย่างต่อเนื่อง

คำตอบที่ 2 ปัจจุบันโครงการมีการกำหนดแนวปฏิบัติหรือระเบียบเกี่ยวกับการให้อาหารสุนัขจรจัดภายในพื้นที่ เพื่อควบคุมไม่ให้สุนัขเข้ามารวมตัวกันในบริเวณต่าง ๆ ของหมู่บ้าน นอกจากนี้ยังมีการดำเนินการจับสุนัขจรจัดไปทำหมันเพื่อลดการขยายพันธุ์ และมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อควบคุมจำนวนสุนัขในระยะยาว โดยในมุมมองโดยรวมถือว่ามาตรการดังกล่าวมีความเหมาะสมในระดับหนึ่ง แต่อาจยังต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้อยู่อาศัยและการดำเนินการอย่างต่อเนื่องจึงจะสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำตอบที่ 3 ปัจจุบันมีการดำเนินมาตรการในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดโดยการประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่น เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อดำเนินการจับสุนัขจรจัดไปทำหมัน เพื่อลดการขยายพันธุ์และควบคุมจำนวนสุนัขภายในพื้นที่หมู่บ้าน มาตรการดังกล่าวถือว่าเป็นแนวทางที่ช่วยลดจำนวนสุนัขจรจัดได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ยังอาจมีข้อจำกัดในเรื่องของการดำเนินการที่ต้องอาศัยการประสานงานกับหน่วยงานภายนอก รวมถึงระยะเวลาในการดำเนินการที่อาจไม่สามารถทำได้อย่างต่อเนื่องหรือทั่วถึงในทุกพื้นที่ของหมู่บ้าน

คำตอบที่ 4 ปัจจุบันมีการดำเนินมาตรการจับสุนัขจรจัดไปทำหมัน เพื่อควบคุมจำนวนสุนัขและลดการขยายพันธุ์ภายในหมู่บ้าน อย่างไรก็ตาม ในมุมมองโดยรวมยังเห็นว่ามาตรการดังกล่าวอาจยังไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหาได้ทั้งหมด เนื่องจากยังคงพบสุนัขจรจัดอยู่ในพื้นที่เป็นระยะ จึงเห็นว่าควรมีการจัดการเพิ่มเติม เช่น การกำหนดพื้นที่หรือจัดสรรบริเวณเฉพาะสำหรับให้สุนัขจรจัดอยู่รวมกันอย่างเป็นสัดส่วน เพื่อให้สามารถดูแลและควบคุมได้ง่ายขึ้น และลดผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน

คำถามที่ 5 ท่านเห็นว่ากระบวนการรับเรื่อง การประสานงาน และการดำเนินการแก้ไขปัญหาในปัจจุบันมีความรวดเร็วและตอบสนองต่อความต้องการของผู้อยู่อาศัยมากน้อยเพียงใด และมีปัจจัยใดที่เป็นอุปสรรค

คำตอบที่ 1 เมื่อมีผู้อยู่อาศัยแจ้งหรือร้องเรียนเกี่ยวกับสุนัขจรจัด เจ้าหน้าที่จะพยายามลงพื้นที่ตรวจสอบและดำเนินการแก้ไขสถานการณ์อย่างรวดเร็วในเบื้องต้น เช่น การเข้าไปดูพื้นที่หรือ

ไล่สุนัขออกจากบริเวณที่มีปัญหา อย่างไรก็ตาม การดำเนินการส่วนใหญ่ยังเป็นการแก้ไขเฉพาะหน้า เนื่องจากหลังจากผ่านไประยะหนึ่งก็มักพบว่าสุนัขจรจัดกลับเข้ามาในพื้นที่เดิมอีกครั้ง ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคจึงอยู่ที่การควบคุมสุนัขในระยะยาว ซึ่งยังต้องอาศัยมาตรการเพิ่มเติมและความร่วมมือจากหลายฝ่าย

คำตอบที่ 2 โดยภาพรวมมองว่ากระบวนการรับเรื่องและการดำเนินการแก้ไขปัญหามีความรวดเร็วในระดับหนึ่ง เมื่อพบปัญหาหรือมีการแจ้งร้องเรียน เจ้าหน้าที่จะลงพื้นที่ไปพูดคุยกับผู้อยู่อาศัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อชี้แจงแนวทางการจัดการกับสุนัขจรจัดและอธิบายขั้นตอนการดำเนินการต่าง ๆ ให้เข้าใจร่วมกัน การสื่อสารและการทำความเข้าใจกับลูกบ้านจึงเป็นส่วนสำคัญในการลดความกังวลและช่วยให้การแก้ไขปัญหามีความคืบหน้าไปได้อย่างเหมาะสมมากขึ้น

คำตอบที่ 3 ปัจจุบันเมื่อมีการแจ้งปัญหาเกี่ยวกับสุนัขจรจัด ทีมเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจะเป็นผู้รับเรื่องและลงพื้นที่ไปตรวจสอบสถานการณ์ในเบื้องต้น อย่างไรก็ตาม การดำเนินการส่วนใหญ่ยังเป็นเพียงการเข้าไปดูหรือประเมินสถานการณ์เท่านั้น และยังไม่ได้มีมาตรการที่ชัดเจนหรือเป็นระบบในการจัดการปัญหาอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคจึงอยู่ที่การขาดแนวทางหรือมาตรการที่ชัดเจนในการแก้ไขปัญหาลักษณะยาว ทำให้การดำเนินการยังไม่สามารถตอบสนองต่อปัญหาได้อย่างเต็มที่

คำตอบที่ 4 โดยภาพรวมมองว่ากระบวนการรับเรื่องและการดำเนินการแก้ไขปัญหาค่อนข้างมีความเหมาะสม เมื่อมีการร้องเรียนจากผู้อยู่อาศัยเข้ามา ก็จะมีการนำข้อมูลดังกล่าวมาพิจารณาและพยายามปรับปรุงหรือแก้ไขปัญหามาตามสถานการณ์ อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีการดำเนินการอาจยังมีความล่าช้า เนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่องของงบประมาณและกำลังคน นอกจากนี้ มาตรการบางอย่าง เช่น การจับสุนัขไปทำหมันหรือการฉีดวัคซีน ก็จำเป็นต้องใช้งบประมาณในการดำเนินการ จึงอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้การแก้ไขปัญหามีความล่าช้าในการดำเนินการได้อย่างรวดเร็วหรือครอบคลุมเท่าที่ควร

คำถามที่ 6 ท่านมีความต้องการหรือข้อเสนอแนะอย่างไรต่อการพัฒนาแนวทางและมาตรการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในอนาคต ทั้งในด้านการป้องกันปัญหา การดูแลสวัสดิภาพสัตว์ การรักษาความปลอดภัย และการสร้างความร่วมมือกับผู้อยู่อาศัย

คำตอบที่ 1 มองว่าแนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยลดปัญหาสุนัขจรจัดได้ คือการสร้างความปลอดภัยกับผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน โดยเฉพาะบ้านหรือบุคคลที่นำอาหารมาให้อาหารสุนัข ควรมีการเรียกมาพูดคุยและขอความร่วมมือไม่ให้อาหารสุนัขภายในพื้นที่หมู่บ้าน เนื่องจากการให้อาหารเป็นประจำจะทำให้สุนัขเข้ามารวมตัวและอาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าว หากสามารถลดหรือควบคุมการ

ให้อาหารภายในโครงการได้ ก็อาจทำให้สุนัขจรจัดค่อย ๆ ย้ายออกไปหากินในพื้นที่อื่น และช่วยลดปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านได้ในระยะยาว

คำตอบที่ 2 เห็นว่าควรมีการกำหนดกฎระเบียบหรือข้อปฏิบัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับการจัดการสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน เช่น การห้ามให้อาหารสุนัขจรจัดในพื้นที่ส่วนกลาง และการไม่ปล่อยหรือทิ้งสุนัขไว้ภายในบริเวณโครงการ นอกจากนี้ควรมีการประชาสัมพันธ์หรือสื่อสารข้อมูลไปยังผู้อยู่อาศัยอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทุกคนรับทราบแนวทางปฏิบัติร่วมกัน หากมีการกำหนดระเบียบและสร้างความเข้าใจที่ตรงกัน ก็จะช่วยลดปัญหาสุนัขจรจัดและทำให้การบริหารจัดการภายในหมู่บ้านเป็นระบบมากขึ้น

คำตอบที่ 3 มองว่าควรมีการกำหนดแนวทางหรือมาตรการที่ชัดเจนเกี่ยวกับการให้อาหารสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน โดยเฉพาะการไม่ให้อาหารในลักษณะที่ไม่เป็นจุดหรือไม่เป็นระเบียบ เนื่องจากการให้อาหารตามจุดต่าง ๆ ภายในโครงการอาจทำให้สุนัขจรจัดเข้ามารวมตัวและอาศัยอยู่ในพื้นที่มากขึ้น หากมีการกำหนดกฎระเบียบหรือสร้างความเข้าใจกับผู้อยู่อาศัยเกี่ยวกับการให้อาหารอย่างเหมาะสม ก็จะช่วยลดจำนวนสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน และทำให้การบริหารจัดการเป็นระบบมากขึ้น

คำตอบที่ 4 มีความเห็นว่าควรมีการจัดสรรพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน เช่น บริเวณสวนหย่อมหรือพื้นที่ที่สามารถจัดทำเป็นที่อยู่อาศัยสำหรับสุนัขได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้สุนัขจรจัดอยู่รวมกันเป็นสัดส่วน ไม่กระจายตัวไปทั่วทั้งโครงการ นอกจากนี้ควรกำหนดจุดให้อาหารที่ชัดเจนสำหรับผู้อยู่อาศัยที่ต้องการช่วยเหลือหรือให้อาหารสุนัขจรจัด เพื่อให้สามารถควบคุมจำนวนและดูแลสุนัขได้ง่ายขึ้น หากพบว่าสุนัขมีอาการป่วยหรือบาดเจ็บ ก็จะสามารถพาไปรักษาหรือดูแลโดยสัตวแพทย์ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้การดูแลสวัสดิภาพสัตว์และความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยสามารถดำเนินไปควบคู่กันได้

คำถามที่ 7 หากต้องกำหนดลำดับความสำคัญในการปรับปรุงหรือดำเนินการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน ท่านเห็นว่าควรเริ่มดำเนินการในเรื่องใดก่อนเป็นลำดับแรก และเพราะเหตุ

คำตอบที่ 1 เห็นว่าควรเริ่มจากการสร้างความร่วมมือและความเข้าใจร่วมกันของผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านก่อนเป็นลำดับแรก เนื่องจากปัญหาสุนัขจรจัดส่วนหนึ่งเกิดจากพฤติกรรมของคนในพื้นที่ เช่น การให้อาหารหรือการปล่อยให้นิสัขเข้ามาอยู่ภายในหมู่บ้าน หากผู้อยู่อาศัยมีความเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติตามแนวทางหรือกฎระเบียบของโครงการ ก็จะช่วยให้การจัดการปัญหาสุนัขจรจัดเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นในระยะยาว

คำตอบที่ 2 เห็นว่าควรเริ่มจากการให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องร่วมกันรับผิดชอบและปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนด โดยเฉพาะผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านควรหลีกเลี่ยงการให้อาหารสุนัขจรจัดอย่างเด็ดขาด เพื่อไม่ให้สุนัขเข้ามารวมตัวหรืออาศัยอยู่ในพื้นที่โครงการ ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่ก็ควรมีการตรวจสอบและกวดขันอย่างต่อเนื่องเมื่อพบปัญหา เพื่อให้การจัดการสุนัขจรจัดเป็นไปอย่างมีระบบและลดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นภายในหมู่บ้าน

คำตอบที่ 3 เห็นว่าควรเริ่มจากการดำเนินการฉีดวัคซีนและทำหมันสุนัขจรจัดเป็นลำดับแรก เนื่องจากเป็นวิธีที่ช่วยควบคุมจำนวนสุนัขและลดการขยายพันธุ์ในระยะยาวได้ นอกจากนี้การฉีดวัคซีนยังช่วยป้องกันโรคที่อาจส่งผลกระทบต่อทั้งสุนัขและผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน หากมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องก็จะช่วยให้สามารถควบคุมสถานการณ์และลดปัญหาสุนัขจรจัดภายในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำตอบที่ 4 เห็นว่าควรเริ่มจากการจัดสรรพื้นที่หรือสร้างโรงเรือนสำหรับสุนัขจรจัดในบริเวณที่เหมาะสม เช่น บริเวณสวนหย่อมหรือพื้นที่สาธารณะที่อยู่ห่างจากบ้านของผู้อยู่อาศัย เพื่อให้สามารถรวบรวมสุนัขจรจัดให้อยู่ในพื้นที่ที่กำหนดได้อย่างเป็นระเบียบ การจัดพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัขจะช่วยลดการเดินเฟ้นผ่านภายในหมู่บ้าน และลดปัญหาเสียงรบกวนหรือความกังวลของลูกบ้าน ทำให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเหมาะสมมากขึ้น

คำถามที่ 8 ท่านคิดว่าหมู่บ้านควรมีมาตรการหรือแนวทางการจัดการใด จึงจะเหมาะสมที่สุดในการจัดปัญหาสุนัขจรจัด

คำตอบที่ 1 เห็นว่ามาตรการที่เหมาะสมในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัด คือการดำเนินการจับสุนัขไปทำหมันอย่างต่อเนื่อง เพื่อลดการขยายพันธุ์และควบคุมจำนวนสุนัขในระยะยาว โดยควรประสานความร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่น เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล ให้เข้ามาช่วยดำเนินการจับและนำสุนัขไปดูแลในพื้นที่ที่เหมาะสม เพื่อไม่ให้สุนัขจรจัดเข้ามาอาศัยอยู่ภายในหมู่บ้านมากเกินไป และช่วยลดผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยภายในโครงการ

คำตอบที่ 2 เห็นว่ามาตรการที่เหมาะสมควรเริ่มจากการควบคุมจำนวนสุนัขจรจัดไม่ให้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการดำเนินการจับสุนัขไปทำหมัน เพื่อลดการขยายพันธุ์ในระยะยาว ควบคู่กับการประสานงานกับหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อเข้ามาช่วยสนับสนุนการดำเนินการในด้านการควบคุมจำนวนสุนัขและการจัดการสุนัขจรจัดภายในพื้นที่หมู่บ้านอย่างเป็นระบบ

คำตอบที่ 3 เห็นว่าการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดควรเริ่มจากการระดมความคิดเห็นและความร่วมมือจากหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งนิติบุคคล เจ้าหน้าที่ภายในหมู่บ้าน หน่วยงานท้องถิ่น และ

ผู้อยู่อาศัย เพื่อร่วมกันพิจารณาแนวทางการแก้ไขปัญหาอย่างรอบด้าน จากนั้นควรมีการจัดลำดับความสำคัญของมาตรการต่าง ๆ ว่าควรดำเนินการในเรื่องใดก่อนหรือหลัง เพื่อให้การบริหารจัดการสุนัขจรจัดเป็นไปอย่างเป็นระบบและสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมกับบริบทของหมู่บ้าน

คำตอบที่ 4 เห็นว่าหมู่บ้านอาจใช้แนวทางการประชาสัมพันธ์หรือสื่อสารผ่านช่องทางต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้รักสัตว์หรือผู้ที่มีความพร้อมเข้ามารับสุนัขจรจัดไปเลี้ยงดูต่อที่บ้าน ซึ่งจะช่วยลดจำนวนสุนัขจรจัดภายในพื้นที่หมู่บ้านได้ นอกจากนี้หากมีการดูแลอย่างเหมาะสม ผู้ที่รับไปเลี้ยงอาจนำไปเพาะพันธุ์หรือดูแลต่อในระบบที่เหมาะสมได้ แนวทางลักษณะนี้จะช่วยให้สุนัขจรจัดมีที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมมากขึ้น และช่วยลดปัญหาการกระจายตัวของสุนัขภายในหมู่บ้าน

ถอดความประเด็นคำถามผู้รับบริการ

คำถามที่ 1 ท่านเคยพบเจอปัญหาหรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านอย่างไร

คนที่ 1 เคยพบปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านอยู่บ่อยครั้ง และรู้สึกค่อนข้างกังวลเมื่อพบเห็นสุนัขอยู่ตามถนนหรือพื้นที่ส่วนกลาง โดยเฉพาะเวลาที่ต้องออกมาเดินออกกำลังกายภายในหมู่บ้าน บางครั้งไม่ทราบว่าสุนัขได้รับการฉีดวัคซีนหรือไม่ จึงทำให้รู้สึกไม่มั่นใจในความปลอดภัย ปัจจุบันสังเกตว่าจำนวนสุนัขจรจัดมีเพิ่มขึ้นจากเดิมค่อนข้างมาก จากที่เคยมีเพียงไม่กี่ตัว ปัจจุบันพบได้มากกว่า 10 ตัว ทำให้รู้สึกไม่กล้าออกมาเดินภายในหมู่บ้านเหมือนในอดีต

คนที่ 2 เคยพบปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านอยู่หลายครั้ง โดยในช่วงแรกสุนัขมักจะเดินหรือวิ่งอยู่ภายในพื้นที่หมู่บ้านเป็นระยะ แต่ต่อมาพบว่าสุนัขมีจำนวนเพิ่มขึ้นและเริ่มรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ทำให้บรรยากาศภายในหมู่บ้านดูไม่น่าไว้วางใจเหมือนเดิม โดยเฉพาะเมื่อจำเป็นต้องเดินผ่านบริเวณที่มีสุนัขอยู่หลายตัว บางครั้งก็รู้สึกไม่กล้าเดินผ่านเพียงลำพัง นอกจากนี้ยังเคยได้ยินว่ามีผู้อยู่อาศัยบางคนเคยถูกสุนัขกัด ทำให้ยังเพิ่มความกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยภายในหมู่บ้าน

คนที่ 3 เคยพบปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านหลายครั้ง โดยสุนัขมักจะวิ่งตัดหน้ารถหรือวิ่งไล่ตามรถที่ผ่านไปมา ทำให้ผู้ใช้รถใช้ถนนต้องระมัดระวังมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าสุนัขบางตัวชอบนอนอยู่กลางถนนภายในหมู่บ้าน ทำให้การสัญจรค่อนข้างลำบาก และอาจเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุได้ สถานการณ์ลักษณะนี้จึงสร้างความกังวลให้กับผู้อยู่อาศัยที่ต้องใช้รถหรือเดินทางผ่านบริเวณดังกล่าวเป็นประจำ

คนที่ 4 พบปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านค่อนข้างบ่อย และถือว่าเป็นปัญหาที่พบเจออยู่เป็นประจำในชีวิตประจำวัน โดยมักจะเห็นสุนัขเดินหรืออยู่ตามถนนและพื้นที่ส่วนกลางภายในหมู่บ้าน บางครั้งสุนัขจะรวมตัวกันอยู่หลายตัว ทำให้ผู้อยู่อาศัยบางส่วนรู้สึกไม่มั่นใจในความปลอดภัย โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ต้องเดินผ่านบริเวณดังกล่าวเพียงลำพัง จึงทำให้ปัญหาสุนัขจรจัดกลายเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญในการจัดการภายในหมู่บ้าน

คนที่ 5 โดยทั่วไปแล้วในโซนที่ผู้อยู่อาศัยไม่ได้พบปัญหาสุนัขจรจัดมากนัก เนื่องจากหมู่บ้านมีพื้นที่ค่อนข้างกว้างและแบ่งออกเป็นหลายโซน ทำให้บางพื้นที่อาจไม่ค่อยพบสุนัขจรจัด อย่างไรก็ตาม ในบางช่วงก็พบว่าสุนัขจรจัดเข้ามาในพื้นที่เป็นกลุ่มใหญ่โดยไม่ทราบแหล่งที่มา บางครั้งมีจำนวนมากถึงประมาณสิบตัว ทำให้ผู้อยู่อาศัยรู้สึกกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยและความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในหมู่บ้าน

คนที่ 6 โดยส่วนตัวไม่ได้พบปัญหาโดยตรงจากสุนัขจรจัด แต่เคยพบว่ามีผู้อยู่อาศัยบางคนก็นำอาหารมาให้สุนัขจรจัดบริเวณหน้าบ้าน ทำให้สุนัขเข้ามารวมตัวอยู่ในพื้นที่ดังกล่าว ในชีวิตประจำวันมีการออกมาเดินออกกำลังกายภายในหมู่บ้านทั้งช่วงเช้าและช่วงเย็น และยังไม่เคยเกิดเหตุการณ์ที่สุนัขเข้ามาทำร้าย อย่างไรก็ตาม มองว่าสุนัขบางครั้งอาจเห่าหรือแสดงพฤติกรรมระแวงเมื่อเห็นคนถือสิ่งของ หรือในกรณีที่สุนัขเคยถูกทำร้ายมาก่อน จึงอาจแสดงพฤติกรรมป้องกันตัว ซึ่งทำให้บางคนรู้สึกกังวลได้

คำถามที่ 2 ปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านส่งผลกระทบต่อท่านหรือสมาชิกในครอบครัวของท่านในด้านใดบ้าง ขอให้ท่านยกตัวอย่างประกอบ

คนที่ 1 ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบในด้านความกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยของสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะเด็กหรือคนในบ้าน เนื่องจากไม่ทราบว่าสุนัขได้รับการฉีดวัคซีนหรือดูแลสุขภาพหรือไม่ จึงมีความกังวลว่าสุนัขอาจเข้ามากัดหรือทำร้ายได้ นอกจากนี้ยังเคยทราบว่ามีคนรู้จักเคยถูกสุนัขกัดและต้องเข้ารับการฉีดวัคซีนป้องกันโรค จึงทำให้ยังรู้สึกไม่มั่นใจและระมัดระวังมากขึ้นเมื่อพบสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน

คนที่ 2 ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยของสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะคนในบ้านที่รู้สึกกลัวเมื่อพบเห็นสุนัขจรจัดอยู่ตามพื้นที่ภายในหมู่บ้าน เช่น บริเวณถนนหรือพื้นที่ส่วนกลาง ทำให้บางคนไม่กล้าออกมาใช้พื้นที่ของโครงการเหมือนเดิม โดยเฉพาะการออกมาวิ่งหรือออกกำลังกายภายในหมู่บ้าน เนื่องจากกังวลว่าสุนัขอาจเข้ามาเห่าหรือทำร้ายได้

คนที่ 3 ปัญหาสุนัขจรจัดส่งผลกระทบในด้านความปลอดภัยในการใช้พื้นที่ภายในหมู่บ้าน โดยเฉพาะเวลาที่ต้องเดินผ่านบริเวณที่มีสุนัขอยู่ บางครั้งสุนัขจะวิ่งเข้ามาไล่หรือแสดงท่าทีเหมือนจะกัด ทำให้รู้สึกตกใจและต้องรีบหลบหรือเปลี่ยนเส้นทางเดิน สถานการณ์ลักษณะนี้อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุ เช่น การสะดุดหรือล้มได้ จึงทำให้ต้องระมัดระวังมากขึ้นเมื่อเดินผ่านบริเวณที่มีสุนัขจรจัดอยู่

คนที่ 4 โดยส่วนตัวไม่ได้รับผลกระทบจากปัญหาสุนัขจรจัดมากนัก เนื่องจากพักอาศัยอยู่บนอาคารหรือพื้นที่ที่ค่อนข้างห่างจากบริเวณที่สุนัขจรจัดมักปรากฏตัว จึงไม่ค่อยต้องเผชิญกับสถานการณ์ดังกล่าวโดยตรง อย่างไรก็ตาม ก็ยังรับทราบจากผู้อยู่อาศัยบางส่วนว่ามีความกังวลเกี่ยวกับสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน โดยเฉพาะผู้ที่ต้องใช้พื้นที่ส่วนกลางหรือเดินผ่านบริเวณที่สุนัขมักอยู่ร่วมกัน

คนที่ 5 ปัญหาที่พบคือมีสุนัขจรจัดเดินเล่นพาดผ่านอยู่ภายในหมู่บ้านค่อนข้างบ่อย ทำให้รู้สึกกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยของเด็กหรือสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะในกรณีที่เด็กอาจเดิน

ผ่านบริเวณที่มีสุนัขอยู่ อย่างไรก็ตาม ในครอบครัวมีบางคนที่ยังออกมาเดินออกกำลังกายตามปกติ และมองว่าหากไม่ได้เข้าไปทำร้ายหรือรบกวนสุนัขก็มักจะไม่วุ่นวายแต่โดยส่วนตัวก็ยังคงรู้สึกกลัวและพยายามหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปใกล้สุนัขจรจัดเมื่อพบเห็นภายในหมู่บ้าน

คำตอบที่ 6 โดยส่วนตัวไม่ได้รับผลกระทบจากสุนัขจรจัดโดยตรง เนื่องจากมีการระมัดระวังตนเองเวลาเดินผ่านบริเวณที่มีสุนัขอยู่ เช่น การไม่เข้าไปใกล้หรือไม่จ้องมองสุนัขโดยตรง เพราะมองว่าเป็นพฤติกรรมตามธรรมชาติของสัตว์ หากไม่ได้เข้าไปทำร้ายหรือรบกวนสุนัขก็มักจะไม่วุ่นวาย อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีความระมัดระวังอยู่เสมอเมื่อเดินผ่านบริเวณที่มีสุนัขจรจัด เพื่อป้องกันเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้

คำถามที่ 3 ท่านมีทัศนคติหรือความรู้สึกอย่างไรต่อการมีสุนัขจรจัดอยู่ภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ และในมุมมองของท่านคิดว่าควรมีการอยู่ร่วมกันระหว่างคนและสุนัขจรจัดในรูปแบบใดจึงจะเหมาะสม

คำตอบที่ 1 มีความเห็นว่าสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านไม่ควรมีอยู่ในพื้นที่มากนัก และควรมีการจัดการให้หมดไปจากบริเวณหมู่บ้าน เนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของพื้นที่ นอกจากนี้ยังมองว่าพฤติกรรมของคนในหมู่บ้านที่นำอาหารมาให้สุนัขเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สุนัขยังคงอยู่ในพื้นที่ หากยังมีการให้อาหารอย่างต่อเนื่อง สุนัขก็จะไม่ย้ายไปที่อื่น ดังนั้นจึงควรมีการกำหนดแนวทางหรือข้อห้ามเกี่ยวกับการให้อาหารสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านอย่างจริงจัง

คำตอบที่ 2 มีความเห็นว่าสุนัขจรจัดไม่ควรมีอยู่ภายในหมู่บ้าน เนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยเป็นหลัก โดยเฉพาะในกรณีที่สุนัขเดินเล่นพ่นหรือรวมตัวกันหลายตัว อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงก็ยังมีผู้อยู่อาศัยบางส่วนที่รักสุนัขและนำอาหารมาให้ ทำให้สุนัขยังคงอยู่ภายในพื้นที่หมู่บ้านต่อไป จึงมองว่าพฤติกรรมดังกล่าวอาจกลายเป็นปัจจัยที่ทำให้ปัญหาสุนัขจรจัดยังคงเกิดขึ้น และควรมีแนวทางจัดการที่ชัดเจนเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างความเมตตาต่อสัตว์และความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัย

คำตอบที่ 3 มีความเห็นว่าหากเป็นไปได้อยากให้จำนวนสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านลดลง หรือไม่มีเลยจะยิ่งดี เนื่องจากการที่มีสุนัขเดินเล่นพ่นตามถนนภายในหมู่บ้านอาจส่งผลกระทบต่อความเป็นระเบียบและภาพลักษณ์ของโครงการ หากจำเป็นต้องอยู่ร่วมกันก็ควรมีการดูแลหรือเลี้ยงดูอย่างเป็นที่เป็นทาง และอาจประสานกับหน่วยงานท้องถิ่น เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล ให้เข้ามาช่วยจัดการนำสุนัขจรจัดไปยังพื้นที่ที่เหมาะสม นอกจากนี้ผู้ที่ต้องการเลี้ยงหรือให้อาหารสุนัขก็ควรดูแลในพื้นที่ของตนเอง เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยคนอื่นในหมู่บ้าน

คำตอบที่ 4 โดยภาพรวมมองว่าบริเวณที่อยู่อาศัยไม่ได้มีจำนวนสุนัขจรจัดมากเกินไป แต่จะพบว่าสุนัขมักจะอยู่รวมกันเป็นจุด ๆ ภายในหมู่บ้าน โดยเฉพาะบริเวณที่มีผู้อยู่อาศัยนำอาหารมาให้ ทำให้สุนัขเข้ามารวมตัวกันในพื้นที่ดังกล่าว เมื่อขับรถผ่านก็จะเห็นสุนัขหลายตัวอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จึงมองว่าสาเหตุสำคัญของปัญหานี้มาจากการให้อาหารสุนัขภายในหมู่บ้าน ดังนั้นหากต้องการแก้ไขปัญหาอย่างเหมาะสม ควรเริ่มจากการควบคุมหรือกำหนดแนวทางเกี่ยวกับการให้อาหารสุนัขจรจัดภายในพื้นที่โครงการ

คำตอบที่ 5 มีความเห็นว่าสามารถอยู่รวมกันกับสุนัขจรจัดได้ หากมีการจัดการพื้นที่ให้เหมาะสม เช่น การกำหนดพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัขจรจัดให้อยู่รวมกันเป็นสัดส่วน ไม่กระจายตัวไปทั่วทั้งหมู่บ้าน โดยเฉพาะในกรณีที่มีผู้อยู่อาศัยบางส่วนที่ต้องการให้อาหารหรือช่วยเหลือสุนัขจรจัด ก็ควรกำหนดจุดหรือโซนที่ชัดเจนสำหรับการดูแลสุนัข เพื่อให้สามารถควบคุมจำนวนและพฤติกรรมของสุนัขได้ง่ายขึ้น ในมุมมองส่วนตัวมองว่าสามารถอยู่ร่วมกับสุนัขจรจัดได้ หากมีการจัดการที่เหมาะสมและเป็นระเบียบ

คำตอบที่ 6 มองว่าปัญหาสุนัขจรจัดไม่ได้เกิดจากตัวสุนัขโดยตรง แต่ส่วนหนึ่งเกิดจากพฤติกรรมของคนที่นำอาหารมาให้สุนัขในพื้นที่หมู่บ้าน เพราะสัตว์มักจะอยู่ในบริเวณที่มีอาหาร หากไม่มีการให้อาหาร สุนัขก็อาจไม่เข้ามาอาศัยอยู่ในพื้นที่ อย่างไรก็ตาม พบว่ามีผู้อยู่อาศัยบางคนก็นำอาหารมาให้สุนัขบริเวณหน้าบ้านหรือพื้นที่ส่วนกลางของผู้อื่น ทำให้สุนัขเข้ามารวมตัวกันในบริเวณดังกล่าว จึงมองว่าการแก้ไขปัญหาควรเริ่มจากการสร้างความเข้าใจและความรับผิดชอบร่วมกันของคนในหมู่บ้าน โดยเฉพาะในเรื่องการให้อาหารสุนัขจรจัด เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยส่วนรวม

คำถามที่ 4 นิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ภายในหมู่บ้านมีวิธีการหรือมาตรการในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดอย่างไรบ้าง และในมุมมองของท่านเห็นว่าการดำเนินการดังกล่าวมีความเหมาะสมและเพียงพอในการแก้ไขปัญหาหรือไม่ เพราะเหตุใด

คำตอบที่ 1 เคยมีการแจ้งปัญหาเกี่ยวกับสุนัขจรจัดไปยังนิติบุคคลของหมู่บ้าน โดยได้รับคำชี้แจงว่าสุนัขจรจัดไม่สามารถกำจัดได้โดยตรง และในบางครั้งเมื่อพยายามเข้าไปจับสุนัข สุนัขก็มักจะวิ่งหนีทำให้การดำเนินการค่อนข้างยาก อย่างไรก็ตาม ในมุมมองส่วนตัวยังเห็นว่าควรมีมาตรการหรือแนวทางที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากกว่านี้ เพื่อให้สามารถจัดการปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านได้อย่างเหมาะสมและลดผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัย

คำตอบที่ 2 เมื่อมีการแจ้งปัญหาเกี่ยวกับสุนัขจรจัด เจ้าหน้าที่ของหมู่บ้านก็มักจะเข้ามาดำเนินการตรวจสอบหรือแก้ไขในระดับหนึ่ง แต่ในมุมมองของผู้ให้ข้อมูลยังเห็นว่าการดำเนินการ

ดังกล่าวเป็นเพียงการแก้ไขปัญหาลเฉพาะหน้าเท่านั้น และยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาลในระยะยาวได้อย่างแท้จริง เนื่องจากศูนย์จรจัดยังคงกลับมาอยู่ภายในพื้นที่หมู่บ้านอยู่เรื่อย ๆ

คนตอบที่ 3 ปัจจุบันมีการร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาลศูนย์จรจัดไปยังนิติบุคคลของหมู่บ้านอยู่เป็นระยะ อย่างไรก็ตาม ในมุมมองของผู้ให้ข้อมูลยังเห็นว่าการดำเนินการแก้ไขปัญหาลค่อนข้างล่าช้า และยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ปัญหาลยังคงเกิดขึ้นอยู่เช่นเดิม หากประเมินระดับความพึงพอใจในการจัดการของนิติบุคคลเต็ม 10 คะแนน ผู้ให้ข้อมูลให้คะแนนเพียงประมาณ 4 คะแนน เนื่องจากเห็นว่ามาตรการที่ดำเนินการอยู่ยังไม่เหมาะสมและไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหาลอย่างยั่งยืน

คนตอบที่ 4 ยังไม่เห็นว่ามีความมาตรการหรือแนวทางการจัดการปัญหาลศูนย์จรจัดที่ชัดเจนจากนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ภายในหมู่บ้าน อีกทั้งยังไม่รับรู้ถึงการดำเนินการใด ๆ ที่เป็นรูปธรรมในการแก้ไขปัญหาล จึงมองว่ามาตรการที่มีอยู่ในขณะนี้ยังไม่เพียงพอ และควรมีการกำหนดแนวทางหรือมาตรการที่ชัดเจนมากขึ้นเพื่อให้ผู้อยู่อาศัยสามารถรับรู้และเข้าใจถึงการจัดการปัญหาลดังกล่าว

คนตอบที่ 5 เมื่อมีการร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาลศูนย์จรจัด เจ้าหน้าที่ของหมู่บ้านมักจะเข้ามาตรวจสอบหรือดำเนินการค่อนข้างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม ในมุมมองของผู้ให้ข้อมูลยังเห็นว่าการดำเนินการดังกล่าวเป็นเพียงการเข้ามาดูหรือแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าเท่านั้น และยังไม่มีความมาตรการที่ชัดเจนหรือเป็นระบบในการจัดการปัญหาลศูนย์จรจัดอย่างยั่งยืน จึงมองว่าการดำเนินการในปัจจุบันยังไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหาลในระยะยาว

คนตอบที่ 6 ภายในโครงการมีการดำเนินการเกี่ยวกับการทำหมันศูนย์จรจัดเพื่อควบคุมจำนวนประชากรสุนัขภายในหมู่บ้าน อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าการทำหมันอาจต้องใช้งบประมาณและทรัพยากรค่อนข้างมาก และอาจไม่ใช่แนวทางเดียวที่สามารถแก้ไขปัญหาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ให้ข้อมูลจึงเห็นว่าการควบคุมการให้อาหารศูนย์จรจัดภายในหมู่บ้านอาจเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ช่วยลดจำนวนศูนย์จรจัดและป้องกันไม่ให้สุนัขเข้ามาอาศัยอยู่ในพื้นที่ได้มากขึ้น

คำถามที่ 5 ท่านเคยมีประสบการณ์ในการแจ้งปัญหาหรือร้องเรียนเรื่องศูนย์จรจัดกับนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ภายในหมู่บ้านหรือไม่ (หากเคย) ท่านมีความพึงพอใจต่อขั้นตอน วิธีการดำเนินการ และระยะเวลาในการจัดการปัญหาลดังกล่าวมากน้อยเพียงใด เพราะเหตุใด

คนตอบที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลเคยมีประสบการณ์ในการแจ้งปัญหาเกี่ยวกับศูนย์จรจัดไปยังนิติบุคคลของหมู่บ้าน อย่างไรก็ตาม ในมุมมองของผู้ให้ข้อมูลยังไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือการแก้ไขปัญหาลที่ชัดเจน ทำให้ปัญหาลยังคงเกิดขึ้นเช่นเดิม หากให้ประเมินระดับความพึงพอใจต่อขั้นตอนและการดำเนินการในการจัดการปัญหาล โดยให้คะแนนเต็ม 10 ผู้ให้ข้อมูลให้คะแนนเพียง 0 คะแนน

เนื่องจากมองว่าการดำเนินการหลังจากการแจ้งปัญหายังไม่สามารถแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คนที่ 2 ผู้ให้ข้อมูลระบุว่าเคยแจ้งปัญหาเกี่ยวกับสุนัขจรจัดไปยังนิติบุคคลและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของหมู่บ้าน โดยปัญหาที่พบส่วนใหญ่คือในช่วงเวลากลางคืนมักมีสุนัขจรจัดหลายกลุ่มเข้ามาเห่าหรือทะเลาะกัน ส่งเสียงรบกวน อย่างไรก็ตาม หลังจากการแจ้งปัญหา เจ้าหน้าที่สามารถดำเนินการได้เพียงการไล่สุนัขออกจากพื้นที่หรือใช้วิธีปาดินเพื่อให้สุนัขแยกย้ายกันไป ซึ่งเป็นเพียงการแก้ไขปัญหาละเลาะกันในแต่ละครั้ง และยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างยั่งยืน

คนที่ 3 ผู้ให้ข้อมูลระบุว่าตนเองเคยมีการร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาสุนัขจรจัดไปยังนิติบุคคลของหมู่บ้าน และยังทราบว่าผู้อาศัยรายอื่นในบริเวณใกล้เคียงก็เคยมีการร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวเช่นเดียวกัน สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านเป็นประเด็นที่ผู้อาศัยหลายคนให้ความสำคัญและต้องการให้มีการแก้ไขอย่างเหมาะสม

คนที่ 4 ผู้ให้ข้อมูลระบุว่าตนเองยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการร้องเรียนปัญหาเกี่ยวกับสุนัขจรจัดไปยังนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ของหมู่บ้านโดยตรง อย่างไรก็ตาม จากการรับทราบข้อมูลพบว่าผู้อาศัยรายอื่นภายในหมู่บ้านที่เคยมีการร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวอยู่บ้าง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาสุนัขจรจัดยังคงเป็นประเด็นที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่หมู่บ้านและมีผู้อาศัยบางส่วนได้รับผลกระทบ

คนที่ 5 ผู้ให้ข้อมูลระบุว่าเคยมีการแจ้งร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาสุนัขจรจัดไปยังนิติบุคคลของหมู่บ้าน และเมื่อมีการแจ้งเรื่อง เจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลก็มักจะเข้ามาดำเนินการตรวจสอบหรือดูแลแก้ไขปัญหามาให้ทุกครั้ง ส่งผลให้สถานการณ์สุนัขจรจัดในบริเวณดังกล่าวลดลงหรือหายไปในช่วงเวลาหนึ่ง จึงถือว่าการดำเนินการของเจ้าหน้าที่สามารถตอบสนองต่อการร้องเรียนได้ในระดับหนึ่ง

คนที่ 6 ผู้ให้ข้อมูลระบุว่าตนเองยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการแจ้งร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาสุนัขจรจัดไปยังนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ภายในหมู่บ้านโดยตรง จึงไม่สามารถประเมินความพึงพอใจต่อขั้นตอน วิธีการดำเนินการ หรือระยะเวลาในการจัดการปัญหาดังกล่าวได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลรับทราบว่าปัญหาสุนัขจรจัดยังคงเป็นประเด็นที่มีการพูดถึงภายในหมู่บ้านอยู่บ้าง

คำถามที่ 6 ท่านมีความต้องการหรือความคาดหวังต่อแนวทางและมาตรการในการบริหารจัดการสุนัขจรจัดของนิติบุคคลในอนาคตอย่างไรบ้าง ทั้งในด้านการป้องกัน การดูแลสวัสดิภาพสัตว์ และการรักษาความปลอดภัยของผู้อาศัย

คำตอบที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลมองว่าการที่มีการจัดทำการสัมภาษณ์หรือเก็บข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาสุนัขจรจัด แสดงให้เห็นว่าโครงการหรือนิติบุคคลเริ่มตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นภายในหมู่บ้าน จึงมีความคาดหวังว่าในอนาคตควรมีมาตรการที่ชัดเจนในการจัดการหรือควบคุมจำนวนสุนัขจรจัดให้ลดลง หรืออาจดำเนินการนำสุนัขออกจากพื้นที่ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อผู้อยู่อาศัย หากหลังจากการสำรวจหรือสัมภาษณ์ครั้งนี้แล้วสามารถทำให้จำนวนสุนัขจรจัดลดลงได้ ก็จะถือเป็นผลลัพธ์ที่ดี และอาจทำให้ผู้อยู่อาศัยมีความร่วมมือในการให้ข้อมูลหรือสนับสนุนการดำเนินงานของโครงการในอนาคตมากขึ้น

คำตอบที่ 2 ผู้ให้ข้อมูลระบุว่าตนเองเป็นหนึ่งในกรรมการของหมู่บ้าน และได้รับทราบการร้องเรียนจากผู้อยู่อาศัยอยู่บ่อยครั้งเกี่ยวกับปัญหาสุนัขจรจัดที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นภายในหมู่บ้าน โดยสาเหตุสำคัญส่วนหนึ่งมาจากการที่มีผู้อยู่อาศัยบางรายนำอาหารมาให้สุนัขจรจัด ทำให้สุนัขยังคงเข้ามาอาศัยอยู่ในพื้นที่และมีจำนวนเพิ่มขึ้น ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าที่ผ่านมาแม้จะมีการแจ้งปัญหาหลายครั้ง แต่ยังไม่มีการดำเนินการแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม จึงมีความคาดหวังว่าในอนาคตควรมีมาตรการที่ชัดเจนและจริงจังมากขึ้นในการควบคุมหรือจัดการปัญหาสุนัขจรจัด เนื่องจากมองว่าการปล่อยให้มีสุนัขจรจัดอยู่ภายในหมู่บ้านอาจก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยต่อผู้อยู่อาศัย และควรมีการดำเนินการเพื่อลดหรือกำจัดปัญหาดังกล่าวอย่างเหมาะสม

คำตอบที่ 3 ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่าโครงการหรือนิติบุคคลควรประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น สาธารณสุขหรือองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เพื่อเข้ามาช่วยดำเนินการแก้ไขปัญหานสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน โดยมีเป้าหมายเพื่อลดจำนวนสุนัขจรจัดให้น้อยที่สุด ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลยังเห็นว่าควรมีการควบคุมหรือรณรงค์ไม่ให้มีการให้อาหารสุนัขจรจัด เนื่องจากการให้อาหารจะทำให้สุนัขยังคงอาศัยอยู่ในพื้นที่และอาจทำให้จำนวนสุนัขเพิ่มมากขึ้น

คำตอบที่ 4 ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่าการป้องกันปัญหานสุนัขจรจัดควรเริ่มจากความร่วมมือของผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน โดยเฉพาะการงดการให้อาหารสุนัขจรจัด เนื่องจากมองว่าสุนัขจรจัดเข้ามาอาศัยอยู่ภายในพื้นที่หมู่บ้านเพราะมีแหล่งอาหาร เมื่อมีการให้อาหารอย่างต่อเนื่องก็จะทำให้สุนัขเข้ามาอยู่จำนวนมากขึ้น รวมทั้งอาจมีการขยายพันธุ์และเพิ่มจำนวนลูกสุนัขในพื้นที่ นอกจากนี้ เมื่อสุนัขเริ่มอาศัยอยู่เป็นระยะเวลานานก็อาจเกิดพฤติกรรมหวงอาณาเขต เช่น การเห่าหรือไล่ผู้อยู่อาศัยที่มาเดินหรือออกกำลังภายในหมู่บ้าน ดังนั้น ผู้ให้ข้อมูลจึงเห็นว่าสาเหตุสำคัญของปัญหามาจากการให้อาหารของผู้อยู่อาศัยบางส่วน และควรมีการควบคุมหรือกำหนดแนวทางที่ชัดเจนในประเด็นดังกล่าว

คนที่ 5 ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่าหากยังมีสุนัขจรจัดอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน ควรมีการจัดสรรพื้นที่เฉพาะหรือกำหนดบริเวณสำหรับให้สุนัขจรจัดอาศัยอยู่ โดยมีการกักบริเวณหรือควบคุมพื้นที่อย่างเหมาะสม เพื่อไม่ให้สุนัขออกมาเดินเล่นพ่วนภายในพื้นที่หมู่บ้าน ซึ่งอาจก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยหรือความกังวลต่อผู้อยู่อาศัย การกำหนดพื้นที่เฉพาะดังกล่าวจะช่วยให้สามารถดูแลสวัสดิภาพของสุนัขได้ ขณะเดียวกันก็สามารถควบคุมสถานการณ์และลดผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านได้

คนที่ 6 ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่าการแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัดควรเริ่มต้นจากการปรับพฤติกรรมของคนภายในหมู่บ้านเป็นสำคัญ โดยควรมีการสื่อสารหรือให้ความรู้แก่ผู้อยู่อาศัยเกี่ยวกับผลกระทบของการให้อาหารสุนัขจรจัด เนื่องจากเมื่อมีการให้อาหาร สุนัขจรจัดก็จะเข้ามาอาศัยอยู่ในบริเวณนั้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังควรมีการจัดการขยะอย่างเหมาะสมเพื่อไม่ให้เป็นแหล่งอาหารของสุนัข ผู้ให้ข้อมูลมองว่าการแก้ไขปัญหาอาจต้องใช้เวลา ความเข้าใจ และความร่วมมือจากผู้อยู่อาศัยทุกฝ่าย รวมถึงการศึกษาพฤติกรรมของสุนัขเพื่อหาแนวทางจัดการที่เหมาะสมอย่างค่อยเป็นค่อยไป

คำถามที่ 7 ท่านเห็นว่าควรปรับปรุงหรือดำเนินการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดในเรื่องใดเป็นลำดับแรก และเพราะเหตุใด

คนที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าควรดำเนินการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดอย่างจริงจังเป็นลำดับแรก โดยเฉพาะการลดหรือกำจัดจำนวนสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านให้หมดไปโดยเร็ว เนื่องจากสุนัขจรจัดมีการแพร่พันธุ์และเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้ให้ข้อมูลระบุว่าตนเองอาศัยอยู่ในหมู่บ้านมาเป็นเวลาประมาณ 15 ปี และสังเกตว่าจำนวนสุนัขจรจัดไม่เคยลดลง แม้ว่าโครงการจะมีการพัฒนาในด้านอื่น ๆ อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึงเห็นว่าปัญหานี้ควรได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังเพื่อให้สภาพแวดล้อมของหมู่บ้านมีความปลอดภัยและเป็นระเบียบมากยิ่งขึ้น

คนที่ 2 ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่านิติบุคคลของหมู่บ้านควรเป็นผู้ดำเนินการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดอย่างจริงจังเป็นลำดับแรก โดยเฉพาะการจับสุนัขจรจัดออกจากพื้นที่หมู่บ้านหรือนำไปยังสถานที่อื่นที่เหมาะสม ทั้งนี้เนื่องจากผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านได้มีการแจ้งร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวหลายครั้งแล้ว จึงคาดหวังให้นิติบุคคลเข้ามามีบทบาทสำคัญในการแก้ไขปัญหา เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและลดผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน

คนที่ 3 ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าควรเริ่มดำเนินการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดด้วยการจับสุนัขไปทำหมัน โดยควรเริ่มจากสุนัขเพศเมียก่อน เนื่องจากเป็นสัตว์ที่มีบทบาทในการขยายพันธุ์ หาก

สามารถควบคุมการเกิดได้ก็จะช่วยลดจำนวนสุนัขจรจัดในระยะยาวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การทำหมันจึงถือเป็นแนวทางสำคัญในการลดอัตราการเพิ่มจำนวนของสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน

คนที่ 4 ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าควรเริ่มต้นแก้ไขปัญหานี้จากสุนัขจรจัดจากการกำหนดมาตรการ หรือแนวทางที่ชัดเจนในการห้ามไม่ให้ผู้อยู่อาศัยนำอาหารมาให้อาหารสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน เนื่องจากการให้อาหารเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สุนัขจรจัดเข้ามาอาศัยอยู่ในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึงควรมี การกำหนดกฎระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสม เพื่อควบคุมพฤติกรรมดังกล่าวและช่วยลด ปัญหานี้สุนัขจรจัดภายในหมู่บ้านในระยะยาว

คนที่ 5 ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าควรเริ่มดำเนินการแก้ไขปัญหานี้จากสุนัขจรจัดจากการควบคุม พฤติกรรมของผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน โดยเฉพาะการห้ามไม่ให้มีการให้อาหารสุนัขจรจัดในพื้นที่ สาธารณะ เนื่องจากการให้อาหารเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สุนัขจรจัดเข้ามาอาศัยอยู่ภายในหมู่บ้าน และมีจำนวนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลยังเสนอว่าหากยังมีสุนัขจรจัดอยู่ในพื้นที่ อาจกำหนด พื้นที่เฉพาะสำหรับกักบริเวณหรือดูแลสุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน โดยจัดเป็นจุดหรือบริเวณที่ชัดเจน เนื่องจากพื้นที่ของโครงการมีขนาดค่อนข้างใหญ่ การกำหนดพื้นที่ดังกล่าวจะช่วยให้สามารถ ควบคุมสุนัขจรจัดได้ง่ายขึ้น และสำหรับผู้อยู่อาศัยที่ต้องการทำบุญหรือให้อาหารสุนัขก็สามารถนำ อาหารไปให้ในจุดที่กำหนดไว้โดยเฉพาะ แทนการให้อาหารตามถนนหรือบริเวณหน้าบ้าน ซึ่งจะ ช่วยให้การจัดการปัญหานี้สุนัขจรจัดมีความเป็นระเบียบและสามารถควบคุมได้มากยิ่งขึ้น

คนที่ 6 ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าควรแก้ไขปัญหานี้จากสุนัขจรจัดควรเริ่มจากการงดการให้อาหาร สุนัขจรจัดภายในหมู่บ้าน เนื่องจากตามธรรมชาติของสัตว์ หากบริเวณใดไม่มีแหล่งอาหาร สุนัขก็ จะไม่เข้ามาอาศัยอยู่ในพื้นที่นั้น ในทางตรงกันข้าม หากมีอาหาร สุนัขก็จะเข้ามาอยู่รวมกันใน บริเวณดังกล่าว ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลจึงมองว่าหากไม่มีการให้อาหาร สุนัขจรจัดก็จะค่อย ๆ เคลื่อนย้าย ไปหาแหล่งอาหารในพื้นที่อื่น ทำให้จำนวนสุนัขภายในหมู่บ้านลดลงได้ในระยะยาว

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นามสกุล	นางสาวอุไร รักมาก
สัญชาติ	ไทย
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น คณะบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาบัญชี
พ.ศ. 2568	ปริญญาโท มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น คณะบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ
ที่อยู่	99/265 หมู่ที่ 4 ต.บางโกล้ง อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ 10540
เบอร์โทรศัพท์ต่อ	089 9910140 หรือ 065 0565191
สถานที่ทำงาน	บริษัท บีทีเอสฟร็อพเพอร์ตี้แมนเนจเม้นท์ จำกัด
อีเมล	urai.r@btspm.co.th